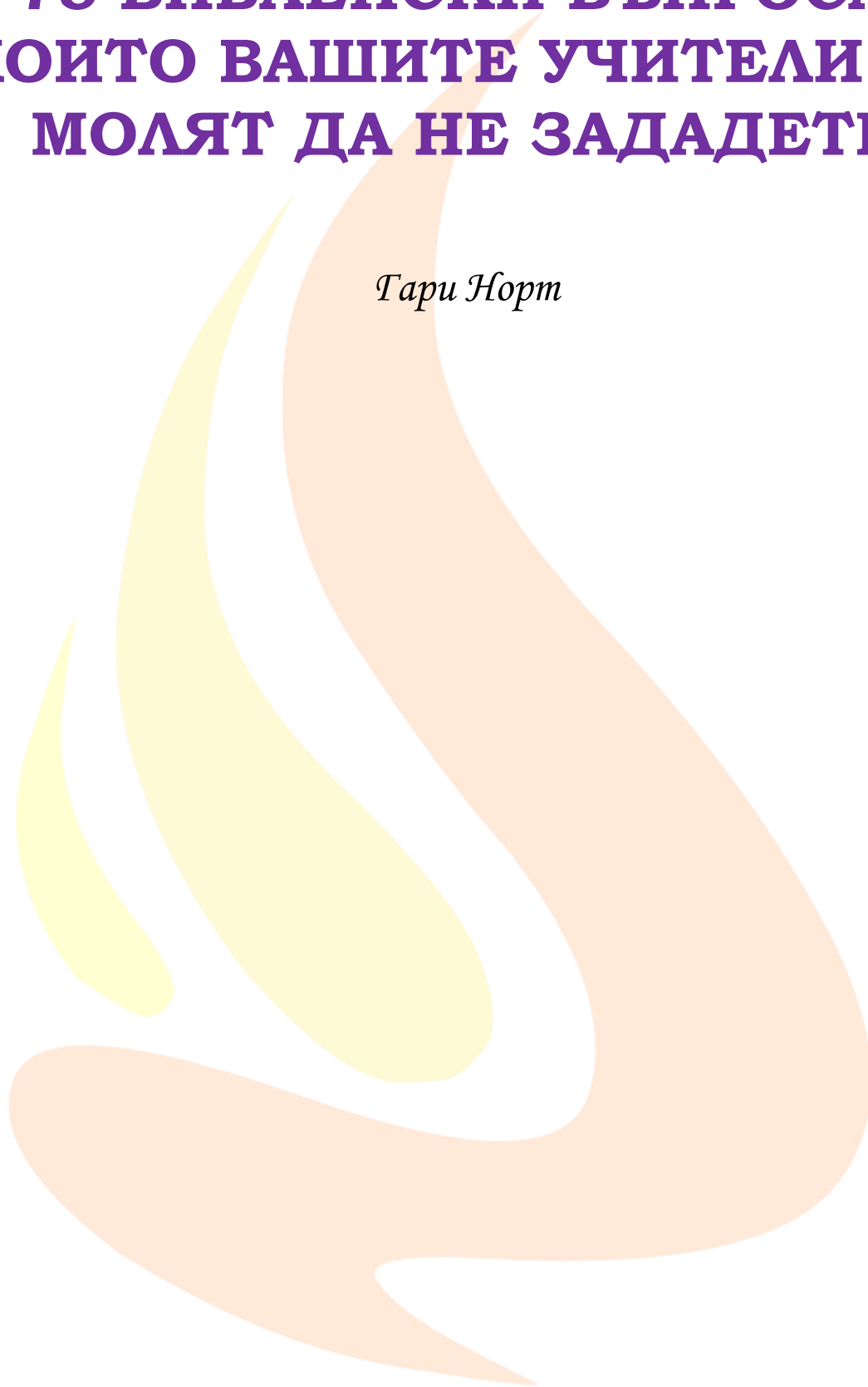

75 БИБЛЕЙСКИ ВЪПРОСА, КОИТО ВАШИТЕ УЧИТЕЛИ СЕ МОЛЯТ ДА НЕ ЗАДАДЕТЕ

Гари Норт

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Съдържание

Част I - ВЪРХОВЕНСТВОТО: БОЖИЕ ИЛИ ЧОВЕШКО	4
Въведение към Част I.....	4
Въпрос 1 - Не мразеше ли Бог неродения Исав?	4
Въпрос 2 - Можеше ли Фараонът да се покае?.....	5
Въпрос 3 - Прави ли абсолютното Божие предопределение Бог несправедлив?.....	6
Въпрос 4 - Ако ние не можем да изработим нашето ВЛИЗАНЕ в спасение, как можем да изработим нашето ИЗЛИЗАНЕ?	7
Въпрос 5 - Как може Бог да ГАРАНТИРА добро за Своите хора, без да е ПРЕДОПРЕДЕЛИЛ добро?..	7
Въпрос 6 - Как можем да избегнем Божията любов?.....	8
Въпрос 7 - Ако можем да "изпаднем от благодат," не е ли Христовото ходатайство неефективно?.	9
Въпрос 8 - ПО-МАЛКО от победители ли сме?	10
Въпрос 9 - Не създава ли Бог "съдове приготвени за погибел"?.....	11
Въпрос 10 - Кога Бог реши да ни даде вечен живот?	11
Въпрос 11 - Не е ли напълно гарантирано небесното ни наследство?.....	12
Въпрос 12 - Не са ли предопределени добрите ни дела?	13
Въпрос 13 - Не скри ли Исус умишлено Своето послание, за да не се покаят някои хора?.....	14
Въпрос 14 - Можеше ли Юда да откаже да предаде Исус?	15
Въпрос 15 - Не прославят ли и злите хора Бога?.....	15
Въпрос 16 - Може ли Сатана да се покае и да бъде спасен?.....	16
Въпрос 17 - Не са ли хората определени предварително за вечен живот?	17
Въпрос 18 - Не принуждава ли Бог хората да повярват в Исус?	18
Въпрос 19 - Не ни ли избра Бог много преди ние да го приемем?	19
Въпрос 20 - Как може ненороден човек да приеме Христос ?	20
Въпрос 21 - Можеха ли властите да действат праведно и да освободят Исус?.....	20
Въпрос 22 - Не е ли Божията благодат непреодолима?.....	21
Въпрос 23 - Не е ли Божията воля абсолютно върховна?	22
Въпрос 24 - Не е ли вярата в Христос дар от Бога?	23
Въпрос 25 - За всички хора ли умря Христос?	24
Приложение към Част 1: Исторически изповеди на вярата	24
Препоръчано четиво.....	32
Част II - ЗАКОНЪТ: БОЖИЙ ИЛИ ЧОВЕШКИ	34
Въведение към Част II.....	34
Въпрос 26 - Не е ли неморално за хората да правят секс с животни?	34
Въпрос 27 - Как можем да обичаме Бога, а да пренебрегваме Божия закон?	35
Въпрос 28 - Изповядването на вяра достатъчно ли е, или делата ни също имат значение?	36
Въпрос 29 - Ако хората не се подчиняват на Божия закон, спасени ли са?.....	37
Въпрос 30 - Вярно ли е, че сме "веднъж спасени, завинаги спасени"?	38
Въпрос 31 - Как можем точно да определим греха, ако отричаме Божия закон?	39
Въпрос 32 - Отговаря ли Бог на молитвите на закононарушителите?	39
Въпрос 33 - Обичаме ли наистина братята си, ако не се покоряваме на Божия закон?	40
Въпрос 34 - Как можем да разпознаем кой е християнин, ако пренебрегваме Божия закон?.....	41
Въпрос 35 -	
Как можем да разберем дали сме "мъртви към греха," ако пренебрегваме Божия закон?	42
Въпрос 36 - Как можем "да вървим в нов живот", ако не се покоряваме на Божия закон?	43
Въпрос 37 -	
Как можем да спрем да "служим на греха", ако не се покоряваме на Божия закон?	44
Въпрос 38 -	
Тъй като Божият закон не може да ни убие, то не би ли ни помогнал да живеем?	44
Въпрос 39 - Как може грехът все още да "царува" в нас, ако се покоряваме на Божия закон?.....	45
Въпрос 40 - Тези, които не се покоряват на Божия закон, не са ли "оръдия на неправдата"?	46
Въпрос 41 - Какво означава "под благодат, не под закон"?	47
Въпрос 42 - Свободни ли сме да пренебрегваме Божия закон, ако сме "под благодат"?	48
Въпрос 43 - Християнският "нов дух" противоположен ли е на Божия закон?.....	49
Въпрос 44 - "Плътски" ли е Божият закон, или е свят, праведен и добър?	49
Въпрос 45 - Как можем да "ходим по Дух", ако не се покоряваме на Божия Закон?	50

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Въпрос 46 -	
"Копнежът на плътта" не е ли копнеж, който се противопоставя на Божия закон?.....	51
Въпрос 47 - Как можем да "умъртвяваме плътта," ако не се покоряваме на Божия закон?.....	52
Въпрос 48 -	
Павел не вярваше ли, че конкретните подробности на Божия закон все още важат?	53
Въпрос 49 - Как можем да отделим "моралния закон" от Божиите закони?.....	54
Въпрос 50 - Вярата в Христос не утвърждава ли Божия закон?.....	54
Препоръчано четиво.....	55
Част III - ЦАРСТВОТО: БОЖИЕ ИЛИ ЧОВЕШКО	56
Въведение към Част III.....	56
Въпрос 51 - Тези, които се покоряват на Божия закон, не са ли "солта на земята"?.....	57
Въпрос 52 - Не трябва ли "градът на хълма" да бъде пример за света?	58
Въпрос 53 - Трябва ли да ограничим областите, които ще осветим с нашата "светлина"?	58
Въпрос 54 - Как могат християните да бъдат възкресени преди милениума?	59
Въпрос 55 - Не расте ли Божието царство бавно, докато изпълни земята?.....	60
Въпрос 56 - "Квас" не означава ли победа?	61
Въпрос 57 - Не започна ли Христовото царство преди възкресението?.....	62
Въпрос 58 -	
Не беше ли Сатана изхвърлен от небето по време на Исусовото земно служение?	63
Въпрос 59 - Не е ли вярата прогресивно производителна, докато християните спечелят?	63
Въпрос 60 - Как може Сатана да управлява света, ако властта произхожда от правдата?.....	64
Въпрос 61 - Християните няма ли да смажат Сатана?	65
Въпрос 62 - Кое би могло да прекъсне господството на Христа?.....	66
Въпрос 63 - Не е ли Христовото царство в този свят?.....	67
Въпрос 64 - Новият Завет не поучава ли, че християните са могъщи?.....	67
Въпрос 65 - Не трябва ли християните да съдят?.....	68
Въпрос 66 -	
Защо да не трябва християните да стават управители и да налагат Божия закон?.....	69
Въпрос 67 - Не изисква ли Библията апелативен съд?.....	70
Въпрос 68 - Няма ли възкресението да бъде след милениума?	71
Въпрос 69 - Няма ли хората да живеят по-дълго с напредването на Божието царство?.....	71
Въпрос 70 - Христовото царство не се ли разширява с течение на времето?	72
Въпрос 71 - Не иска ли Бог Неговите "наследници" да наследят всичко?	73
Въпрос 72 - Пророците не предвидяха ли епохата на Църквата?	74
Въпрос 73 - Давид не предвидя ли епохата на Църквата?.....	75
Въпрос 74 - Мойсей не предвидя ли епохата на Църквата?	76
Въпрос 75 - Няма ли два вида спасение?	76
Препоръчано четиво.....	77
Заключение	79
Приложение	81

Част I - ВЪРХОВЕНСТВОТО: БОЖИЕ ИЛИ ЧОВЕШКО

Въведение към Част I

Кой е владетел над историята, човекът или Бог? Това беше голямото изкушение на Сатана в градината: “ще бъдете като богове” (Битие 3:5). Ева реши, че би могла да изпита Божието слово чрез експеримент. Тя щеше да наруши Божия закон и да види дали щеше да умре същия ден, както Бог беше обещал. Тя, “неутралният наблюдател,” щеше да определи кой беше прав, Бог или Сатана. Проблемът беше, че *изпитвайки* Божието Слово, тя *нарушаваше* Божието Слово. Тя поставяше себе си като независим участник в един космически експеримент. Но Бог каза, че Той управлява. Той щеше да определи хода на събитията, ако тя или нейният съпруг нарушат Неговото слово. Беше ясно: Той е или владетел, или лъжец. Сатана изкуши човека, внушавайки му, че човекът управлява вместо Бога. Вярвайки, че човекът управлява голямото космическо изпитание на Божието слово и след това действайки в рамките на тази вяра, човечеството изпадна в грях. Божието Слово изпитва Божието Слово. Божието Слово е авторитетът, а не човешките жалки опити. Това е мястото, откъдето трябва да започне християнинът: с властта на откритото Божие Слово, Библията. Ако това не е неговата начална точка, тогава той е в грях, следвайки стария грях на Адам и Ева. Човекът, който издига своята предполагаемо неутрална логика или своите експериментални техники над суверенното слово на Бога, е извършил огромен грях. *Ние не изпитваме Бога с нашата така наречена логика; Божието Слово изпитва нашата логика.* Имайки това предвид, разгледайте следващите 25 библейски въпроса. Те всички се занимават с въпроса: Бог абсолютен владетел ли е на Своето създание или по някакъв начин владетел е човекът? Хуманистите искат да ни убедят, че *единствено* човекът е владетел, дотолкова, доколкото всяка съзнателна сила е владетел. Както ще видите, когато четете следващите 25 въпроса, Библията поучава, че Бог и само Бог е абсолютен и върховен владетел. Но има много християни, които не могат да решат между това, което Библията поучава и което хуманистите поучават. Те не искат да заемат каквато и да е позиция. Библията не поучава средна позиция. (Това е моето твърдение.) Готови ли сте да видите какво поучава Библията по този предмет? Готови ли сте *да изпитате моето твърдение*, като си зададете 25 въпроса и после потърсите библейски отговори?

Въпрос 1 - Не мразеше ли Бог неродения Исав?

“Макар че близнаците не бяха още родени и не бяха още сторили нещо добро или зло, то, за да почива Божието по избор намерение не на дела, а на Онзи, който призовава, рече й се: “По-големият ще слугува на по-малкия”; както е писано “Якова възлюбих, а Исав намразих” (Римляни 9:11-13).

Бог предрече на Ревека бъдещето на нейните двама сина. Исав щеше да служи на Яков. Павел е ясен: Бог произнесе тази присъда срещу Исав – по-големия брат, преди двамата сина да бяха родени или да са направили някакво зло. Текстът означава точно това, което казва, ето защо той затруднява толкова много християни. Те скачат към грешно заключение: “Исав никога нямаше шанс да докаже себе си. И все пак се казва, че Бог го намрази. Това не е справедливо от страна на Бога. Бог е справедлив, така че текстът не може да означава това, което казва. Той трябва да означава нещо друго.” Павел знаеше, че хората щяха да си кажат точно това, затова веднага задава риторичен въпрос, който има смисъл единствено ако Божията омраза към Исав започна преди Исав да беше направил добро или зло: **“И тъй какво? Да речем ли, че има неправда у Бога? Да не бъде!”** Тогава Павел продължава да говори за Фараона от книгата Изход по подобен начин (Въпрос 2). Павел цитира Малахия 1:2-4. В стих 3 четем, че Бог дори осъди всички от Исавовите наследници, Едом: **“А Исав намразих и направих горите му да запустеят. . . .”**

Вероятен отговор

“Бог всъщност не осъди Исав преди някой от синовете да бъде роден. Той осъди Исав, защото Той предвиди злите дела, които Исав щеше да извърши по-късно. Така че Бог не е несправедлив. Исав пропадна поради собствените си зли дела.”

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Моят отговор: Но текстът е ясен. Бог осъди Исав преди да беше сторил нещо зло. Текстът не споменава бъдещите дела на Исав. Въпросът е: **всички хора са осъдени автоматично преди да са родени.** Това е, което учението за първоначалния грях означава. Исав беше син на бунтовния Адам, точно както и всички нас, и следователно беше по рождение зъл и омразен на Бога, точно както и всички ние, преди да беше сторил нещо морално или неморално. Забележителният факт е не че Бог намрази Исав. *Забележителният факт е, че Бог възлюби Яков!*

Не каза ли Бог на Ревека, че по-големият ще служи на по-малкия? Можеше ли Исав да е живял добър живот и да промени това обещание? Исак мислеше така и беше готов да даде благословието на Исав (Битие 27:4). Но Исак сгреши: Бог направи възможно за Яков да получи благословието въпреки действието на непокорство на баща му (Битие 27:6-29). Беше ли Исав безпомощен? Да. Беше ли неизбежно Яков да получи благословието? Това е, което Бог каза на Ревека (Битие 25:23). Можеше ли тя да разчита на Божието обещание? Абсолютно. Имаше ли Исав шанс да преодолее Божието обещание? Никакъв шанс. Въпрос: *Има ли някакъв смисъл думата “шанс” в Божия план?*

За допълнително изучаване: Псалм 5:5; 11:5; Римляни 11:7-10; Ефесяни 2:3; Евреи 12:16-17

Въпрос 2 - Можеше ли Фараонът да се покае?

“Защото писанието казва на Фараона: “Именно за това те издигнах, за да покажа в тебе силата Си и да се прочуе името Ми по целия свят” (Римляни 9:17).

Издигна ли Бог Фараона заради неправилна цел? Или възвеличаването на Неговата собствена слава беше достатъчна причина за издигането на Фараона? Но ако Той издигна Фараона поради тази причина, тогава как би могъл Фараонът да преодолее Божието намерение, чрез покаяние и позволение на евреите да напуснат Египет в мир? Преди Мойсей да започне своята мисия към народа на Израел, Бог обеща, че ще закорави сърцето на Фараона. **“Но Аз ще закоравя Фараоновото сърце, и ще умножа знаменията Си и чудесата Си в Египетската земя. Но понеже Фараон не ще ви послуша, Аз ще положа ръката Си на Египет . . .”** (Изход 7:3-4). Бог действително закорави сърцето на Фараона, *за да може “да положи ръката Си”* – да осъди – Египет. Това е, което Той каза на Мойсей относно Своя план доста преди първия сблъсък на Мойсей с Фараона. Можеше ли Фараонът да преодолее Божието закоравяване на сърцето си? Как? **“Сърцето на царя е в ръката на Господа, като водни бразди; Той накъдето иска го обръща”** (Притчи 21:1). Резултат: **“Но Господ закорави сърцето на Фараона, та не ги послуша, според както Господ беше говорил на Мойсея”** (Изход 9:12). Библията е ясна: *Фараонът беше под върховния контрол на Бога.*

Вероятен отговор

“Но Библията казва, че Фараонът закорави своето собствено сърце (Изход 8:15, 32). Не трябва да обвиняваме Бога за това закоравяване на сърцето на Фараона. Фараонът упражняваше своята свободна воля. Бог го осъди заради неговите собствени грехове.”

Моят отговор: Библията несъмнено казва, че Фараонът закорави своето сърце. Той беше *отговорен морален извършител.* Но това не отговаря на първоначалния въпрос, а именно, можеше ли Фараонът да се покае? Можеше ли да смекчи сърцето си, въпреки Бога?

“Тогава Господ каза на Мойсей: Влез при Фараона, защото Аз закоравих и сърцето на слугите му, за да покажа тия Мои знамения между тях, и за да разказваш в ушите на сина си и на внука си това що направих на египтяните, и знаменията, които показах между тях, та да познаете, че Аз съм Господ (Изход 10:1-2).

Ако Фараонът се беше покаял за греховете си и беше освободил евреите, как би могло да се изпълни Божието Слово? Можем ли изобщо да кажем, че волята на грешен човек (или дори на

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

праведен човек) може да надделеe срещу изявеното намерение на Бога? И ако Той постъпи така с Фараона, защо не и с други бунтовници?

За допълнително изучаване: Изход 4:21; 7:13, 22; 9:12, 35; 14:8; Исаия 6:10; 63:17.

Въпрос 3 - Прави ли абсолютното Божие предопределение Бог несправедлив?

“На това ти ще речеш: А защо още обвинява? Кой може да противостои на волята му?” (Римляни 9:19).

Павел беше специалист по логика. Той знаеше точно какво обърканите (или бунтовни) хора ще се запитат, след като е описал закоравяването на сърцето на Фараона от Бога. Човекът, който не желае да приеме истината на Павловите думи, ще отвърне: “Ти казваш, че Бог не прояви честно безпристрастно отношение. Фараонът би могъл да се покае. Но Бог не му позволи да се покае. Какъв Бог е това? Казваш, че Той е всемогъщ. Тогава Той не е справедлив. Кой би могъл да противостои на волята на всемогъщ Бог? Но такъв Бог не е Бог на етиката, защото Той ограничава човешкото етично поведение. Аз не вярвам в твоя Бог. С други думи, Павле, ти си представил неправилно Бога. Ти свидетелстваш грешно срещу Него. Бог или е праведен, или е върховен предопределящ Бог. Но Той не може да бъде и двете. Аз предпочитам да вярвам в праведен Бог, Който допуска човешка независима свободна воля. По-добре свят на възможностите, отколкото предопределен свят.” Отговорът на Павел на такава логика е възмутителен за автономните хора: **“Но, о, човече, ти кой си, че да отговаряш против Бога? Направеното нещо ще рече ли на онзи, който го е направил: Защо си ме така направил? Или грънчарят няма власт над глината, с част от същата буца да направи съд за почит, а с друга част – съд за непочтена употреба?”** (Римляни 9:20-21). Накратко, *замълчи, оплаквателю!* Бог е върховен. Не издигай логически парадокс: “праведност срещу всемогъщество.”

Вероятен отговор

“Върховенството на Бога всъщност не означава предопределение. То означава, че Той е могъщ, но в Своята милост. Той оставя на хората място за свободен избор, така че по никакъв начин Бог не е авторът на греха. На хората са дадени свободна воля и свободен избор. Той е справедлив, защото доброволно ограничава собствената Си тотална власт.”

Моят отговор: Тогава какво е значението на израза, “съдовете, предмети на гнева Си, приготвени за погибел” (ст. 22)? Какво е съд направен от грънчар *за* – с намерение – погибел? Ако той не е направен с намерение, случаен ли е? Но Павел говори за две категории съдове, като двата вида *са направени* за съответните цели. Слушайте предупреждението на Исаия към онези теолози, които противопостават върховенството на Бога срещу справедливостта на Бога:

“Горко на онзи който се препира със Създателя си! Черепка от земните черепки! Ще рече ли калта на Този, който ѝ дава образ: Що правиш...? (Исаия 45:9).

Някои въпроси не трябва да бъдат задавани. Един от тях е този: “Ако Бог е всемогъщ, как може да бъде справедлив в съденето на хора за техните грехове?” Още един: “Ако човек е морално отговорен, как може Бог да предопредели всички събития?” Отговорът на Павел: *“Замълчи!”* Испитай своето посвещение към Библията. Опитваш ли се да съдиш истината на Библията чрез своята си логика? Не се ли подчиняваш на думите на Павел?

За допълнително изучаване: Йов 9:12-15; 33:12-13; Исаия 29:16

Въпрос 4 - Ако ние не можем да изработим нашето ВЛИЗАНЕ в спасение, как можем да изработим нашето ИЗЛИЗАНЕ?

“Защото казва на Мойсей: “Ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожаля, когото ще пожаля. И тъй, не зависи от този, който иска, нито от този, който тича, но от Бога, който показва милост.” (Римляни 9:15-16).

Ние не можем да изработим нашето влизане в спасението. Това е учението за благодатта. Но е необходимо да бъде зададен въпросът: Можем ли да изработим нашето *излизане* от спасението? Ако Бог казва, че ще има милост към някого, как може този човек да избегне Божията милост? Как може волята на Бога да бъде осуетена от бунтовен човек? Ако кажем, че бунтовен човек може да отхвърли Божията милост, не казваме ли, че този човек може да разруши плана и providението на Бога? Контекстът на думите на Павел е вече познат: въпросът за Божията омраза. Исав беше намразен от Бога преди да бъде роден. Фараонът беше поразен от Бога, за да бъде изявена Божията сила. Тогава читателите на Павел биха могли да попитат: “**Да речем ли, че има неправда у Бога?**” (Римляни 9:14). Отговорът на Павел: “**Да не бъде!**” Бог може да излее Своя гняв върху всеки, който Той избере да поразии, и човекът, който е нечестив съд, не може да стори нищо за това. Имайки това като свой основен аргумент, Павел тогава променя темата. Божията милост е толкова непреодолима, колкото е и Неговият гняв. Както предметът на гнева Му не може да избяга, така и предметът на милостта Му не може да избяга. Какво друго би могло да означава неговото твърдение?

Вероятен отговор

“Но Павел всъщност не твърди, че Божият гняв е неизбежен, така че той не може да твърди, че Божията милост е неизбежна. Хората имат свободен избор: да продължат да бъдат предмети на гнева Му или не. Съдът за гняв и почтеният съд могат да разменят местата си. Това е въпрос на човешки избор, а не предопределено от Бога решение.”

Моят отговор: Какво казва текстът? Той казва, че Бог намрази Исав преди да бе направил добро или зло. Той също казва, че Бог възлюби Яков, преди Яков да е направил добро или зло. Те не бяха още родени, а Бог вече беше решил кой е почтен съд и кой е съд за нечестие. И от това решение Бог никога не се отклони.

А Фараонът? Павел ни казва съвсем ясно какъв бе Фараонът – съд за нечестие. Той не можеше да стане почтен съд повече, отколкото Мойсей можеше да стане съд за нечестие. Бог показва милост към Яков и Мойсей. Те не можеха да избягат. Божията воля е непреодолима. Смисълът в думите на Павел относно съдовете за нечестие е същият, който е в основата на думите му относно почтените съдове. Онези, които са почтени съдове, са толкова *в безопасност*, колкото онези, които са съдове за нечестие, са *обречени*. Не желанието ни или тичането ни определят положението ни. Определя го Божието решение. Разбираш ли сега защо никога не си чувал проповед върху Римляни 9 гл.?

За допълнително изучаване: Псалм 115:3; Исая 14:27; Езекиил 37:1-14; Данаил 4:35; Деяния 13:48; Ефесяни 2:4-6.

Въпрос 5 - Как може Бог да ГАРАНТИРА добро за Своите хора, без да е ПРЕДОПРЕДЕЛИЛ добро?

“Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.” (Римляни 8:28).

Всичко? Означава ли това всяко отделно нещо? Така казва текстът. Да разгледаме приложенията на това обещание. То означава, че целият живот на новородения човек е под

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

гарантията на Бога. Всяко действие, всяко решение има значение. Дори злите дела вършат своята част – част, която работи заедно с всички други. Цялото е осигурено; следователно, частите трябва да бъдат също така осигурени. Но ако частите са осигурени предварително, за да се свържат заедно в едно цяло, не означава ли това предопределение? Как по друг начин Бог може да гарантира резултата от “всички неща”? Какво казва следващият стих?

“Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя.”

Би ли могъл Христос да стане първородният между *малцина* братя? Между *никакви* братя? Бог казва не. Христос беше първородният между *много* братя. Бог е *предопределил* тяхното присъствие, във времето и във вечността. Може ли някой човек – дори отделният, чието обръщане е било предопределено – да анулира Божията гаранция? Как?

Вероятен отговор

“Когато Бог казва “предопределя,” Той всъщност има предвид “предузнава.” Бог знае предварително кой ще Го приеме или отхвърли (или ще приеме Неговата благодат и после по-късно ще отстъпи от благодатта) и Той гарантира *възможността* на всички неща да работят заедно за добро. Но всъщност Той не гарантира добро. Той само предузнава възможността за добро.”

Моят отговор: Текстът е ясен. Всичко съдейства за добро. Не някои неща – *всички*. Освен ако употребата на думата не казва нещо друго, ние трябва да приемем думата сериозно.

Тогава Павел повдига въпроса за предопределението. Това следва неговата дискусия за “всичко.” Колко по-ясен може да бъде? Бог гарантира всички неща, защото Той предопределя всички неща да са от полза за Неговите последователи. Да, Павел казва, че Бог “предузна” Своите последователи, но след това казва, че Бог предопределя. Какво означава предопределя? Не казва ли Павел, че това означава гарантирането на всички неща (събития) да съвпадат в цялостния план на Бога? Неговата гаранция има смисъл само в разбирането за безграничността на Неговата върховна власт да накара всички неща да се случат по начин, който произвежда добро за онези, които са избрани съгласно Неговото *намерение*. Предузнаване и предопределение вървят заедно, казва Павел. Не може да имаш едното без другото. Може ли някой да покаже как библейското определение за предузнаване отрича предопределението? Ако “предопределение” означава “предузнаване,” защо Павел употребява и двете думи в едно и също изречение?

За допълнително изучаване: Данаил 2:20-21; 5:25-31; Матей 11:27; 20:15; 22-14; Лука 10:22

Въпрос 6 - Как можем да избегнем Божията любов?

“А които предопредели, тях и призова, а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави. И тъй, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?” (Римляни 8:30-31).

Редът за спасение е достатъчно ясен. След като Бог предназначи един човек за вечни благословения, няма избягване. *Няма избягване от гнева* за онези, които не са предопределени, призовани, оправдани и прославени. *Няма избягване от благословието* за тези, които са. Това е учението на Павел за избора. Този текст е Божието уверение за победа на Неговите хора. Какъв по-славен възглас има от, **“Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?”** Сатана ще победи ли Бога? Може ли той по някакъв начин да победи Бога? Ако на Сатана е казано, че има възможност да побеждава Бога *в някои случаи*, тогава няма никакъв начин за Бога напълно да гарантира на Своите последователи *цялостна* победа. Цялото, в края на краищата, е направено от части. Ако Сатана може да откъсне *един* от Божиите избрани хора от пътя към вечния живот, тогава той може да откъсне *всички*. Тогава Христос е оставен сам със Себе Си; първородният, потенциално, на *никакви* братя. Но това е нещо, което Павел *отрича* в Римляни 8:29! Как може Сатана да преодолее решението на Бога да новороди някого? Но тогава противното трябва да е вярно: *тъй като Бог гарантира цялостната победа, Той също гарантира индивидуалните*

Вероятен отговор

“Бог ограничава възможността на сатанинските победи в отделни случаи. На Сатана е позволено да има успех в отделянето на *някои* от Божиите избрани хора от Божията любов, но не всеки. Разбира се, Бог може да е гарантирал, че всички новородени хора постомятват до края, но Той оставя отворена възможност за някои да загинат.”

Моят отговор: Текстът е ясен. Павел конкретно твърди, че няма никаква сила на земята или на небето, която може успешно да се противопостави на Божията избираща благодат. Какво друго означават тези стихове? Какъв смисъл могат да имат, ако не означават това?

Ако Бог оставя отворена възможността за някои хора да изпаднат от благодатта, тогава как може да гарантира, че всички други са в безопасност? Осигурена ли е Неговата предопределяща благодат поне за *някои* хора? Иска ли някой да твърди, че Бог взема приблизителен брой хора от Своите избрани, които не могат да изпаднат от благодат, но не и конкретните хора? Как тогава Бог може да твърди, че всички неща работят за добро на онези определени хора, които са призвани съгласно Неговото намерение? Всичко съдейства за добро *в живота на кои хора*? Ако Той не определя кои хора са избрани, тогава как може да гарантира *конкретните подробности* на *пълното благословение* за *всички* избрани Негови хора? Дали Бог потвърждава Своята любов към някакъв брой *неопределени* хора, а не към *конкретни* хора? Бог обича брой хора? Ако Сатана може да отдели *един* човек от Божията благодат, защо да не може да отдели *всеки*? В състояние ли е *автономният човек* да решава?

За допълнително изучаване: Йоан 6:37-39; 13:18; 15:16, 19; 17:2, 6, 9.

Въпрос 7 - Ако можем да “изпаднем от благодат,” не е ли Христовото ходатайство неефективно?

“Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е оня, който ще ги осъди? Христос Исус ли, Който умря и беше възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайства за нас?” (Римляни 8:33-34).

Думата “избран” означава избран от Бога. Ако Бог прави този избор, може ли Сатана да го унищожи, работейки чрез бунтовно сърце? Как? Как може избран човек да има бунтовно сърце, след като е спасен чрез Божията благодат? Самата идея за новородение не е ли основана върху промяната на човешкото сърце от Бога? Когато веднъж човекът е избран, може ли Сатана да отправи успешно обвинение против него – обвинение, което ще склони Бога да предаде този човек на Сатана? Ако ние допускаме този начин на мислене, не твърдим ли, че Христовата смърт и възкресение не са всемогъщи? Липсва ли нещо от силата или властта в Христовите смърт и възкресение? Нещо повече, Павел казва, че *Христос ходатайства пред Бога Баща за нас*. Присъствието от дясната страна на Бога не е ли потвърждение на пълната Му власт – властта, която Той каза, че притежава след възкресението Си (Матей 28:18)? Ако Христос ходатайства за Своите избрани, под съмнение ли са Неговите молитви и доводи? Има ли някаква вероятност Бог да не послуша Сина Си и да не отговори на Христовата молба? *Не вярва ли Бог Баща в отсъждането на Сина Си*? Помисли за това.

Вероятен отговор

“Значението на “избран” не е каквото ти мислиш. Да бъдеш избран означава, че само имаш *шанс* за вечен живот, след като Христос те новороди. Нищо не е сигурно, обаче. Когато Бог казва: “Кой ще осъди,” Той не смята, че новороден човек не може да реши да стане ненороден и от това да се самоосъди. Новороден човек има винаги свободата на избор да се самоосъди, извършвайки грях.”

Моят отговор: С други думи, аз съм достатъчно силен да осъдя себе си, въпреки че Христос ходатайства за мен пред Бога Баща. Моята сила е толкова голяма, че аз мога да

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

превъзможна Божия избор и Христовото ходатайство. Бог ми дава тази сила, разбира се, но аз наистина я притежавам. И следователно Сатана може да ме изкуши по същия начин, по който изкуши Адам и Ева. Той може да се позове на моята независимост – дадена ми от Бога ограничена независимост – за да ме накара да се самоосъдя. Чрез това може да ме отдели от Божия избор. Ходатайството на Христос пак пропада.

Защо Бог не уважава молитвите на Сина Си? Христовите молитви половинчати ли са? Не са ли те смислени, искрени молитви, за да запазят Неговите избрани от немилост? Ако Сатана има власт да промени Божия избор за Неговите хора, при наличието на Христовата ходатайствена молитва, *тогава какво доверие могат да имат християните в техните собствени молитви?* Ако независим човек може да надделее Христовите молитви, тогава Сатана не е ли победил Христос? Сатана не е ли разрушил силата на молитвата?

За допълнително изучаване: Йоан 10:28-30; Римляни 11:2; 5:7; II Солунци 2:13

Въпрос 8 - ПО-МАЛКО от победители ли сме?

“Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скъръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож? (Защото, както е писано: “Убивани сме заради Тебе цял ден. Считани сме като овце за клане”) Не; във всичко това ставаме повече от победители, чрез Този, Който ни е възлюбил.” (Римляни 8:35-37).

Можем ли да изпаднем от благодат? Ние без никакво съмнение ще бъдем изкупени; през изпитания, беди, гонение, оскъдица, голота, опасност или меч. Можете да разберете защо Павел написа този текст към църквата в Рим. Но какъв е неговият отговор на въпроса? Не! Във всички тези неща ние сме повече от победители. Ето го отново: *всички тези неща*. Отново, всички неща съдействат ли за добро на тези, които са били призвани съгласно Божието намерение? Да, те *със сигурност* съдействат. Но как Бог може да гарантира това? Кат може Той да гарантира тази победа, ако е запазил за човека и за Сатана области на *възможен* бунт, чрез който Негови избрани могат да станат етични бунтовници, проклетни от Бога? В края на краищата възможността може да стане действителност. Това означава “възможност.” Отиването в ада ли е това, което Бог възнамерява да направи, когато обещава на Своите хора добро? Много особен смисъл на “добро”! Но ако те не могат да отидат в ада, тогава те са наистина избрани, наистина им е гарантирана победата. Те могат да бъдат преследвани, но не и отделени от Божията любов. Ако Божиите избрани могат да загинат, къде е тогава Божията победа?

Вероятен отговор

“Всъщност въпросът на Павел не е такъв, какъвто изглежда. Той изглежда риторичен, но не е. Той само изглежда, че казва, че нищо не може да ни отдели от Божията любов. Всъщност *ние* можем сами да се отделим от Божията любов. Освен това под “ние” той има предвид неопределени хора, макар и може би определения *брой* хора. След като умрем, *тогава* никой не може да ни отдели – онези от нас, които в действителност не са се отделили преди да умрат – от Божията любов.”

Моят отговор: Как може някой да бъде заплашен *след* смъртта с изпитания, беди, гонения и така нататък. Разбира се, починалите християни са спасени от отделянето от Божията любов чрез тези заплахи. Те не са заплашени повече. Но Павел говори за неотделяне от Божията любов по време на земния живот, когато тези заплахи са реални. Тогава кои са тези “ние” на земята, за които той говори?

Това “ние” не се ли отнася за всички новородени хора, всички, които са защитени от отделяне от Божията любов *преди* да умрат физически? Кой от “нас” може да отпадне? Ако “ние” не означава това, защо Павел споменава всички тези изпитания и скърби? Също, защо употребява нещо, което е очевидно риторичен аргумент – “Кой може да ни отдели от Божията любов?” – ако всъщност вярва, че някой може? Как би могъл учител по библейска логика да използва неправилно думи по този начин? Как може избран човек да отпадне от благодатта?

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

За допълнително четене: Еремия 32:40; Йоан 5:24; 10:27; Филипаяни 1:6; I Солунци 5:9, 23-24; II Солунци 3:3; I Петрово 1:4-5, 9.

Въпрос 9 - Не създава ли Бог “съдове приготвени за погибел”?

“А какво ще кажем, ако Бог, при все, че е искал да покаже гнева Си и да изяви силата Си, пак е търпял с голямо дълготърпение съдовете, предмети на гнева Си, приготвени за погибел, и е търпял за да изяви богатството на Славата Си над съдовете предмети на милостта Си, които е приготвил отнапред за слава...?” (Римляни 9:22-23).

Павел противопоставя два вида съдове, някои приготвени за погибел и някои за милост. Той използва подобен контраст в стих 21 – съдове за почтена и съдове за непочтена употреба. Той също така описва Бога като грънчар, създател на съдове. Но съдовете се оформят от техния създател (в тях се влага предназначение от техния създател). Означава ли това, че Бог всъщност предназначава хора като съдове, които да бъдат изпълнени с Неговия гняв? Ние знаем, че съдовете за милост бяха “отнапред приготвени за слава.” Той търпи съдовете за гняв, казва Павел, не за да ги спаси, но за да покаже Своята слава на съдовете за милост. Следователно, съдовете за гняв имат предназначение в Божия план за спасение. Той приготви един вид съдове преди началото на времената: съдове за милост. А другият вид? Можем ли да говорим за Бога, създателя на съдове за милост, без да говорим за Бога, създателя на съдове за гняв? Павел говори и за двамата. Той посочва, че единият вид (за гняв) съществува само за да демонстрира Божията милост към другия вид. Ако Той предопределя някои хора за спасение, как другите могат да избегнат гнева?

Вероятен отговор

“Употребените от Павел думи “грънчар” и “съд” са преносни. Той в действителност не смята да изразява идеята за майстор занаятчия, изливащ живи съдове. Така, Павел не смята, че Бог наистина оформя някои специални “съдове,” т.е. хора, да получат или милостта Му, или гнева Му. Съд е просто вид форма; хората решават кой вид желаят да станат. Бог предлага на всеки човек този избор.”

Моят отговор: Да, употребените от Павел думи “грънчар” и “съд” са преносни, символични – изрази на речта. Но какво точно се очаква от тези изрази да ни изразят символично? Знаем, че Бог е Създателят. Не сочи ли това към аналогията с грънчаря? И ако аналогията с грънчаря е уместна, тогава не трябва ли да смятаме себе си и всички хора като съдове? И ако ние сме съдове, не сме ли предназначени съдове? Няма ли всеки от нас роля, която да играе в Божията космическа драма? Сатана я има, защо не и също така конкретни хора? Сатана и конкретни разбунтували се ангели са конкретни същества, за които адът беше конкретно приготвен (Матей 25:41). Защо не и конкретни разбунтували се хора? Бог не изпраща “форми” в ада; Той изпраща конкретни хора там. Павел каза, че Бог приготви Своите избрани хора да бъдат съдове за милост, и че Той търпи съдове за гняв (като Фараона), за да изяви силата Си. Грешеше ли Павел? Ако той не грешеше, тогава какво *всъщност* е съд за гняв, приготвен за погибел? Потенциално празно понятие?

За допълнително изучаване: Битие 15:16; Исаия 10:5-15

Въпрос 10 - Кога Бог реши да ни даде вечен живот?

“Както ни е избрал в Него преди създаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исуса Христа, по благоволенieto на Своята воля.” (Ефесаяни 1:4-5).

“Преди създаването на света” Бог действително ни е избрал. Той имаше цел: да бъдем свети и без недостатък пред Него. А осиновяването? Осинови ли ни Бог защото вече бяхме станали свети и без недостатък? Очевидно не. Тогава защо въобще ни осинови? За да ни

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

съобрази с волята Си. Тогава защо не осиновява всеки? Защо остава някой извън Божието семейство? Можем единствено да отговорим: “Защото Той избра така.” Всички хора са създадени. Адам беше създаден Божий син; такива са всички хора. Но Адам се разбунтува. Беше изгонен от градината от Бога – *лишен от наследство*. Бог трябва да осинови синове, ако някои са предназначени за спасение. Той ги променя *етично*. Но кога Той решава да направи това? Веднага след като човек се покае? Павел казва, че ние бяхме предопределени за осиновяване преди създаването на света. Бяхме предопределени, което означава *определени предварително*. И какво беше нашето предназначение? Първо, етично състояние: етично съобразяване с Бога. Второ, място: небе, и после възстановената земя. Ако Бог е постановил предназначението ни преди създанието на света, как някой човек може да каже на Бога “Не отивам”?

Вероятен отговор

“Това, което Павел мисли, е, че като едно цяло Църквата беше предопределена за осиновяване. Бог постанови Своята агенция за осиновяване преди началото на времената. Но кои ще приемат осиновяване, се решава от сирачетата. Бог предопредели *цялата Църква*; Той *не* предопредели *отделни членове на Църквата*.”

Моят отговор: Честно казано, как Бог беше така сигурен, че някой ще приеме предложението Му за осиновяване? Фараонът не го направи. Юда не го направи. Хитлер и Сталин не го направиха. Ако Савел от Тарс беше вървял по същия път, не би имало никога апостол Павел. И така, как Бог предопредели Църквата за осиновяване, без да предопредели определени отделни членове? Как Бог гарантира бъдещото съществуване на цялото, без да гарантира бъдещото съществуване на частите? Беше ли Яков осиновен? Очевидно. Кога? Преди създанието на света. Беше ли осиновен заради негови добри качества? Не, той беше осиновен преди да беше роден. Павел прави всичко това неизбежно ясно в Римляни 9 гл. А Исав? Той беше ли осиновен? Очевидно не. Защо не? Защо не можа да се запише да приеме Божието универсално предложение за осиновяване? Защото Бог избра да не го осинови. Без Божия личен избор за един човек – Неговата декларация, че “Този човек е мое осиновено дете” – няма осиновяване. Но след като веднъж тази декларация е направена, как може човек да “обезсинови” себе си?

За допълнително изучаване: Псалм 33:11; Исаия 46:10; Матей 25:34; Римляни 9:11-16; II Тимотей 1:9; Откровение 17:8.

Въпрос 11 - Не е ли напълно гарантирано небесното ни наследство?

“В Него казвам, в Когото станахме и наследство, като бяхме предопределени на това, според намерението на Бога, Който действа във всичко по решението на Своята воля” (Ефесяни 1:11).

Кои са “ние”? Павел пишеше за някого. Той каза, че ние “станахме наследство.” Включи себе си сред тази избрана група. Впрочем, това трябва да е била група, състояща се от *конкретни отделни хора*, а именно, християни, които повярваха на Павловото послание за Божието спасение на Неговите хора.

Той каза изрично, “станахме наследство.” Наследството вече е било отделено настрана. Вярно е, че Бог не го е връчил официално. Обаче Той е *предплатил* за него. Според израза на Павел, Бог ни е предложил *залог*. Той казва на читателите, на които пише: “**бяхте запечатани с обещания Святи Дух, Който е залог на нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога, да бъдете за похвала на Неговата слава**” (ст. 13, 14).

Лъже ли ни Святият Дух на *обещанието*? Предлага ли ни Той (включително и на Павел) предплата на духовни благословения, които Той няма да може да изпълни, защото “ние” по-късно се отделяме от семейството, в което сме били осиновени? Можем ли да уповаваме на Него или не? Ако не, защо Павел Го нарича Дух на обещание? Защо не “Дух на възможностите”?

Божие обещание “може би” ли е? Святият Дух е “Дух на Може Би”?

Вероятен отговор

“Текстът говори за “наследство, което е предопределено,” но това означава единствено, че предопределеното наследство никога не ще бъде отстранено като *възможност* за хората да го постигнат чрез вяра в Христа. Него винаги ще го има *въобще*, но то *не* е предопределено да бъде така за всеки *конкретен* човек, който е възможно да се новороди в някоя точка от времето. Той може да изпадне от благодатта и така да изгуби наследството си.”

Моят отговор: Предплатата е обещание. На кого е дадено това обещание? На “нас,” казва Павел. Това ясно означава членовете на Христовото духовно тяло, невидимата църква.

Ако Бог дава на човека духовна предплата – гаранция за бъдещо плащане на осиновения син – как Той може някога да анулира това обещание? Ако обещанието е зависимо от човека, тогава по какъв начин наследството е предопределено? Как могат Бог или човекът да бъдат сигурни, че на смъртните си легла всички християни няма да се отвърнат от Бога и да отхвърлят положението си на осиновени Божии деца? Ако човек може да отпадне от благодатта, защо това да не може да се случи? Накратко, кое *гарантира*, че това няма да се случи? Сърцето на човека? Колко надеждно е сърцето на човека (Еремия 17:9)? Бог похабява ли предплатата за предопределеното наследство на хора, които ще отхвърлят предложеното от Него осиновяване? Не е ли осиновяването на хората Му точно толкова сигурно, като че ли е предопределено? Ако това не е значението на осиновяване, какво означава “предопределение”?

За допълнително изучаване: Притчи 28:26; Яков 2:5; I Петрово 1:4.

Въпрос 12 - Не са ли предопределени добрите ни дела?

“Защото сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим.” (Ефесяни 2:10).

Тези думи са по-малко познати от ония, които ги предшестват: “**Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой**” (Ефесяни 2:8-10). Редът на спасението е следният: 1) по Божията благодат; 2) чрез вяра; 3) за предопределени добри дела. Думите “**отнапред е наредил**” са съществени. Наредено от кого? От Бога. Кога? Отнапред. Отново откриваме, че посланието на Павел към Ефеската църква фокусира върху това, което Бог е направил *преди началото на времената*. Неговото слово е сигурно и спасението им е сигурно. Бог не просто предопределя момента на човешкото спасение във времето и на земята. Той също предопределя човешкия отговор на това спасение: добрите дела. Тъй като хората са възнаградени от гледна точка на своите дела (1 Коринтяни 3), Бог установява наследството на хората преди сътворението на света. Те ще извършат на земята предписаните им роли съгласно решението на Бога. Ако това е неточно тълкуване, тогава какво е това, което Бог е наредил предварително? Просто възможности? Можем ли да бъдем спасени по благодат чрез вяра, и тогава да не правим нищо освен лоши дела? Тогава нямаше да сме християни (1 Йоан 1:3-6).

Вероятен отговор

“Това, което Бог нарежда, е живот на добри дела, които християните имат *възможността* да живеят. Той постановява предварително *възможностите* *въобще*, но от хората зависи да ги превърнат в *конкретни реалности*.”

Моят отговор: Павел се връща към своята тема за Бога като майстор занаятчия. “**Ние сме Негово творение.**” Лошо творение? Счупени съдове? Ненадеждни изпълнители? Злепоставящи името Му? Хора, които ще приемат Божието име като осиновени членове на Неговото семейство, и тогава ще излязат навън и ще грешат постоянно?

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

На какво основание Бог може да бъде уверен, че Неговите хора ще вървят в добрите дела, в който Той е наредил предварително да вървят, ако не може (или няма) да осигури каквото е наредил да става във всеки отделен случай? Какво добро е голата възможност за действие в един свят, който е в основата си неконтролиран от Бога и случаен в изхода на събитията? Какво добро са Божиите предварително наредени *общи възможности* в свят, ръководен от сърцата и умовете на *конкретни индивиди* – особено личности, които могат да отпаднат от благодатта, ако откажат да предпочетат Божиите “предопределени възможности” за вършене на добри дела? Съдействат ли всички неща за добро на тези, които са призвани съгласно Неговото намерение (Римляни 8:28)? Не е ли възможно това обещание именно защото Бог вече е наредил добрите ни дела? Бог напълно ли е зависим от нашите независими добри дела за да направи всички неща да съдействат за добро? Как би отговорил хуманистът на този въпрос?

За допълнително четене: I Коринтяни 12:3; Колосяни 3:12; I Петрово 1:2; II Петрово 1:3-10.

Въпрос 13 - Не скри ли Исус умишлено Своето послание, за да не се покаят някои хора?

“Тогавата се приближиха учениците Му и Му казаха: Защо им говориш с притчи? А Той в отговор им каза: Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено” (Матей 13:10-11).

Учениците не винаги разбираха притчите на Исус. Те трябваше да отидат при Него за тълкуване. Попитаха Го за това, че ако *те* се нуждаеха от тълкуване, колко повече множествата, които се събираха да Го слушат само от време на време, се нуждаят от тълкуване? Защо Той не говореше по-разбираемо? Ако Неговата цел беше да предаде посланието Си ясно и на голяма публика, тогава учениците имаха право. Те трябва да са предполагали, че Исус искаше да общува с по-широка публика. Исус им каза, че, точно обратното, Неговото послание не беше за множествата от евреи, които идваха да Го слушат. Неговото послание беше *елитарно послание*, поне на този етап от служението Му.

“Защото който има, нему ще се даде, и ще има изобилие: а който няма, от него ще се отнеме и това, което има” (Матей 13:12).

Но не се ли нуждаеха тези хора от ясното послание за спасение? Безспорно, точно както Юда и Фараонът се нуждаеха. Не нуждата е това, което определя човешкия отговор на благовестието.

Вероятен отговор

“Исус знаеше, че тези хора не бяха готови за завършено изложение на Неговото послание. Те трябваше да бъдат хранени с лъжичка. Той възнамеряваше рано или късно да представи ясно изложение на Своите духовни истини, но служението Му бе прекъснато преждевременно от ръзпъването. Неговото намерение бе да въведе всички хора в тайните на вратата.”

Моят отговор: Това, което Исус каза, не беше, че Той възнамерява по-късно да им даде по-добра картина на благовестието. Това, което Той каза, беше, че на множествата не им е дадена възможността да знаят тайните на царството. Не каза нищо за по-ясно говорене към тях по-късно. Напротив, Той определено каза, че Той *възнамерява те да загинат*:

“Защото сърцето на тия люде е задебеляло, и с ушите си тежко чуват, и очите си склопиха: Да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и аз да ги изцеля” (Матей 13:15).

Означава ли това, че Исус направи най-доброто, което можа, за да задържи тези хора от покаяние, да скрие тайните на благовестието от тях? Ако не означава това, какво друго би могло да означава? И още повече, защо Исус *говореше* с притчи, които дори учениците не можеха да разберат?

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

За допълнително изучаване: Матей 11:25-27; Марк 4:11-12; Лука 8:10; 10:21-22; Йоан 12:39-40.

Въпрос 14 - Можеше ли Юда да откаже да предаде Исус?

“Но, ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мене на трапезата. Защото Човешкият Син наистина отива, според както е било определено; но горко на този човек, чрез когото се предава!” (Лука 22:21,22).

Юда трябваше да изиграе определена роля в Божията космическа драма, точно както и Фараонът. Текстът е конкретен: 1) нямаше никакъв друг начин за Исус да умре, освен чрез предателство; и 2) горко на този човек, чието деяние на предаване беше отдавна определено. Очевидно е, че разпъването беше в Божието намерение преди сътворението на света. На каква друга основа би могъл Бог да е избрал да изкупи онези грешници, които Той е бил предопределил за осиновяване (Ефесяни 1:4-5)? Разпъването не беше случайно събитие. То трябваше да се случи. Единствено на основата на разпъването на човечеството бе позволено да съществува след бунта на Адам. Без разпъването, в деня, в който Адам яде от плода, той щеше да е умрял физически така, както умря духовно. Ако човек има свободна воля, защо това действие на Юда беше неизбежно? Защо не можеше той да е решил да не предаде Исус? Защото разпъването беше предопределено. Някой трябваше да предаде Исус. Някой трябваше да съгреси против Бога по този начин. Горко на човека, чрез когото Христос беше предаден, обаче някой трябваше да го направи, обяви Исус. Исус знаеше кой ще бъде той. Той нямаше да бъде някой от другите ученици. Юда ще бъде държан отговорен през вечността, но нямаше изход. Христос трябваше да умре както беше планирано.

Вероятен отговор

“Да, Исус трябваше да умре. Той каза, че трябваше да бъде предаден. Той знаеше, че Юда щеше да го направи. Но би могло да бъде някой друг. Нямаше нужда да бъде Юда. Това беше решение на Юда и той е напълно отговорен. Той не бе определен от Бога да извърши постъпката.”

Моят отговор: Ако Исус трябваше да умре чрез предаване, тогава някой трябваше да го направи. Някой трябваше да носи последствията за това върховно деяние на бунт. Това беше Юда. *Неизбежно* горко за него.

Защо Юда? Защото Бог беше определил така. Юда беше определен и то не от безличната съдба. Юда беше грешник, крадец (Йоан 12:6). Той беше определен – самоопределен, да – но определен също от решението на Бога – да изпълни злия си план. Някой трябваше да го направи. Някой трябваше да понесе последствията. Защо Юда? Защо *не* Юда? Божият план не е неопределен. Не беше, че една личност *въобще* трябваше да го направи; един *определен* човек трябваше да го направи. Действията на бунт се извършват от хора. Те не са празни кутии, които са оставени отворени за всеки, който си иска, да влезе случайно. Предопределението не е направено в личностен вакуум. Никъде в Библията не се казва: “Бог е определил, че определено събитие ще се случи, но напълно случайно е кой ще извърши деянието.” Всяко дадено събитие е част от определена мозайка: *всяка част съвпада*. Ако всяко събитие в историята не беше предопределено, Божият план нямаше да бъде цялостен. Историята щеше да стане случайна.

За допълнително изучаване: Матей 18:7; 26:24; Марк 14:21.

Въпрос 15 - Не прославят ли и злите хора Бога?

“Господ е направил всяко нещо за Себе Си, дори и нечестивия за деня на злото” (Притчи 16:4).

Псалмистът прогласява: “**Всички Твои творения ще Те хвалят, Господи**” (Псалм 145:10). Цялото творение свидетелства за Неговата власт и величие. Бог не изкушава хората да вършат зло; изкушават ги собствените им страсти (Яков 1:13-14). Но тези действия не намаляват Божията слава. Бог прави злите хора за Себе Си, не за да ги спаси, а за да изяви Своята върховна власт над тях и техния грях. Както Фараона, злите хора са съдени и когато те са съдени, Божието

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

име се прославя. Бог ли създаде злите хора? Разбира се; Бог е Създателят. Прави ли Бог хората зли? Не; Той мрази злото. Създава ли Той злите хора според Своето непоклатимо и напълно неизбежно решение? Как иначе? Случайни ли ги създаде? Зли ли са те само поради някаква случайност – безлична случайност, която Бог не контролира и не е в състояние да обхване изцяло? (Някои протестантски теолози всъщност казват, че Бог не знае напълно бъдещето и това Негово незнание е основата на човешката свободна воля и морална отговорност.) Злият ден за злите е денят на крайния съд. Бог ги е създал за този ден, точно както създаде и Сатана: **“Тогава ще рече и на тия, които са от лявата Му страна: Идете си от Мен, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели”** (Матей 25:41). Огънят наистина беше предназначен за тях. Не бяха ли те, като съдове за гняв, също предназначени за това?

Вероятен отговор

“Бог се прославя чрез Неговото наказание на всеки грях и дори на грешниците. Въпреки това, Бог не е начинател на греха. Да се каже, че Бог създава зли хора е също като да се каже, че Бог е начинател на греха. Текстът означава само, че Бог се прославя *въпреки* злите хора.”

Моят отговор: Така ли казва текстът? Не казва ли, че Бог е Създателят, Който създава *всяко нещо* за Себе Си? Внушава ли, че грехът е резултат от “космическа случайност,” над която Бог няма контрол, или е избрал да не упражнява никакъв контрол – събитие, което осуети Неговия план за времената? Успя ли Сатана в осуетяването на Божия план? Или ще твърдим, че Бог няма изчерпателен план за времената? И ако твърдим това, на какви категорични библейски стихове ще се позовем, за да докажем твърдението си?

Използваме ли човешка логика – “Бог не е начинател на греха и следователно грехът не беше никога част от Божия план” – за да отхвърлим това, което текстът казва? Използваме ли човешка логика – “грехът не би могъл да бъде част от Божия план, освен ако Бог е начинател на греха” – да покажем, че Сатана и неговите последователи самостоятелно преодоляват Божиите надежди и план за времената? Не сме ли въздигнали Сатана в състояние на “почти Бог” във власт – същество, което може и има възможност да продължава да осуетява Божия план? Не се ли скриваме в логика от поучението на Библията? Можем ли да уповаваме на логика противна на откровението?

За допълнително изучаване: Битие 45:8; 50:20; Съд. 14:4; Псалм 76:10; Исая 45:7; Амос 3:6; Деяния 3:18; Римляни 8:28; 11:36.

Въпрос 16 - Може ли Сатана да се покае и да бъде спасен?

“Тогава ще рече и на тия, които са от лявата Му страна: Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели” (Матей 25:41).

Възможно ли е демони, осъдени за ада, да получат някога вечен живот? Не. Съдържанието на ада ще бъде хвърлено в огненото езеро в деня на съда. **“И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, беше хвърлен в огненото езеро”** (Откровение 20:14-15).

Ако адът беше приготвен *отдавна* да държи Сатана и неговите ангели, как тогава те могат да избягат? Все едно да кажем, че Божието царство е също така несигурно, въпреки че също беше приготвено от Бога: **“Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Елате вие благословени от Баща Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света”** (Матей 25:34). Всяко място беше приготвено от Бога за *конкретни* създания. Не е ли Сатана живо създание? Не може ли да чувства болка? Не е ли адът вечен ужас за Сатана и неговите демонични ангели? Защо Бог ги осъди неизбежно на вечни мъки? Ако признаем, че присъдата на Сатана е съвсем сигурна, тогава казваме, че *Сатана няма никакъв “шанс” да бъде спасен*. Ако признаем, че той и ангелските му последователи са неизбежно осъдени, защо е толкова смущаващо да кажем, че човешките му последователи са също така неизбежно осъдени?

Несправедлив ли е Бог към Сатана и последователите му?

Вероятен отговор

“Сатана и последователите му са вече в ада. Докато хората живеят, те могат да избягнат това наказание. Сатана не може да избегне присъдата днес, както грешникът също няма да може, след като умре.”

Моят отговор: Всичко това е вярно, но съвсем не на място. Въпросът е: *Можеше ли Сатана да се покае след бунта си?* На човека е дадена възможност да се покае след бунта си, но на Сатана? Библията никога дори не намеква за такава възможност. Несправедлив ли е Бог в отказа Си да даде на Сатана “шанс” след неговия бунт? Чули ли сте някога някой християнин да ви казва това?

Бог предлага благовестието на паднали хора, но отделени от *предшестващо* новородение, те не могат да отговорят с вяра (Въпрос 19). Така че каква е разликата в *действителност*? Предложение за спасение, *което не може да бъде прието от никой бунтовен човек, който Бог е решил да не новороди*, не е по-различно в своите вечни последствия от вечно наказание без предложение за спасение. Проблемът тук е Божието правосъдие. Несправедлив ли е Бог в отношението Си към Сатана и неговите ангелски последователи? Ако не, как някой може законно да твърди, че Бог е несправедлив в проклинането на *всеки* етичен бунтовник, който Той е решил да не новороди? Проблемът тук е *справедливостта в осъждането на всеки бунтовник неизбежно на вечно наказание без предшестващата възможност за покаяние*. Ако такава неминуемо осъждане е напълно оправдано в случая със Сатана, защо да не е така в случая с човешките бунтовници? И ако това е несправедливо в случая със сатанинските човешки последователи, не трябва ли да допуснем, че това е също така несправедливо от страна на Бога в случая със Сатана. Сатана би харесал този аргумент!

За допълнително изучаване: Деяния 5:31; 11:18; II Тимотей 2:25-26.

Въпрос 17 - Не са ли хората определени предварително за вечен живот?

“Защото така ни заповяда Господ казвайки: “Поставих те за светлина на народите, за да бъдеш за спасение до края на земята”. И езичниците, като слушаха това, радваха се и славеха Божието учение; и повярваха всички, които бяха отредени за вечен живот” (Деяния 13:47-48).

Текстът е ясен. Имаше езичници, които чуха проповедта на Павел и Варнава. Някои бяха определени за вечен живот, а други не. **“И повярваха всички, които бяха отредени за вечния живот.”** Не би могло да бъде по-ясно. В благовестието за спасение повярваха нито един помалко, отколкото са били определени за вечен живот, и нито един повече. *Всички, които:* съотношение “едно към едно.” Съществува ли случайна страна на спасението? Съществуват ли някакви хора, избрани от Бога да достигнат положението на осиновени синове и после осуетяващи Божия избор или чрез отказ да повярват в благовестието отначало, или като повярват, че обръщат и после отпадат от вярата? Има ли други, които не са определени за вечен живот, но някак си, чрез Божията благодат (и все пак не по Неговия план), повярват в посланието и приемат спасението? С други думи, има ли библейско свидетелство, което показва, че съотношението между тези определени за спасение, и тези, които го постигат, не е едно към едно? Това, което е описано в Деяния 13:48, случайно ли е само по себе си – отделно събитие, което не е олицетворение на Божия план за спасение? Накратко, има ли несъответствие между определените и тези, които в действителност са се обърнали?

Вероятен отговор

“Гръцката дума, преведена като “определен,” е преведена неправилно. Тя всъщност означава нещо като “предразположен към.” Има само склонност към спасение. Не съществува съотношение “едно към едно” между

Моят отговор: Опитайте се да намерите някой превод на Библията, който не използва “определен” или някаква разновидност на “определен.” American Standart Version казва “определен.” Revised Standart Version казва “определен.” New English Bible казва “определен, предназначен.” New American Standart казва “назначен.” New International Version казва “назначен.” Глаголът е в страдателен залог.

Има ли някаква причина да вярваме, че това, което е описано в Деяния на апостолите, историята на разпространението на благовестието в най-ранните дни, не трябва да бъде считано като образец на ефекта на благовестието въобще? Има ли някаква причина да вярваме, че свидетелството на Лука за опита на ранната църква, по никакъв начин не е сравнимо с църковния опит през историята? По каква библейска причина в своя разказ за обръщането на езичниците в Антиохия Лука ще вкарва информация за Божията наредба за тези които се спасяват, ако такава информация е исторически уникална – еднократно събитие, което не може да бъде прието за универсално? Ако допуснем, че разказът на Лука не описва универсален феномен, не казваме ли, че Бог е променил начина на спасение? Ще дръзнем ли да го кажем?

За допълнително изучаване: Римляни 11:2; I Коринтяни 1:27-31; II Тимотей 2:10

Въпрос 18 - Не принуждава ли Бог хората да повярват в Исус?

“Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил и Аз ще го възкреса в последния ден” (Йоан 6:44).

Контекстът изяснява, че тук Исус говореше за вечен живот. Той не говореше за общ призив към всички хора да чуят благовестието. Той говореше за това как Бог привлича хора етично толкова близо до Исус, че ще бъдат възкресени в последния ден. С други думи, Той говореше за спасение. Гръцката дума, преведена тук като “привличам,” би могла да се преведе като “изтеглям, дърпам.” (Може да бъде преведена също “притеглям”). Но значението е същото, която и от трите думи да се използва, за да покаже значението на гръцки: Бог Баща довежда човека до вяра в Христос. Не каза ли Исус, че **“Аз съм пътят, истината и живота; никой не идва при Отец, освен чрез Мен”** (Йоан 14:6)? Да, каза. Така че, ако приемем думите Му на сериозно, трябва да приемем обратна връзка: Бог Баща сам може да доведе хора до спасителна вяра в Своя Син, но отделно от Сина никой човек не идва етично при Бога Баща. Може ли някой да повярва в Бога без предшествашо принудително действие – привличане – от страна на Бащата. Ако Бог Баща откаже да привлече човека при Христос, може ли някой да постигне спасение? Не, казва Библията: **“Никой не може да дойде при Мен, ако не му е дадено от Бащата”** (Йоан 6:65).

Вероятен отговор

“Бог Баща участва в спасението, но Той е само отчасти активен. Той води невярващия към Христос, но не го *дърпа* към Христос. Тази дума е твърде силна. Това е по-скоро леко притегляне. Той просто *запознава* хората със Сина Си. От този момент нататък, те трябва да решават.”

Моят отговор: Защо Исус употреби дума, която означава издърпване? Ако това беше единственият стих в Библията, който показва активно Божие предопределение в човешкото спасение, тогава би могла да се приеме употребата на по-мека, по-малко активна дума за превод на понятието. Но това е още един пример за Божията *активна* роля в спасението, от една страна, и *изключването*, от друга. Ако Той отхвърля неспасен човек – ако отказва да го привлече към Сина Си – тогава няма надежда за този човек. След бунта на Адам *изключването е автоматично!*

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Исус каза: **“Вие не избрахте Мен, но Аз избрах вас”** (Йоан 15:16). Това действие на свободен избор не е човешко, а Божие. Можем ли законно да говорим едновременно за човешка свободна воля и Божия свободна воля? Как? Ако Исус казва, че Той ни избира, а хората не Го избират, тогава *свободното действащо лице е Бог*, Който определя хората и ги избира, а не човекът. Когато Бог Баща избира онези, които ще служат на Неговия Син, как те могат да отхвърлят това задължение? Ако Бог Баща ги е определил да служат на Сина Му, как може човекът да откаже да служи? Хората са *привлечени* в служение с любов.

За допълнително изучаване: Второзаконие 30:6; Езекиил 36:26-27; Йоан 1:13; 3:3-8; Ефесяни 2:1, 5; Колосяни 2:13.

Въпрос 19 - Не ни ли избра Бог много преди ние да го приемем?

“А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа братя, защото Бог отначало ви е избрал за спасение чрез освещение на Духа и вярването в истината; за което спасение ви призова чрез нашето благовестие, за да получите славата на нашия Господ Исус Христос” (II Солунци 2:13-14).

Първо, Бог избира даден човек за Своя собственост. Той прави това **“отначало,”** което означава най-малко от началото на времето, преди създаването на света. От човека не се иска съвет за това решение на Бога. Това е напълно активно решение от страна на Бога, тъй като в началото съществуваше само Бог. Къде беше човешкият отговор в дните преди създаването на човека?

Второ, Бог призовава хора да повярват в Сина Му, Исус Христос. Той призовава хора чрез посланието на благовестието. Това става във времето и на земята. Това е Божието историческо и лично потвърждение на избора, който Той направи отначало. *Бог, не човекът, е свободното действащо лице в новороденото.* Исус каза:

“Вие не избрахте Мен, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви бъде” (Йоан 15:16).

Вероятен отговор

“Павел пише към църквата в Солун, не към конкретни индивиди. Писмото му също беше насочено към църквата в историята като цяло, не към конкретни индивиди. Бог избра Църквата като множество за спасение. Това не означава, че някой определен човек беше наистина избран от Бога от начало.”

Моят отговор: Ако Бог избира Църквата като цяло, защо беше уверен, че въобще ще има Църква? Ако Той не избра отделни личности да изпълнят тази невидима църква, тогава Той избра кутия – потенциално *празна* кутия. Всъщност това беше *предсказуемо* празна кутия, защото Той би трябвало да разчита на сърцата на неновородени, бунтовни хора да изберат Него, за да изпълнят Църквата като цяло. Но неноворожените хора не приемат духовните неща (Въпрос 20).

Неноворожените хора избират ли Христос? Христос определено каза, че Той избра Своите последователи; те не Го избраха. Той “последователи въобще” ли избра, а не конкретни последователи? Неговите “последователи въобще” ли Го избраха? Как “последователи въобще” правят нещо? *Конкретните хора вземат решения, а не организациите въобще.* Хората избират или отказват да избират и са възнаградени или проклетни от Бога в зависимост от техните решения; “институции въобще,” отделно от конкретни членове, не съществуват. Във всеки случай никой не избра Него; Той избра хора – хората, които Той възлюби. Текстът е ясен: братята, които бяха *“възлюбени от Бога,”* бяха избрани от Бога *“отначало.”*

За допълнително изучаване: Римляни 9:6-26; I Петрово 1:1-2; 2:9-10.

Въпрос 20 - Как може ненороден човек да приеме Христос?

“Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно.” (I Коринтяни 2:14).

Текстът е ясен. “Естественият човек,” което означава ненороденият човек, не приема нещата от Духа. Всички такива теми се смятат от него за глупост. “А ние проповядваме разпнатия Христос, за юдеите съблазн, и за гърците глупост; но за самите призвани, и юдеи и гърци, Христос Божия сила и Божия премъдрост” (1 Коринтяни 1:23-24). Ненороденият човек отказва да повярва в такива “глупости.” Контрастът е между *естествения* човек и *призвания* човек, т.е. новородения човек. Защо един човек смята благовестието за глупост, а друг признава властта на Исус Христос? Посланието е същото. Има само едно обяснение: всеки човек тълкува посланието различно. Кое определя всяко тълкуване? Не са ли *презумпциите* на всеки човек за истинското естество на вселената: Бог, човек и закон? Естественият човек *приема*, че благовестието е глупост. Ако естественият човек тълкува благовестието като глупост, как може той да бъде обърнат към вяра в Христос? Чрез благодат (Ефесяни 2:8). Той първо е новороден от Бога; *тогава* приема благовестието. Бог трябва да го новороди – действие на върховна благодат – за да стане “неестествен” човек, способен на спасителна вяра.

Вероятен отговор

“Библията казва “Който иска, нека дойде.” Всеки, който поиска, може да дойде при Христос. Дали упражнява спасителна вяра или не, е действие на свободна воля от негова страна, а не решена от Бога благодат. Естественият човек вижда истината достатъчно добре, за да вземе самостоятелно решение.”

Моят отговор: Само като забележка, Библията *не* казва “Който иска, нека дойде,” макар Откровение 22:17 да казва нещо подобно. Въпросът все още се нуждае от отговор: може ли ненороден човек *да поиска* да дойде при Христос? “Свободна” ли е неговата воля, т.е. *независима* ли е?

Какво казва 1 Коринтяни 2:14? Дава ли Павел някакво основание да вярваме, че ненороденият човек е способен на правилно тълкуване на посланието на благовестието и тогава да отговори с вяра на предложението за спасение. Може ли ненороден човек да го направи? Може ли ненороден грък? Текстът казва, *не*. Както “призваният юдеин,” така и “призваният грък” *могат* да изтълкуват посланието правилно. Каква е разликата в отговора при “естествения” и при “призвания”? *Божията изборна благодат*. Бог е избрал някои преди създаването на света (Ефесяни 1:4). А други не е избрал. “**И тъй, към когото ще, Той показва милост, и когото ще, закоравява**” (Римляни 9:18). Това е Божие решение, не човешко, тъй като естественият човек не може да приеме духовните неща. Ние първо сме спасени чрез Божията върховна благодат и незабавно след това приемаме Христос. Изкупените хора *вярват чрез благодат* (Деяния 18:27). Без изборна благодат хората не могат да повярват.

За допълнително изучаване: Йоан 6:44; 8:34; 10:26; Римляни 3:10-12; 6:20; 8:7-8; Ефесяни 4:17-19; II Тимотей 2:25-26; Тит 3:3.

Въпрос 21 - Можеха ли властите да действат праведно и да освободят Исус?

“Защото наистина и Ирод и Понтийски Пилат с езичниците и с израилевите люде, се събраха в тоя град против Твоя свят Служител Исус, Когото си помазал, да извърши всичко, що Твоята ръка и Твоята воля са определили да стане.” (Деяния 4:27-28).

Тази молитва на първите апостоли пред главните свещеници и старейшини беше отправена открито към Бога. Те потвърдиха чрез тази молитва върховенството на Бога на Библията над всекидневните дела. Това бе напомняне към ръководителите, че са под Божията

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

власт и не могат да направят нищо за да осуетят Неговите решения, дори когато си мислят, че са победили Неговите решения и Неговите хора. Ръководителите освободиха Варава, не Христос. Тълпата крещеше “Дай ни Варава” и Пилат го направи. Промениха ли те Божия план за времената? Едва ли; те решиха да разпънат Христос, *преломният момент* на времената. Този преломен момент е бил предопределен преди създанието на света. Нещо подобно се случи на Йосиф, когато братята му го продадоха в робство. Той спаси живота им от гладна смърт години по-късно. Каза им: **“Вие наистина намислихте зло против мен; но Бог го промисли за добро”** (Битие 50:20). Бог предопределя доброто; хората планират зло; но историческото събитие е същото. Най-великото добро и най-великото зло – кръста – беше предопределено.

Вероятен отговор

“Бог наистина предопредели личните решения на хората, които водеха пряко, но не неизбежно, към разпъването. Разпъването като събитие беше неизбежно, но не и събитията, които доведоха до него. Конкретните решения, взети от властите, бяха направени със свършено свободна воля; Бог не ги е предопределил. Единствено *общото събитие* беше предопределено, а не *конкретните решения* на хората, които водеха пряко към главното събитие.”

Моят отговор: Ако събитията, водещи до конкретно събитие, не са предопределени, но самото събитие е – до самия ден – тогава как Бог беше сигурен, че предопределеното събитие щеше наистина да стане като резултат от решенията на водачите. Ако те имаха възможност да освободят Исус, как тогава разпъването беше неизбежно?

Текстът, обаче, е по-конкретен: Ирод, Понтийски Пилат, езичниците и евреите бяха всички събрани заедно, **“За да извършат всичко, що Твоята ръка и Твоята воля са определили да стане.”** Не само разпъването беше предопределено; предопределени бяха *решенията на хората*, които бяха събрани в Ерусалим тази седмица. **“Него, предаден според определената Божия воля и предумание, вие разпнахте и убихте чрез ръката на беззаконници”** (Деяния 2:23). Събитията, водещи пряко към разпъването, бяха също толкова предопределени, колкото и самото разпъване. Как едно събитие може да бъде определено, но не и действията водещи до него? Щеше ли Бог да разчита на самостоятелната роля на хората за основа на най-важното събитие в историята?

За допълнително изучаване: Йоан 7:30; 8:20; 19:11; Откровение 13:8; 17:8.

Въпрос 22 - Не е ли Божията благодат непреодолима?

“Който ни е спасил и призовал със Своето призвание, не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена на нас в Христос Исус преди вечните времена” (II Тимотей 1:9).

Божиято намерение беше да създаде хора призвани чрез Неговото име. Тези хора имат *свято призвание*, т.е. определена от Бога задача да покорят земята – *да упражняват господство* в Неговото има под Неговата власт, както преди крайния съд, така и след това (Битие 1:27-28). Тази задача беше в Божия план преди Той да създаде света. Бунтът на човека също беше нещо, което Бог знаеше, и беше част от този план. Следователно, казва Павел, Бог даде на Своите хора благодат в Исус Христос преди създанието. Думите на Павел са съвсем ясни. Ако Бог даде на Своите хора благодат преди началото на времената, как може някой предназначен за благодат човек да избегне тази благодат? Не говорим ли за *непреодолима благодат*? Може ли човек да осуети Божията цел? Може ли някой човек да отхвърли този конкретен призив за спасение, чрез използването на нещо, наречено “свободна воля”? Ако е така, тогава какво се получава с Божиято намерение да избира хора, които да Му служат в свято призвание? *Упражняването на вяра човешко дело ли е?* Това не може да бъде дело. Павел не казва ли конкретно, че Бог избира Своите хора не върху основата на техните дела, а чрез Своята благодат? Не е ли спасителната вяра *непреодолим дар*?

Вероятен отговор

“Бог предопределя Църквата като цяло да повярва в Христос и да носи своето свято призвание. Но Бог никога не предопределя отделни членове. Най-много да е предопределил конкретен брой вярващи с течение на времето, но ги избира чрез предугаждане дали щяха да упражняват вяра в Христос. Хората могат да отхвърлят предложението за спасение. Бог не ги насилва да повярват.”

Моят отговор: Целта на Бога е да отдели от падналото човечество остатък, Неговите хора. Те трябва да имат свято призвание, определено от Бога. Но за да постигне Своите цели, Бог трябва да определи призванието на всеки човек. Той е планирал да постигне определени цели, много от които бяха обявени от Бога на Неговите хора във формата на *пророчества*. Бог няма ли да следи пророчествата Му да се изпълняват? Бог не е ли *направил* Неговите пророчества да се изпълняват?

Библията не казва, че Бог предопредели *група* *въобще* без да предопредели *конкретни членове*. Библията говори единствено за дадената ни от Бога благодат в Христа, независимо от делата, които извършваме. Как може да говорим за *дело на вяра* или *дело на неверие* като основание за спасение или проклятие? Същността не е ли *Божията върховна благодат*? Ние сме спасени по благодат чрез вяра (дар от Бога), не по дела. Ако човек е спасен чрез свое собствено самостоятелно дело на вяра, тогава *лъжата* на Сатана е върна: *човекът е отчасти независим*; станал е малък бог.

За допълнително изучаване: II Царе 8:58; Еремия 31:3; Йоан 8:36,42; Ефесяни 2:1-10; II Коринтяни 4:6; Тит 3:5-6.

Въпрос 23 - Не е ли Божията воля абсолютно върховна?

“Пред Него всички земни жители се считат за нищо; по волята си Той действа между небесната войска и между земните жители; и никой не може да спре ръката Му, или да Му каже: **Що правиш Ти?**“ (Данаил 4:35).

Върховенството на Бога е потвърдено навсякъде в Библията. Въпросът е: Бог оттегля ли се доброволно от милиони събития, особено събитието на спасението, а също така и от всички зли дела на хората, и по този начин прехвърля контрола над тези исторически събития на хора или ангели? Отказва ли се Той от Своята позиция на тотално могъща власт, за да отвори области на чиста свобода за хората? Изпълнява ли Той Своята воля чрез намеса в историята само от време на време? В Евреи 1:3 четем за Христос, който *държи* всичко чрез Своето могъщо Слово. Всичко? Той е **“над всички, чрез всички и във всички”** (Ефесяни 4:6). Бог говори чрез Исаия: **“Помнете предишните неща от древността: Защото Аз съм Бог и няма друг; Аз съм Бог и няма подобен на Мен, Който от началото изявявам края, и от древните времена нестаналите още неща, и казвам: Намерението Ми ще устои, и ще извърша всичко що Ми е угодно”** (Исаия 46:9-10). Колко могъщо е Божието Слово? **“Така ще бъде Словото Ми, което излиза от устата Ми; не ще се върне при Мен празно, но ще извърши волята Ми; и ще благоуспее в онова, за което го изпращам”** (Исаия 55:11). Изчерпателно!

Вероятен отговор

“Бог пророкува за бъдещето и събитията стават. *Но между пророкуваните събития* Бог оставя на хората свобода да вземат свои собствени решения. Тези събития не водят неизбежно до пророкуваното събитие, иначе те би трябвало да са неизбежни. Вместо това, Бог се намесва от време на време, за да приведе човешките събития в линия със Своите конкретни цели.”

Моят отговор: Не може ли събитията да бъдат двустранни: 1) Божия цел и 2) човешка цел? Не може ли едно и също събитие да е продукт на Божия върховен план и все пак да включва човешко отговорно решение? Не може ли хората да планират зло, а Бог да доведе добро чрез него? Не може ли едно събитие да бъде предопределено от Бога и все пак да бъде предмет на

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

човешка отговорност? Ако не, тогава защо Христовото разпъване беше благословение от Бога и в същото време зло дело от страна на бунтовните хора?

Ако Божието провидение поддържа цялото създание, не трябва ли християните да са уверени, че всичко съдейства за доброто на тези, които са призвани съгласно Неговото намерение? Не трябва ли да почиват уверено в абсолютното върховенство на Бога? Защо да твърдим, че повечето събития са решени единствено от хората, а не от Бога? Вижте Ханаан: **“Защото от Господа стана да се закоравят сърцата им та да излязат против Израел на бой, за да ги обрече Исус на изстребление, за да не им се покаже милост, но за да ги изстреби, според както Господ беше заповядал на Мойсей”** (Исус Навиев 11:20).

За допълнително изучаване: Бит.ие41:32; III Царе 22:28,34; Псалм 24:1; 47:7-8; 103:19; Притчи 16:33; 21:1; Исаия 45:7; 46:10-11; Плачът на Еремия 3:37-38.

Въпрос 24 - Не е ли вярата в Христос дар от Бога?

“А Господният слуга не бива да е крамолник, но трябва да бъде кротък към всичките, способен да поучава, търпелив; с кротост да убеждава противниците, та дано би им дал Бог покаяние, за да познаят истината и да изтрезнеят, като се избавят от примката на дявола (от когото са уловени живи), за да вършат Божиата воля.” (II Тимотей 2:24-26).

Бог *дава* на хората покаяние. Павел не би могъл да бъде по-ясен. Вярата, чрез която Божиата благодат идва, е сама по себе си част от Божиата благодат. Тя не е *автономно дело*, което *неновороденият* човек принася пред Бога, за да получи спасение. Тя *наистина е* дар от Бога. Яков писа: **“Всяко добро и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение или сянка от промяна”** (Яков 1:17). Спасението не е изключение. То цялото е Божия благодат. Ето защо ние можем законно да се молим за обръщането на другите. Бог е в състояние да изпълни това молитвено искане. Да, трябва да добавим: **“Ако е волята Ти, Господи.”** И да имаме предвид, че *Неговата* воля е решаваща, а не волята на човека, за когото се молим. **“Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е нужно за живота и благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призвал чрез Своята слава и сила”** (2 Петрово 1:3). *Всичко*, което е нужно за живота и благочестието? Дори спасение? Да!

Вероятен отговор

“Ако упражняването на вяра е просто автоматичен отговор на Божието предложение за спасение, тогава “спасение само чрез вяра” е безсмислено. Спасението тогава щеше да бъде “по благодат чрез благодат,” вместо “по благодат чрез вяра.” Вярата е различна от благодатта; човек е отговорен да отговори на Божието предложение за спасение. Той трябва сам да избира.”

Моят отговор: Вярата дело ли е или дар? Ако е дело – нещо правено лично от човека, което той принася пред Бога, за да получи спасение – тогава оправдаваме ли се чрез дела? Ако това е дар, тогава изразът “по благодат чрез вяра” означава, че *Бог започва предложението, но после дава възможност на човека да отговори*. Естественият човек трябва първо да стане духовен човек, така че да може да разбере и отговори с вяра на посланието – послание, което е глупост за ненородения (1 Коринтяни 2:14-15). *Тогав*а той отговаря с вяра. Думите “чрез вяра” просто сочат към човешкия отговор *предопределен от Бога, неизбежен отговор* – на Божието предложение.

Ако това тълкуване е неправилно, тогава какво да правим с думите на Павел към Тимотей? Той писа също на Тит: **“Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост, чрез окъпването, т.е. новородението и обновяването на Святия Дух”** (Тит 3:5). Правилно ли е да гледаме на вярата така, като че ли е “дело на праведност”? ние ли изработваме пътя си към небето? Не трябва ли да приемем сериозно думите на Библията и да потвърдим, че самата вяра е дар от Бога така сигурно, както и благодатта?

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

За допълнително изучаване: Матей 16:16-17; Йоан 6:44-45; Деяния 5:31; 11:18; 18:27; Ефесяни 2:8-9; Филипяни 1:29; Евреи 12:2; II Петрово 1:1.

Въпрос 25 - За всички хора ли умря Христос?

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Йоан 3:16).

Вече зададохме въпроса относно “който поиска,” който е разновидност на “който повярва” (Въпрос 20). Въпросът засяга проблема за способността на ненородения човек да дойде до спасителна вяра в Христос, ако естественият човек не приема духовните неща (1 Коринтяни 2:14). За да разберете Йоан 3:16, трябва да сте схванали предишните въпроси в тази книга. Какво е “светът,” който Бог възлюбва? “Всички хора въобще”? Тогава защо Той презря Исав и обеща да го прокълне преди Исав да бе направил добро или зло? Защо Христовите ходатайствени молитви обръщат някои, но не всички? Ако Той се моли всички хора да бъдат спасени, а някои се противят и загиват, може ли да кажем, че Христовите молитви са резултатни? Действат ли те наистина? Или резултатите са случайни? Бог обича цялото създание. Той го поддържа във всеки момент. Това е учението за *провидението*. Той го поддържаше и след като Адам се разбунтува. Защо? Той обеща да доведе смърт за Адам, но все пак позволи на света да продължи. Запази го заради още неродените избрани. Запази го заради Исус Христос, Неговия възплътен Син, Който дойде да умре за Неговите избрани. Бог обича Своето създание; Той не обича всички хора извън тяхното отношение към Исус Христос.

Вероятен отговор

“Исус умря за цялото човечество. Някои приемат, а други отказват, но Той умря за да могат всички хора да опитат възможността да бъдат спасени от ада. Това е значението на “света.” Това означава “всички хора.” Бог довежда света на съд. Той не е спасен, хората са спасени.”

Моят отговор: Всички добри неща, които получаваме, са дар от Бога (Яков 1:17). Животът такъв дар ли е? Тогава той е дар от Бога. Заслужават ли дарове неправедните хора? Не, те заслужават смърт. Получават ли добри дарове? Да, получават. Бог им дава дарове заради избраните, така че животът да може да преуспява чрез сътрудничеството между избраните и ненородените. Той също така им дава дарове, *за да натрупа допълнително жар върху главите им*, когато не отговарят с вяра – причината, която Павел ни дава, за да се отнасяме с грешниците благоприлично (Римляни 12:20). Прочетете го!

Бог изпраща дъжд еднакво на грешниците и на светиите (Матей 5:45). Това може да се нарече Божията *обща благодат*. Тя е обща за всички хора. Но това не казва нищо за Божията *специална благодат* към отделни грешници, които Бог е избрал да новороди по благодат. Фактът, че Бог дава незаслужени, *неспасяващи* дарове на всички хора, по никакъв начин не доказва, че някой може да отговори на също така незаслуженото предложение за спасение. Двата вида благодат – общата и специалната – са възможни единствено заради Христовото дело. Така всички хора се възползват *общо* от Христовата смърт, но само Христовите избрани се възползват вечно (виж Въпрос 75).

За допълнително изучаване: Матей 20:28; Йоан 6:37-39; 10:11,15,26; Деяния 20:28; Ефесяни 1:4-7; 5:25-27; Евреи 5:9.

Приложение към Част 1: Исторически изповеди на вярата

Вашите преподаватели биха могли да поемат следния подход, когато започнете да им задавате тези въпроси, или когато им покажете тази книга. Те може да кажат: “Този материал е еретически. Само шепа хора в историята на църквата някога са вярвали такива неща за върховната власт на Бога. Това, което съм ви поучавал, е това, което повечето християни винаги са вярвали почти 2000 години.” Този отговор е неправилен. Напротив, това което големите

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

теологически ръководители на църквата са прогласявали е, че Бог, и само Бог е върховен владетел на Своето създание, и следователно Бог предопределя хората за небето или ада. Човек е морално безсилен да приеме Божието спасение, освен ако Бог конкретно го упълномощи да повярва в Христос. Това определено е било учението на Св. Августин, и той е написал пространна критика срещу човека, който е поучавал противното, еретикът Пелагий. Може да прочетете неговите анализи в том 5 на *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, редактирана от Philip Schaff (Grand Rapids, Michigan Eerdmans Publishing Co.): *Saint Augustine's Anti-Pelagian Works*. Това е било също учението на Мартин Лутер. Може да прочетете неговата унищожителна критика на хуманиста Еразъм, който твърдял както Пелагий, че човек има свободна воля да приеме или отхвърли благовестието. Отговорът на Лутер е озаглавен *Робството на волята* (1525). Това е един от най-важните документи на протестантската Реформация. Той все още е в печат. Това определено е било вярването на Чарлс. Х. Спърджън, великият баптистки проповедник от края на 19 век. Той проповядва прочута проповед върху “Изборът,” основана върху II Солунци 2:13-14, която е препечатана в неговия *New Park Street Pulpit*, Vol. 1. Неговата позиция е обобщена в книгата на Йейн Мъри, *The Forgotten Spurgeon* (Carlisle, Pennsylvania: Banner of Truth Trust). Но проверете дали получавате оригиналните текстове или копия на оригиналите. През 50-те години “цензурирани” издания на съчиненията на Спърджън бяха отпечатани от безскрупулен фундаменталистки ръководител, който умишлено премахна всички текстове за предопределението от преработените проповеди на Спърджън (и призна, че го е направил в писмо, което аз лично съм видял). И както казах, имало е умишлени усилия от страна на много преподаватели да заблудят студентите по отношение на определени доктрини на вярата. Аз съм подбрал съответни изявления на няколко църковни течения, за да докажа моето твърдение: Епископалното (Англиканското), Баптиското, Конгрешанското, Лутеранското, Реформисткото и Презвитерианското. Всеки, който ви казва, че върховната власт на Бога не е била основното вярване на *ортодоксалните* християни през вековете е или лъжец, или неосведомен за това, което казва, или дефинира “ортодоксални” различно от това, което историческите изповеди на вяра са поучавали. Във всеки случай църковната история застава срещу него. Ще застане ли срещу теб също?

БАПТИСТКА ИЗПОВЕД НА ВЯРАТА

Глава III - За Божиите декрети

1. Бог е (Исая 56:10; Ефесяни 1:11; Евреи 6:17; Римляни 9:15,18) постановил в Себе Си, от вечността, според най-мъдрия и свят съвет на Своята Собствена воля, свободно и непроменимо, всичко, което става; като все пак нито е Бог авторът на греха (Яков 1:13; I Йоан 1:5), нито има каквото и да е общение с него; нито пък се налага насилие над волята на създанието, нито при това са отнети свободата или смисъла на второстепенните фактори, но по-скоро (Деяния 4:27-28; Йоан 19:11) са установени; в което се проявява Неговата мъдрост в управлението на всичко, и Неговата мощ и вяроност (Числа 23:19; Ефесяни 1:3-5) в изпълнението на Неговия декрет.
2. Макар, че Бог знае това, което може или би могло да се случи при всички (Деян. 15:18) предполагаеми условия; все пак, не може да се каже, че Той не е заповядал нещо, само защото го е видял като бъдеще или като нещо, което би могло да се случи при тези условия.
3. По Божия декрет, за изява на Неговата слава, (I Тимотей 5:21; Матей 25:41) някои хора и ангели са предопределени за вечен живот чрез Исус Христос, за (Ефесяни 1:5,6) похвала на Неговата славна благодат; други са оставени да действат в греха си за своето (Римляни 9:22,23; Юда 4) справедливо осъждане, за похвала на Неговата славна справедливост.
4. Тези ангели и хора така предопределени и предназначени, са конкретно и непроменимо сътворени; и техният (II Тимотей 2:19; Йоан 23:18) брой е така определен и окончателен, че не може да бъде нито увеличен, нито намален.
5. Онези човечи (Ефесяни 1:4,9,11; Римляни 8:30; II Тимотей 1:9; I Солунци 5:9), които са предопределени за живот, Бог, преди създанието на света, според Своята вечна и неотменима цел и тайния съвет и благото намерение на волята Си, е избрал в Христа за вечна слава, единствено

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

от чиста благодат и любов; (Римляни 19:13,16; Ефесяни 2:5,12) без какво да е друго нещо в създанието като условие или причина за това.

6. Както Бог е назначил избраните за слава, така е, според вечното и свободно намерение на Своята воля, предопределил (I Петрово 1:2; II Солунци 2:13) всички съответни пътища, по които тези, които са избрани, бивайки отпаднали в Адам (I Солунци 5:9,10), са изкупени в Христа, ефективно (Римляни 8:30; II Солунци 2:13) призвани към вяра в Христа, чрез Неговия дух, действащ в съответното време, оправдани, осиновени, осветени и пазени в Неговата мощ чрез вяра (I Петрово 1:6) за спасение; нито кои да е други са изкупени от Христа, или ефективно призвани, оправдани, осиновени, осветени и спасени, освен единствено избраните (Йоан 10:26; 17:9; 6:64).

7. Учението за тази велика тайна за предопределението трябва да се поучава с особено благоразумие и грижа, така че хората, служещи на Божията воля, открита в Неговото слово и произвеждащи покорство към нея, да могат, от сигурността на своето призвание, да бъдат уверени за своето (I Солунци 1:4,5; II Петрово 1:10) вечно избиране; така че това учение да дава причина (Ефесяни 1:6; Римляни 11:33) за хваление, благоговение и възхищение пред Бога и (Римляни 11:5, 6, 20) за смирение, усърдие и изобилна (Лука 10:20) утеха за всички, които искрено се покоряват на благовестието.

Глава IX - За свободната воля

1. Бог е надарил човешката воля с онази естествена свобода и власт да действа по избор, който е (Матей 17:12; Яков 1:14; Второзаконие 30:19) нито принуден, нито по някаква естествена необходимост определен да върши добро или зло.

2. Човекът, в състоянието си на невинност, е имал свобода и власт да желае това (Еклесиаст 7:29), което е добро и угодно на Бога; но все пак (Битие 3:6) е бил променим, така е можел да отпадне от него.

3. Човекът, чрез падането си в състояние на грях, напълно е изгубил (Римляни 5:6; 8:7) всяка способност да желае какво да е духовно добро, съпътстващо спасението; така че, като естествен човек, бивайки напълно враждебен на това добро и (Ефесяни 2:1,5) мъртъв в греха, не е способен, чрез своята собствена сила, да (Тит 3:3-5; Йоан 6:44) да се обърне или да се приготви за него.

4. Когато Бог обръща грешника и го привежда в състояние на благодат, (Колосяни 1:13; Йоан 8:36) Той го освобождава от неговото естествено робство под греха и единствено чрез Своята благодат му дава способност (Филипяни 2:13) свободно да желае и да върши това, което е духовно добро; като все пак, по причина на неговите (Римляни 7:15, 18, 19, 21, 23) остатъчни пороци той не върши и не желае свършено това, което е добро, но също желае това, което е зло.

5. Човешката воля е става (Ефесяни 4:13) свършено и непроменимо свободна единствено към Бога само в състоянието на слава.

Глава X - За ефективното призвание

1. За онези, които Бог е предопределил за живот, Му е било угодно, в назначеното и приетото от Него време, да ги призове ефективно (Римляни 8:30; 11:7; Ефесяни 1:10,11; II Солунци 2:13,14) чрез Своето слово и Дух, от онова състояние на грях и смърт, в което те са по природа, към благодат и спасение (Ефесяни 1:1-6) чрез Исуса Христа; просвещавайки умовете им, духовно и спасително, за да (Деяния 26:18; Ефесяни 1:17,18) разберат Божиите неща; премахвайки техните (Езекиил 36:26) сърца от камък и давайки им сърца от плът; обновявайки тяхната воля и чрез Своята всемогъща власт определяйки ги (Второзаконие 30:6; Езекиил 36:27; Ефесяни 1:19) на това, което е добро, и ефективно привличайки ги към Исус Христос; като все пак те идват (Псалм 110:3) свободно, направени да го желаят чрез Неговата благодат.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

2. Това ефективно призвание е резултат единствено от Божията свободна и специална благодат (II Тимотей 1:9; Ефесяни 2:8), не от какво да е нещо в самия човек, нито от каква да е власт или сила в създанието, съдействаща с Неговата специална благодат (I Коринтяни 2:14; Ефесяни 2:5; Йоан 5:25), като създанието е напълно пасивно, и, бивайки разбудено и обновено от Святия Дух, по този начин придобива способност да отговори на този призив и да приеме благодатта, която е предложена и изразена в него, с не по-малка (Ефесяни 1:19,20) власт от тази, която възкреси Христа от мъртвите.

3. Избраните младенци, починали в детството, са (Йоан 3:3, 5, 6) новородени и спасени от Христос чрез Духа; Който работи когато, където и (Йоан 3:8) както Му е угодно; така също са и всички останали избрани, които са неспособни да бъдат външно призвани чрез служението на словото.

4. Другите, неизбраните, макар че може да са призвани чрез служението на словото (Матей 13:20, 21; 22:14; Евреи 6:4, 5) и може да имат някои общи проявления на Духа, но да не са ефективно привлечени от Отца, те нито ще, нито могат наистина (Йоан 6:44, 45, 65; I Йоан 2:24, 25) да дойдат при Христа и следователно не могат да бъдат спасени; много по-малко могат хората, които не приемат християнската религия, (Деяния 4:12; Йоан 4:22; Йоан 17:3) да бъдат спасени; колкото и усърдни са да подредят живота си според естествената светлина и закона на тази религия, която изповядват.

Лондонска Изповед, 1689

* * *

Следователно, не е новина това, което аз проповядвам; не е ново учение. Аз обичам да прогласявам тези здрави стари учения, наречени галено Калвинизъм, но които със сигурност и наистина са откритата истина от Бога в Христа Исуса. С тази истина аз се отправям назад в миналото и, докато вървя, виждам баща след баща, изповедник след изповедник, мъченик след мъченик, посрещачи ме, за да ми стиснат ръката. Ако бях пелагианец, т.е. вярващ в доктрината за свободната воля, щях с векове да вървя напълно сам. Тук или там някой еретик с не много почтен характер може да се появи и да ме нарече брат. Но приемайки тези неща да бъдат стандарт на моята вяра, аз виждам земята на древните населена с мои братя - виждам множества, които изповядват същото, което и аз изповядвам, и признават, че това е религията на Божията Църква.

*Чарлз Спърджън
The New Park Street Pulpit, Vol. I (1856)*

* * *

Няма такова нещо да проповядваме Христа и Него разпнат, без да проповядваме това, което днес се нарича Калвинизъм. Калвинизъм е само галеното му име; Калвинизмът е благовестието и нищо друго. Аз не вярвам, че можем да проповядваме благовестието, ако не проповядваме оправдание чрез вяра без дела; ако не проповядваме върховенството на Бога в Неговата повеля на благодатта; ако не издигнем избиращата, непроменима, вечна, неотменима, покоряваща любов на Йеова; нито мисля, че можем да проповядваме благовестието, ако не го основем на специалното и конкретно изкупление на Неговите избрани и избрания народ, който Христос изстрада на кръста; нито мога да възприема благовестие, което оставя светиите да отпаднат, след като са били призвани, и изпраца Божиите деца да горят в огъня на проклятието, след като веднъж са повярвали в Исус Христос. От такова благовестие се отвращавам.

*Чарлз Спърджън
Автобиография (1897)*

* * *

КОНГРЕШАНСКА ИЗПОВЕД НА ВЯРАТА

Глава 3 - За Божия вечен декрет

1. Бог, от вечността, според най-мъдрия и свят съвет на Своята Собствена воля, свободно и непроменимо е определил всичко, което става; като все пак нито е Бог авторът на греха, нито пък се налага насилие над волята на създанията, нито са отнети свободата или смисъла на второстепенните фактори, но по-скоро са установени.
2. Макар, че Бог знае това, което може или би могло да се случи при всички предполагаеми условия; все пак, не може да се каже, че Той не е заповядал нещо, само защото го е видял като бъдеще или като нещо, което би могло да се случи при тези условия.
3. По Божия декрет, за изява на Неговата слава, някои хора и ангели са предопределени на вечен живот, а други предопределени на вечна смърт.
4. Тези ангели и хора, така предопределени и предназначени, са конкретно и непроменимо сътворени и техният брой е така определен и окончателен, че не може да бъде нито увеличен, нито намален.
5. Тези от хората, които са предопределени за живот, Бог, преди създанието на света, според Своето вечно и непроменимо намерение и тайния съвет и благото намерение на Своята воля, е избрал в Христа за вечна слава, единствено в резултат на Своята свободна благодат и любов, без каквото и да било предвиждане за вяра или добри дела или устояване в тях или какво да е друго нещо в създанието, като условия или причини за избора, и всичко за похвала на Неговата славна благодат.
6. Както Бог е назначил избраните за слава, така според вечното и свободно намерение на Своята воля е предопределил всички пътища за това. Поради което тези, които са избрани, бивайки паднали в Адам, са изкупени в Христа, ефективно призвани към вяра в Христа чрез Духа, действащ в съответното време, оправдани, осиновени, осветени и пазени чрез Неговата мощ чрез вяра за спасение. Нито кои да е други са изкупени в Христа или ефективно призвани, оправдани, осиновени, осветени и спасени, освен избраните.
7. За останалите от хората на Бога Му е било угодно, според неизследимия съвет на Неговата Собствена воля, по който Той дава или отнема милост, както Му е угодно, за слава на Неговата върховна власт над Неговите създания, да ги предназначи и определи за немилост и гняв за техния грях, за похвала на Неговата славна справедливост.
8. Учението за тази велика тайна на предопределението трябва да се поучава с особено благоразумие и грижа, та хората, служещи на Божията воля и показващи покорство към нея, да могат, от сигурността на тяхното ефективно призвание, да бъдат уверени за своето вечно избиране. Така това учение трябва да води към хваление, благоговение и възхищение пред Бога и към смирение, усърдие и изобилна утеха за всички, които искрено се покоряват на благовестието.

Глава 9 - За свободната воля

1. Бог е надарил човешката воля с тази естествена свобода и власт да действа по избор, който е нито принуден, нито по каква да е абсолютна необходимост или естество определен да върши добро или зло.
2. Човекът в своето състояние на невинност е имал свободата и властта да желае и да върши това, което е добро и благоугодно на Бога; но все пак е променлив, така че може да изпадне от него.
3. Човекът, със своето падение в състояние на грях, напълно е загубил своята способност да желае какво да е духовно добро, съпътстващо спасението; така че като естествен човек е напълно

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

враждебен на това добро и, мъртъв в греха, не е способен чрез своята собствена сила да се обърне, или да се приготви за него.

4. Когато Бог обръща грешника и го привежда в състояние на благодат, Той го освобождава от неговото естествено робство под греха и чрез тази благодат единствено му дава способност да желае и да върши това, което е духовно добро; като при това, поради остатъчни пороци, той не върши съвършено, нито желае само това, което е добро, но също желае това, което е зло.

5. Човешката воля става съвършено и непроменимо свободна да върши само добро единствено в състоянието на слава.

Глава 10 - За ефективното призвание

1. Всички тези, които Бог е предопределил за живот, и само тях, било Му е угодно, в Неговото назначено и благоприятно време, ефективно да призове чрез Своето Слово и Дух, от това състояние на грях и смърт, в което те са по естество, към благодат и спасение чрез Исус Христос; просвещавайки умовете им духовно и спасително, за да разберат Божиите неща, премахвайки тяхното сърце от камък и давайки им сърце от плът; и ефективно привличайки ги към Исус Христос; Като при това, те идват свободно, направени да го желаят чрез Неговата благодат.

2. Този ефективен призив е резултат единствено от Божията свободна и специална благодат, не от какво да е предвидено нещо в човека, който е напълно пасивен, докато не бъде събуден и обновен от Святия Дух, така получавайки способност да отговори на този призив и да приеме благодатта, предложена и изразена в него.

3. Избраните младенци, починали в детството, биват новородени и спасени от Христа, който действа когато, където и както Му е угодно: така са и всички други избрани, които са неспособни да бъдат външно призвани чрез служението на Словото.

4. Другите, неизбраните, макар че може да са призвани чрез служението на Словото и може да имат някакви общи проявления на Духа, но все пак не са ефективно привлечени от Отца, те нито идват, нито могат да дойдат при Христа и следователно не могат да бъдат спасени; много по-малко могат хората, неизповядващи християнската религия, да бъдат спасени по какъвто и да е друг начин, колкото и да са усърдни да подреждат живота си според естествената светлина и закона на религията, която изповядват; и да се твърди и поддържа, че те могат, е гибелно и достойно за отвращение.

Савойска Изповед на Вярата, 1658

* * *

Епископална (Англиканска) изповед на вярата

X. За свободната воля

Състоянието на човека след падението на Адам е такова, че той не може сам да се обърне и да се приготви, чрез своя собствена естествена сила и добри дела, за вяра и призвание в Бога. Поради което ние нямаме власт да вършим добри дела, угодни и приемливи за Бога, без Божията благодат чрез Христа да ни води, за да имаме добро желание, и да работи с нас, когато имаме това добро желание.

XVII. За предопределението и избора

Предопределението за Живот е вечното намерение на Бога, чрез което (отпреди създаването на света) Той завинаги е повелил по Своя таен за нас съвет, да освободи от проклятие и осъждане тези от хората, които е избрал в Христа, и да ги доведе чрез Христа до вечно спасение, като съдове направени за почит. Поради което, тези, които са надарени с такъв величествен дар от Бога, са призвани по Божието намерение чрез Неговия Дух, действащ в съответното време: Те

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

по Благодат се покоряват на призива: Безусловно са оправдани: Направени са Божии синове чрез осиновяване: Съобразени са с образа на Неговия единороден Син Исус Христос: прилежават благочестиво в добри дела, и накрая, по Божията милост, достигат до вечно блаженство . . . Благочестивият размисъл за Предопределението и нашето Избиране в Христа е изпълнен със сладка, приятна и неизразима утеха за благочестивите хора, тъй като те чувствуват в себе си работата на Христовия Дух, умъртвяващ делата на плътта и техните телесни части и извисяващ ума им към високите и небесни неща, както и защото той величествено установява и потвърждава радостта им в Христа от вярата им във вечното Спасение и горещо разпалва тяхната любов към Бога.

Тридесет и девет клаузи, 1563

* * *

Лутеранска изповед на вярата

Следователно, фундаментално е необходимо и полезно за християните да знаят, че Бог не предузнава нищо случайно, но че Той предвижда, възнамерява и върши всичко съгласно Своята непроменима, вечна и непогрешима воля. Главната и единствена утеха на християнина във всяко нещастие лежи в знанието, че Бог не лъже, но прави всички неща да станат неотменимо и че Неговата воля не може да бъде възпрепятствана, променена или забавена. Бог със сигурност е обещал Своята благодат на смирените: тоест, на тези, които ридаят и са се отчаяли от себе си. Но човек не може да бъде докрай смирен, докато не осъзнае, че неговото спасение е недостижимо далеч от неговите собствени сили, съвети, усилия, желания и дела и зависи абсолютно от волята, съвета, удоволствието и делото на Друг - самия Бог. Докато той е уверен, че може да направи дори най-малък принос към своето спасение, той остава самоуверен и не е докрай отчаян от себе си и следователно не е смирен пред Бога; и планира за себе си (или поне се надява и копнее за) положение, случай, дело, които ще му доведат крайното спасение. Но този, който е във съмнение, че неговата съдба зависи единствено от Божията воля, се е отчаял напълно от себе си, не избира нищо за себе си, но чака Бог да работи в него; и такъв човек е много близо до благодатта за неговото спасение.

Мартин Лутер, 1525

* * *

ПРЕЗВИТЕРИАНСКА ИЗПОВЕД НА ВЯРАТА

Глава III - За Божия вечен декрет

I. Бог, от началото на вечността, по най-мъдрия и свят съвет на Своята воля, свободно и непроменимо е наредил всичко, което става: все пак, нито е Бог авторът на греха, нито се налага насилие над волята на създанията, нито са отнети свободата и смисъла на второстепенните фактори, но по-скоро са установени.

II. Макар че Бог знае всичко, което може или би могло да се случи при всички предполагаеми условия; все пак не може да се каже, че Той не е наредил нещо само защото го е видял като бъдеще или като нещо, което ще се случи при тези условия.

III. По Божията наредба, за изява на Неговата слава, някои хора и ангели са предназначени за вечен живот, а други предопределени за вечна смърт.

IV. Тези ангели и хора, така предопределени и предназначени, са конкретно и непроменимо сътворени; и техният брой е толкова определен и окончателен, че не може да бъде нито увеличен, нито намален.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

V. Тези от хората, които са предопределени за живот, Бог, преди създаването на света, според Своето вечно и непроменимо намерение и тайния съвет и благото намерение на Своята воля, е избрал в Христа за вечна слава, в резултат единствено от свободна благодат и любов, без каквото и да било предвиждане за вяра или добри дела, или устояване в тях, или каквото и да било друго нещо в създаването, като условия или причини за това; и всичко за похвала на Неговата славна благодат.

VI. Бог, като е назначил избраните за слава, така, според вечното и свободно намерение на Своята воля, е предопределил всички пътища за това. Поради това, тези, които са избрани, бивайки паднали в Адам, са изкупени чрез Христа; ефективно призвани към вяра в Христа чрез Неговия Дух, работещ в съответното време; оправдани, осиновени, осветени и пазени от Неговата мощ чрез вяра за спасение. Нито кои да е други са изкупени в Христа, ефективно призвани, оправдани, осиновени, осветени и спасени, но само избраните.

VII. За останалите от хората, било е угодно на Бога, според неизследимия съвет на Неговата воля, по който Той дава или отнема милост, както Му е угодно, за слава на Неговата върховна власт над Неговите създания, да ги изостави и да ги определи на немилост и гняв за техния грях, за похвала на Неговата славна справедливост.

VIII. Учението за тази велика тайна на предопределението трябва да се поучава със специално благоразумие и грижа, та хората, служещи на Божията воля, открита в Неговото слово и показващи покорство, да могат, от сигурността на своето ефективно призвание, да бъдат уверени в своето вечно избиране. Така това учение трябва да дава повод за хваление, благоговение и възхищение пред Бога и за смирение, усърдие и изобилна утеха за всички, които искрено се покоряват на благовестието.

Глава IX - За свободната воля

I. Бог е надарил човешката воля с тази естествена свобода, че тя е нито принудена, нито по някаква абсолютна необходимост по естество определена за добро или зло.

II. Човекът, в своето състояние на невинност, е имал свободата и властта да желае и да върши това, което е добро и благоугодно на Бога; но все пак променимо, така че той е можел да отпадне.

III. Човекът, чрез своето падение в състояние на грях, напълно е изгубил всяка способност да желае какво да е духовно добро, съпътстващо спасението; така че, като естествен човек, бивайки напълно враждебен на това добро и мъртъв в греха, не е способен, чрез своята собствена сила, да се обърне или да се приготви за него.

IV. Когато Бог обръща грешника и го привежда в състояние на благодат, Той го освобождава от неговото естествено робство под греха и единствено по Своята благодат му дава способност свободно да желае и да върши това, което е духовно добро; и все пак, по причина на остатъчен порок, той не върши съвършено, нито желае само това, което е добро, но също желае това, което е зло.

V. Човешката воля става съвършено и непроменимо свободна да върши само добро единствено в състоянието на слава.

Глава X - За ефективното призвание

I. Всички тези, които Бог е предопределил за живот, и само тях, било Му е угодно, в назначеното и благоприятно за Него време, ефективно да призове, чрез Своето слово и Дух, от това състояние на грях и смърт, в което те са по естество, към благодат и спасение в Исуса Христа; просвещавайки умовете им духовно и спасително, за да разберат Божиите неща; премахвайки тяхното сърце от камък и давайки им сърце от плът; обновявайки техните желания и чрез Своята

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

всемогъща власт определяйки ги на това, което е добро; и ефективно привличайки ги към Исус Христос; като при това те идват свободно, направени да го желаят чрез Неговата благодат.

II. Този ефективен призив е резултат единствено от Божията свободна и специална благодат, не от какво да е нещо, предвидено в човека; който е напълно пасивен, докато, събуден и обновен от Святия Дух, получи способност да отговори на този призив и да приеме благодатта, предложена и изразена в него.

III. Избраните младенци, починали в детството, са новородени и спасени в Христос чрез Духа, Който работи когато, където и както Му е угодно. Така са и всички останали избрани, които са неспособни да бъдат външно призвани чрез служението на словото.

IV. Другите, неизбраните, макар че може да са призвани чрез служението на словото и може да имат някакви общи проявления на Духа, все пак никога истински не идват при Христа и следователно не могат да бъдат спасени: много по-малко могат хората, които не изповядват християнската религия по какъвто и да е друг начин, колкото и да са усърдни да подредят живота си съгласно естествената светлина и закона на религията, която изповядват; и да се твърди и поддържа, че могат, е гибелно и достойно за отвращение.

Уестминстърска изповед на вярата, 1646

* * *

РЕФОРМИСТКА ИЗПОВЕД НА ВЯРАТА

XV. За първоначалния грях

Ние вярваме, че, чрез непокорството на Адам, първоначалният грях се разпростря по цялото човечество; което е тление над цялата природа и наследствена болест, с която и самите деца са заразени още в утробата на майка си и която произвежда в човека всякакъв вид грях, на който се явява корен; и следователно е толкова противен и омразен в Божия поглед, че е достатъчен за осъждане на цялото човечество. Нито по някакъв начин бива премахнат или унищожен в кръщението; тъй като грехът винаги извира от този скръбен извор, както вода от фонтан; въпреки това, той не се вменява на Божиите деца за осъждане, но чрез Неговата благодат и милост им е простен. Не за да могат да почиват сигурно в греха, но усещането на това разложение трябва да прави вярващите често да въздишат, желаейки да бъдат избавени от това тяло на смъртта. Поради което ние отхвърляме грешката на пелагианците, които твърдят, че грехът произтича само от подражание.

XVI. За вечния избор

Ние вярваме, че цялото потомство на Адам изпадна така в проклетие и унищожение чрез греха на нашите прародители, и Бог тогава изяви Себе Си такъв, какъвто е; тоест, милостив и справедлив: Милостив, защото избавя и запазва от това проклетие всички, които Той, в Своя вечен и непроменим съвет на висша благодат, е избрал в Христа Исуса, нашия Господ, без да гледа на техните дела: Справедлив, оставяйки другите в падението и проклятието, в което сами са влезли.

Белгийска изповед, 1561

Препоръчано четиво

(звездичката показва най-изявените творби)

*Boettner, Loraine. *The Reformed Doctrine of Predestination*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, (1957) 1963.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Boyce, James P. *Abstract of Systematic Theology* (1887). North Pompano Baptist Church, 1101 N.E. 33rd St., Pompano Beach, FL 33064. (50% отстъпка, ако споменете *75 Bible Questions*.)

Calvin, John. *Concerning the Eternal Predestination of God*. London: James Clark & Co., 1961.

Cheeseman, John, et al. *The Grace of God in the Gospel*. London: Banner of Truth, 1972.

*Clark, Gordon H. *Biblical Predestination*. Nutley, N.J.: Presbyterian and Reformed, 1969.

Girardeau, John. *Calvinism and Evangelical Arminianism*. Box 1094, Harrisonburg, VA: Sprinkle Publications, 1984.

Gill, John. *The Cause of God and Truth*. Grand Rapids: Sovereign Grace Publishers, 1971. (Баптистки теолог от края на 17 век).

Haldane, Robert. *An Exposition of the Epistle to the Romans*. Reprint edition; Marshallton, DE: National Foundation for Christian Education, 1970. (от началото на 19 век).

Hodge, Charles. *Commentary on the Epistle to the Romans*. Reprint edition; Grand Rapids: Eerdmans, 1950. (от края на 19 век).

Kuyper, Abraham. *Lectures on Calvinism*. Grand Rapids: Eerdmans, (1898) 1931.

*Luther Martin. *The Bondage of the Will*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell, (1525) 1957.

Mell P. H. *A Southern Baptist Looks at Predestination*. (от края на 19 век). North Pompano Baptist Church. (50% отстъпка, ако споменете *75 Bible Questions*).

Murray, John. *The Epistle to the Romans*. Grand Rapids: Eerdmans, 1965.

_____. *The Imputation of Adam's Sin*. Nutley, NJ: Presbyterian and Reformed, 1977.

_____. *Redemption - Accomplished and Applied*. Grand Rapids: Eerdmans, 1955.

North, Gary. *Unconditional Surrender: God's Program for Victory*. 3rd edition; Ft. Worth, Texas: Dominion Press, 1988, Part I.

Owen, John. *The Death of Death in the Death of Christ*. Reprint edition; London: Banner of Truth, 1959. (от средата на 17 век).

Packer, J. I. *Evangelism and the Sovereignty of God*. Chicago: InterVarsity Press, 1961. (Англикански теолог)

Pink, Arthur. *The Sovereignty of God*. London: Banner of Truth, 1961. (Баптистки теолог)

Robertson, Norvelle. *Church Members' Handbook of Theology*. Box 1094, Harrisonburg, VA: Sprinkle Pubs., (1874). (Южнобаптистки теолог)

Shedd, W. G. T. *Dogmatic Theology*. Reprint edition; Nashville: Thomas Nelson Sons. (от края на 19 век)

*Steele, David N., and Curtis C. Thomas. *The Five Points of Calvinism: Defined, Defended, Documented*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed, 1963.

Van Til, Cornelius. *Christianity and Barthianism*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1962.

_____. *A Christian Theory of Knowledge*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1969.

_____. *The Defense of the Faith*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1967.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

_____. *An Introduction to Systematic Theology*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian & Reformed, 1978.

_____. *Psychology of Religion*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed, 1971.

Warfield, Benjamin B. *Calvin and Augustine*. Reprint edition; Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1971.

_____. *The Plan of Salvation*. Reprint edition; Grand Rapids: Eerdmans, 1955.

Част II - ЗАКОНЪТ: БОЖИЙ ИЛИ ЧОВЕШКИ

Въведение към Част II

Въпросът за Божия закон е бил спорен в протестантските кръгове в продължение на повече от век. Повечето християни днес вярват, че законите в Стария Завет вече не са задължителни. Това не винаги е било схващането на християните. Пуританите от Нова Англия основават своите колонии конкретно на основата на своето схващане за продължаващата валидност на Божиите закони. Определено, християните са потвърдили своята вяра в т.нар. *морални* Божии закони. Но в края на 19 век в определени фундаменталистски кръгове хората започват да изоставят всяка вяра в продължаващата валидност на старозаветния закон. Всъщност, много изявени пастори и теолози в действителност казват, че е незаконно да се проповядват Десетте Заповеди в новозаветните времена. Един такъв пастор е презвитерианският ръководител от 50-те години Доналд Дж. Барнхауз. Дава ли ни Новият Завет такова учение за закона? Новият Завет изоставя ли старозаветния закон? Това е, с което тази част на книгата се занимава. Нека да ви задам един въпрос. Когато чуете думите, "*принципите* на Библията" или "*моралните* поучения на Библията," не си ли помисляте инстинктивно, "*законите* на Библията"? Ако принципите са задължителни, те не са ли закони? Много християнски учители ви мамят, като си играят с думите. Те твърдят, че "ние не сме под закон," а се опитват да застанат срещу нечестие то прогласявайки валидността на съвкупност от библейски принципи. Но какви конкретно са тези принципи? Къде можем да ги открием, ако не в Библията? Как можем да дефинираме "нечестие," ако отхвърляме идеята, че Божиите закони все още са задължителни? Ако отхвърлим Божиите дефиниции за неморалност, не ставаме ли така *хуманисти*, въвеждайки наши собствени дефиниции за неморално поведение? Една от най-важните страни на светския хуманизъм не е ли опитът да замени Божиите закони с човешки закони? Накратко, как може някой успешно да се бори срещу светския хуманизъм, ако вече е приел презумпциите на етиката на хуманизма, а именно, че Божиите закони в Стария Завет вече не са задължителни? Аз предлагам следния принцип на библейско тълкуване (или херменевтика), защото смятам, че той е възприет от Павел в неговите послания. Първо, трябва да заявим, че всички открити Божии закони са винаги задължителни *по принцип*, защото те отразяват Неговия непроменлив морален характер. Второ, трябва да признаем, че *приложенията* на някои от Божиите закони са били променени от Бога в резултат на Христовата смърт и възкресение. Например, моралната необходимост от кръвно покритие за греха е винаги задължителна, но вече не жертваме животни, защото Христовата жертва е зад нас исторически. Трето, трябва да заявим, че *ако* Новият Завет не заявява изрично, че *предишното приложение* на *все още морално задължителен* закон е било променено от Бога, ние трябва да го зачитаме в старозаветната му форма. Ако не сте съгласни с този подход, разгледайте следващите 25 въпроса. Още първият въпрос е "костелив орех." Той ще шокира някои хора. Но той още в началото показва моята позиция: ако Новият Завет е единственото ръководство на християнина за морално поведение, ние сме в голям морален проблем. Имаме нужда и от Стария Завет.

Въпрос 26 - Не е ли неморално за хората да правят секс с животни?

"И с никое животно да не се съвъкупиш та да се оскверниш с него, нито жена да застане пред животно за да се съвъкупи с него; това е мръсотия" (Левит 18:23)

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Кой християнин не би потвърдил неморалността на такова действие? Защо въобще да го включваме в тази книга? Просто Новият Завет не споменава содомията. Това е старозаветна забрана. Така възниква въпросът: Старозаветният закон все още ли е морално и правно задължителен за членовете на църквата? Има много християни, които казват, че старозаветните закони вече не важат за християните, освен когато Новият Завет е потвърдил конкретен старозаветен закон. Но Новият Завет не споменава тази старозаветна забрана. Трябва ли да решим, че този проблем е морално “отворен въпрос”? Но Бог казва, че содомията изисква смъртно наказание: **“Всеки скотоложник непременно да се умъртви”** (Изход 22:19). От друга страна, ако приемем принципа на библейско тълкуване, че всички старозаветни закони са все още напълно задължителни за християните, освен ако някой новозаветен текст ни е освободил от задължението, тогава можем да кажем с увереност, че такова действие е “мерзост.” **“Не се осквернявайте с ни едно от тия неща, защото с всички тия се оскверниха народите, които Аз изпъждам отпред вас. Оскверни се и земята; за това въздавам върху нея беззаконието ѝ, и земята избълва жителите си.”** (Левит 18:24, 25).

Вероятен отговор

“Всеки знае, че такова действие е неморално. Новозаветните автори са предположили, че християните ще знаят това. Светлината на изкупената мъдрост показва това на всички християни. Духът няма да води християните да вършат такива неща. Ние сме морално обвързани, не законово обвързани, да се подчиняваме на тази забрана.”

Моят отговор: Длъжни сме да се покоряваме на този закон само защото това е практика, призната от всички хора за зло? Тя определено не е била смятана за зло от ханаанците. И ако християните спечелят политическо влияние, не трябва ли да обявят такива практики за незаконни, за да не трябва земята да избълва цялото население?

Обвързани ли сме от този закон? Ако да, защо? Защото е “логичен”? логичен за кого? *По какъв стандарт?* Или защото “всички праведни хора знаят да не вършат такива неща”? Но как определяме праведността без забраната? Ако сме обвързани от този закон, защо да не сме обвързани от всички старозаветни закони? Можем ли да се женим за сестрите си или братята си, или за чичовците си или лелите си? Старият Завет забранява такива бракове (Левит 18:6-18); Новият Завет не ги забранява. Ако Божието Слово не е авторитет, както Новият, така и Старият Завет, тогава кое е? Временният морал на някоя временна нация или църква? Временният морал на човечеството? Как можем да разбираме кое е добро и зло, ако изключваме старозаветните законови предписания? Как можем да избегнем “ситуационната етика” на хуманизма? Как може нацията ни да избегне Божия съд?

За допълнително изучаване: Левит 22:31-33; Матей 5:17-20; 23:23; Римляни 8:3-4

Въпрос 27 - Как можем да обичаме Бога, а да пренебрегваме Божия закон?

“И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: познавам Го, но не пази заповедите Му, лъжец е, и истината не е в него. Но ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина съвършена.” (I Йоан 2:3-5).

Проблемът, с който Йоан се занимава, е *себепознанието*. Как християнинът знае, че е “в Христа” като изкупен човек? Отговорът на Йоан е *Божия закон*. Не е чрез емоционализъм, или еднократна изповед на вяра, или способност да говорим на непознат език, или способност да изгонваме демони в името на Исус. А чрез нашето придържане към заповедите на Христос. Ще възникне въпросът: Заповедите на Христос различни ли са от старозаветните закони? За да отговорим на този съществено важен въпрос, трябва да си зададем някои предварителни въпроси. Първо, има ли *морална* разлика между Бог Баща и Бог Син? Второ, Христос подчини ли Своята воля на волята на Баща Си? Трето, моралното състояние на грешните или изкупените хора различно ли е по принцип в Новия Завет от това в Стария Завет? Четвърто, моралните проблеми пред хората днес фундаментално различни ли са от тези пред старозаветните хора? Пето,

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

социалните и икономическите проблеми фундаментално различни ли са? (Цифрите без съмнение са по-големи – повече хора, по-големи градове, повече благосъстояние – но проблемите различни ли са?)

Вероятен отговор

“Смъртта и възкресението на Христос освободиха хората от робството на старозаветния закон. Старозаветните постановления са мъртва буква днес. Само законите, обявени от Христос и новозаветните автори, са морално задължителни, но не и по отношение на гражданското право.”

Моят отговор: Защо новозаветните автори, особено Йоан, но също и Павел, продължават да се връщат към темата за *Божии заповеди* като морални показатели? Защо посочват към нуждата на всеки човек от стандарт за оценка на неговото духовно състояние? Защо вярват, че моралното положение пред Бога се изяснява във външното изпълнение на Божиите заповеди? Защо Христос и особено Йоан твърдят, че *вътрешният живот* трябва да се оценява чрез *външното съобразяване с Божия закон*? Къде можем да намерим Божия закон?

Те разбират, че това, което човек прави, е в тясна връзка с това, което той *наистина вярва*. Христос критикуваше фарисеите за това, че не дават на родителите си пари, защото казват, че трябва да ги дадат на Бога. “Така, заради вашето предание, осуетихте Божията дума” (Матей 15:6). “Горко вам, книжници и Фарисеи, лицемерци! Защото давате десятък от гъзума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща от закона – правосъдието, милостта и вярността; но тия трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате” (Матей 23:23). Той критикуваше тяхното *лицемерие*, а не старозаветния закон.

За допълнително изучаване: Изход 20:6; Второзаконие 6:5; 7:9; 10:12; Данаил 9:4; Матей 22:37; Йоан 14:15,21; I Йоан 5:3.

Въпрос 28 - Изповядването на вяра достатъчно ли е, или делата ни също имат значение?

“Не всеки, който Ми казва, Господи! Господи! ще влезе в небесното царство; но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата” (Матей 7:21).

“Да изговаряш напразно Господнето име” не означава само да кълнеш. То означава също *невярващият* да прогласява Божието име, докато извършва дела, които впечатляват хората, а не Бога. Фарисеите даваха милостиня публично, така че всички хора да ги видят. “Те са получили своята награда,” каза саркастично Христос – техният престиж сред хората, а също и крайният съд. Седемте сина на Скева се опитаха да изгонват демони в Исусовото име и демонът скочи върху тях и ги изгони от къщата, голи и ранени (Деяния 19:13-17). Исус знаеше какво ще направят духовните измамници. “В оня ден мнозина ще Ми рекат, Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя, Аз никога не съм ви познавал; идете си от Мене вие, които вършите беззаконие.” (Матей 7:22, 23). Как може човек да изпита себе си или другото, за да определи дали е духовен измамник? “Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабителни. От плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репей? Също така, всяко добро дърво дава добри плодове; а лошото дърво дава лоши плодове.” (Матей 7:15-17).

Вероятен отговор

“Исус говореше за духовните дарби на Духа, а не за детайлите на старозаветния закон. Без любов и милост и желание да прощаваш на хората всички човешки дела не означават нищо (1 Коринтяни 13).”

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Моят отговор: Но кои са “духовните дарби”? Те не са само невидими дарби, защото Христос говори за *видими плодове*. Това са *действия*, които могат да се оценят по някакъв стандарт. Въпросът е: *По кой стандарт?*

Обратното на дарбите на Духа са *злите плодове*. Злите дела са наречени “дела на плътта” от Павел. Кои са те? “А делата на плътта са явни, които са: блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания, и тям подобни” (Галатяни 5:19-21). Това са дела на *беззаконие*. “А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание; против такива няма закон” (Галатяни 5:22, 23). Това означава, че *има* закон против другите дела – не задължително държавен закон, но Божий закон. Конкретното естество на злите дела изяснява позицията на Павел: правете това, и няма да влезете в небето (Галатяни 5:21). Следователно, *нашият стандарт за морална оценка е Божият закон*. Както Христос предупреди: “Пазете се от лъжливите пророци.” Те ще ви учат да не обръщате внимание на Божия закон.

За допълнително изучаване: Псалм 19:7-11; 105:129-130; Притчи 6:23; Исаия 8:20.

Въпрос 29 - Ако хората не се подчиняват на Божия закон, спасени ли са?

“Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него, като са мръсни и непокорни, неспособни за какво да било добро дело” (Тит 1:16).

Порочността нормално се определя въз основа на отказа от вяра в Христовата божественост, смърт, възкресение, второ идване и вечно господство. Порочният човек е този, който отхвърля необходимостта от заместително изкупление пред Бога за греха. Но тук Павел свързва порочността и беззаконието. Човек, който върши зли дела, свидетелства за своето състояние на етичен бунтовник, който не обича Бога и не е бил новороден от Божията благодат. *Вършенето на зли дела е равнозначно на отричането на Исус Христос*. И все пак тези порочни хора изповядват Христос с устата си. В Откровение 3:1 четем: “До ангела на Сардийската църква пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии Духове и седемте звезди, Зная твоите дела, че на име си жив, но си мъртъв.” Това е новозаветно учение. Езекиил извика към Бога против израилтяните от своето време: “Те идват при теб, както идват хората, та седят при теб както Мои хора, и слушат твоите думи, но не ги изпълняват; защото с устата си показват много любов, но сърцето им отива след печалбите им.” (Езекиил 33:31). Истинската изповед на вяра е това, което *казваш и правиш*, не само това, което *казваш*. Начинът ти на живот трябва да е съобразен с твоята изповед.

Вероятен отговор

“Цялото това говорене за вършене на добри дела е заблудително. Павел казва отново и отново, че сме оправдани чрез вяра, не чрез дела. Това, което спасява човека, е неговата изповед на вяра, а не вършенето на добри дела.”

Моят отговор: Яков казва: “Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва. А някой ще рече: Ти имаш вяра, но аз имам дела; покажи ми вярата си без дела, а аз ще ти покажа вярата от делата си. Ти вярваш, че има един Бог. Добре правиш; и бесовете вярват и треперят. Обаче, искаш ли да познаеш, о суетни човече, че вяра, отделена от дела, е неплодна?” (Яков 2:17-20).

Би ли могло да бъде по-ясно? Вярата не е просто съвкупност от интелектуални схващания относно Божието естество. И бесовете знаят, че има един Бог, но са определени на вечно наказание. Така са и устно изповядващите, вършещи зло членове на Църквата. *Вярата е начин на живот* – начин на живот, който има външни изявления в човешките *действия*. Яков изяснява това: той оценява хората по техните дела, защото делата свидетелстват за конкретния

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

характер на тяхната вяра. Накратко, *истинската изповед на вяра не може да бъде отделена от библейски основи, библейски оценени дела*. Изкуплението е етично. Етиката и вярата са неизбежно свързани. Ако това, което човек прави, противоречи на това, което казва, това, което прави, представлява неговата изповед на вяра. Неговите дела разкриват неговия бог. Вашите дела също свидетелстват за вашия Бог. *По кой стандарт оценявате законността на вашите действия?*

За допълнително изучаване: II Коринтяни 5:15; Тит 2:14; 3:8; Яков 2:14-26.

Въпрос 30 - Вярно ли е, че сме "веднъж спасени, завинаги спасени"?

"От нас излязоха, но не бяха от нас; защото ако бяха от нас, щяха да останат с нас; но излязоха, за да се яви, че те всички не са от нас" (I Йоан 2:19).

Тестът дали един човек е в Христа или се самозаблуждава, е неговото *устояване във вярата*. Хората понякога се самозаблуждават за своята християнска вяра. Павел говори за Именей и Александър, чиято вяра претърпя провал (1 Тимотей 1:19, 20). Той отново споменава Именей като еретик (2 Тим. 2:17). Димас беше съработник на Павел (Филимон 24). Но Павел по-късно говори за Димас като човек, който **"ме остави, като обикна сегашния свят; той отиде в Солун"** (2 Тимотей 4:10). Той само си е *мислил*, че е спасен. Един известен текст, занимаващ се с хора, които веднъж изповядват вяра в Христос, но по-късно отхвърлят вярата, е Исусовата притча за четирите почви: край пътя, на камъните, сред тръните и добрата почва. Само добрата почва произвежда постоянно изобилие (Матей 13:3-8). Посланието е едно и също: благовестието на Божието царство. Тези, които чуват посланието, не отговарят по един и същи начин. В случая край пътя човекът въобще не отговаря. В следващите два случая хората реагират временно, а след това тяхната (неспасителна) вяра умира (Матей 13:19-23). Все пак в тези случаи има първоначално посвещение, докато стане горещо или се натрупат грижи (заблудата на богатствата: ст. 22).

Вероятен отговор

"Библията е ясна: веднъж като направиш изповед на вяра, Бог зачита тази изповед (Римляни 10:9, 10). Ако човек направи тази изповед на вяра в Христа, той е завинаги запечатан със Святия Дух."

Моят отговор: Павел писа в Римляни 10 гл., че трябва да *изповядаме* Христа и да повярваме в сърцата си, че Бог Го е възкресил от мъртвите. Проблем: Какво става, ако *престанем* да Го изповядаме или да вярваме, че Бог Го е възкресил от мъртвите? Какво става, ако чрез нашите публични действия на грях или нашата публична изповед на вяра *отхвърлим Христа и Неговото благовестие*? Тогава обещанието повече не важи. Никога не сме имали истинска спасителна вяра.

"Веднъж спасен, завинаги спасен" е доста точно. Но дали "спасен" е същото като "направих изповед на вяра преди 23 години, когато бях млад и глупав, и в която повече не вярвам"? Някои тълкуватели твърдят погрешно, че "Веднъж изповядано, завинаги притежавано." Няма нищо в Библията, което да поддържа такова тълкуване. Димас изповяда веднъж. И Именей го направи. Това не ги ползва. Всъщност, то им нанесе по-голяма вреда, защото им беше дадено много, а **"комуто много е дадено, много и ще се изисква от него"** (Лука 12:48). Хората понякога променят изповедите си. Как знаем дали още вярваме в Христос? Исус каза: **"Който има Моите заповеди и ги пази, той ме обича."** (Йоан 14:21). *Ние проверяваме нашата вяра чрез Неговите заповеди.*

За допълнително изучаване: Йоан 15:10; I Йоан 2:3,4; Филипаяни 2:12,13; Кол. 1:22,23; Евреи 3:12-14; 6:4-12; 10:26-39.

Въпрос 31 - Как можем точно да определим греха, ако отричаме Божия закон?

"Всеки, който върши грях, върши и беззаконие; защото грехът е беззаконие" (1 Йоан 3:4).

Малко вероятно е някой християнин да иска да твърди, че новозаветните автори са искали да насърчат греха. В цялата Библия се среща предупреждението срещу грешни помисли и поведение, от Битие до Откровение. Но неизбежно възниква въпросът: Какво точно представлява грехът? Първото послание на Йоан се съсредоточава върху този въпрос. Малко проповеди се проповядват върху това послание. В центъра на всяка библейска дискусия за *греха* е въпросът за *библейския закон*. (Всъщност, в самия център на дискусията за основите на коя да е цивилизация е въпросът за някаква форма на закон.) Какво е взаимоотношението между библейското определение за греха и библейския закон? Хората трябва да вършат добри дела и да избягват злите дела. Но как християните трябва да дефинират греха? Как да открият кое действие или мисъл са грешни и кои са добри? Яков казва: **"Прочее, ако някой знае да прави добро, и не го прави, грях е нему"** (Яков 4:17). Но това все още не отговаря на въпроса: Кое е добро? *По кой стандарт определяме кое е добро?* Какъв друг отговор може да има за християнина? *Нашият стандарт е библейският закон.* Къде другаде можем да открием законен стандарт? В човешката логика? В антихристиянските религии? В нашите чувства? Защо да търсим къде да е другаде, а не в Стария и Новия Завет?

Вероятен отговор

"Да се опитаме да наложим библейския закон на хората би означавало установяване на теокрация. Всички знаем какво означава *това*! Това би било тирания. Ние сме под благодат, не под закон."

Моят отговор: Точно обратното, *ние сме под държавния закон на някой друг бог.* Христос го изясни: *няма неутралност.* Законът е *неизбежна реалност.* Въпросът никога не е "със закон или без закон"; въпросът е *чий закон.* Ето защо Христос казва: **"Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мен; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко."** (Матей 11:29-30). Христос никога не е предлагал на Своите последователи свят без иго. Такъв свят не съществува. Той предложи на Своите последователи по-добро иго, по-леко иго. Ако не носим Христовото иго, то носим дяволското иго.

Христос отправи предизвикателство към традиционните, легалистични тълкувания на фарисеите и книжниците. Той каза: **"Защото свързват тежки и непоносими бремена, и ги налагат върху плещите на хората; а сами те не искат нито с пръста си да ги помръднат."** (Матей 23:4). Но Христос *никога* не отправи предизвикателство към валидността на старозаветния закон. В края на краищата, Той го написа! Обратното на *традиционния, хуманистичен закон на фарисеите* е Божият закон. **"Защото ето какво е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки."** (1 Йоан 5:3). Учил ли ви е някой, че Божиите заповеди са тежки?

За допълнително изучаване: Псалм 119:2-3, 9-11; Исаия 51:7; Данаил 9:11; Марк 7:1-23.

Въпрос 32 - Отговаря ли Бог на молитвите на закононарушителите?

"...и каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него" (1 Йоан 3:22).

Молитвеният живот на християнина е много важна страна от неговия всекидневен живот в Бога. Дори и да го пренебрегва, той пак е много важен. Така че е разбираемо християните да изследват Библията, за да открият какво Бог има да каже за молитвата. Това, което казва, не

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

винаги се обсъжда от библейските учители. Помислете върху думите на Соломон: **“Който отклонява ухото си от слушане на закона, на такъв самата му молитва е мерзост.”** (Притчи 28:9). Това означава ли, че на хората, които нарушават библейския закон, молитвите им няма да бъдат чути от Бога? Той чува, когато хората се молят; физически Той не е глух. Но Той слуша с “глухи уши” всички такива молитви. **“Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал”** (Псалм 66:18). Бог *пренебрегва* такива молитви. Жертвите в Стария Завет бяха форма на молитва: вик към Бога да прости на хората за техните грехове. Но жертви без покорство са като молитва без покорство. Бог не ги зачита. **“Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй на Господа, както слушането Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността от тлъстината на овни.”** (1 Царе 15:22). Накратко, **“Жертвата на нечестивите е мерзост пред Господа”** (Притчи 15:8). Бог заявява това многократно (Еремия 7:22-23; Михей 6:6-8).

Вероятен отговор

“Смешно е да се твърди, че Бог не чува молитвата на християнин, който повече не се подчинява на законите на Стария Завет. Вече не принасяме телци и овни, за да умилостивяваме Бога. Тези закони не се прилагат вече. Нито пък държавните закони на Израел. Бог чува нашите молитви и го прави от 2000 години.”

Моят отговор: *Външните проявления* на някои от старозаветните закони вече не са същите. Не жертваме животни. Но Посланието към Евреите обяснява защо не го правим: Старозаветната жертвена система сочеше към Христовата крайна жертва, така че вече не е валидна. Но жертвата все още важи: Христовата, а след това нашата лична, жива жертва (Римляни 12:1). Бог не премахна жертвата; Той премахна *временния* жертвен ритуал.

Отговаря ли Бог на молитви на християни, които категорично отхвърлят учението за задължителността на всички старозаветни закони, които *не са били изрично отхвърлени в Новия Завет*? Да, отговаря. Но това не отрича ли учението на Библията? Въобще не. Исус Христос ходатайства постоянно за нас пред Божия престол (Римляни 8:33-34). И Святият Дух ходатайства (Римляни 8:26). Исус Христос изпълни всички условия на Божия закон (Матей 5:17-18), така че Бог зачита Неговите молитви за нас, дори когато ние съгрешаваме и не изпълняваме Неговите закони. Това означава ли, че трябва да останем в греха? Да не бъде! (Римляни 6:1-2). Така че ако искате да получавате все повече отговори на вашите молитви, започнете да се покорявате на Божиите закони.

За допълнително изучаване: Притчи 15:29; 21:27; Исаия 1:10-15; Ам.ос 5:21-24; Йоан 9:31; Яков 4:3.

Въпрос 33 - Обичаме ли наистина братята си, ако не се покоряваме на Божия закон?

“Всеки, който вярва, че Исус е Помазаникът, е роден от Бога; и всеки, който люби Оногова, Който е родил, люби и родения от Него. По това познаваме, че любим Божиите чада, когато любим Бога и изпълняваме Неговите заповеди” (1 Йоан 5:1-2).

Аргументите на Йоан не стават ясни веднага. Трябва да помислим за това, което той казва. Първо, ако вярваме в Исус, ние сме родени от Бога. Но как знаем дали наистина вярваме в Исус – вярваме в Него в спасителен смисъл? Защото сме родени (т.е. родени отново или родени отгоре [Йоан 3:3]) от Бога. Трето, и други са родени от Бога. Четвърто, трябва да обичаме Божиите деца като братя, ако считаме себе си за осиновени (етични, новородени) Божии синове. Но какво означава “любов”? Топли чувства? Понякога. Лична привързаност към другите? Понякога. Вярва в другите? Понякога. Но какво трябва да означава *винаги*? Коя е *определящата характеристика* на любовта? Йоан ни казва: *пазенето на Божиите заповеди*. Павел ни казва точно същото нещо. **“Не оставяйте никому дължни в нищо, освен един друг да се обичате; защото, който обича другото, изпълнява закона.”** (Римляни 13:8). Павел казва, че ако сме направили всичко, което можем, за да зачитаме интересите на другия, изпълнили сме закона. Но как знаем неговите интереси? *По кой стандарт* можем правилно да оценим тези интереси? Отново се връщаме към

въпроса за библейския закон. Ако той не е нашият стандарт, кое е?

Вероятен отговор

“Да обичаш другия означава да имаш правилни взаимоотношения с този човек. Няма нищо общо с библейския закон, ако имаш предвид старозаветния закон. Личните взаимоотношения са това, което има значение, а не убиващите подробности на старозаветния закон.”

Моят отговор: Ако Старият Завет беше толкова “убийствено ограничителен,” да видим Римляни 13:8. Там се забранява *всякакъв* личен дълг. Но Второзаконие 15 гл. позволява 7-годишен дълг в критични случаи. Кое е по-ограничително? (А критикуващият 100% ли избягва да влиза в дългове?)

Личните взаимоотношения са били също толкова важни в старозаветната епоха, както са и днес. *Ето защо* Бог даде Своя закон. Бог даде на старозаветните вярващи библейския закон, за да намали външния грях, по този начин намалявайки споровете. Старозаветният закон също напомняше на хората за вътрешния грях и отсъствието на лични заслуги – нуждата от заместителна кръвна жертва. Важният за наблюдение факт е Павловото обяснение какво означава “любовта като изпълнение на закона.” То означава старозаветния закон: **“Понеже Не прелюбодействай; Не убивай; Не кради; Не пожелавай; и коя да било друга заповед се заключават в тия думи: “Да обичаш ближния си както себе си.”** Любовта не върши зло на ближния, следователно, **любовта изпълнява закона.**” (Римляни 13:9-10). Ако наистина обичате братята си християни, ще нарушавате ли съзнателно Божиите закони по отношение на личните взаимоотношения?

За допълнително четене: Левит 19:18; Матей 22:39; Йоан 13:34-35; I Йоан 4:20-21; Галатяни 5:14; Яков 2:8.

Въпрос 34 - Как можем да разпознаем кой е християнин, ако пренебрегваме Божия закон?

“По това се разпознават Божиите чада и дяволските чада; никой, който не върши правда, не е от Бога, нито оня, който не люби брата си” (I Йоан 3:10).

Йоан свързва неразделно вършенето на правда и любовта към брата християнин. Можем да разпознаем християните и сатанистите чрез Божиите стандарти за правда. Възникват незабавно два въпроса. Първо, кои са конкретните детайли на праведността, по които можем да разпознаем другите християни? Второ, какво означава “да обичаш брата си”? Вече разгледахме значението на библейската любов. Тя означава да вършим правда, както е определена от библейския закон (Въпрос 33). Така, когато Йоан насочва нашето внимание към *правдата* като определителна характеристика за християнина, той насочва нашето внимание към *библейския закон*. Понякога праведността не включва отношения с братя християни. Това унищожава ли смисъла на Йоановото послание? Въобще не. Да вършиш правда означава да правиш на другите както би искал те да правят на теб. Това правило управлява *всички* наши взаимоотношения с другите, християни или нехристияни. Така че “да вършиш правда” означава да зачиташ конкретните изисквания на Божия закон. Ако не зачитаме Божия закон, се отделяме от Божието семейство. Тогава се присъединяваме към Сатана.

Вероятен отговор

“Християните са водени от Святия Дух. Духът лично ги води в отношенията им с другите, вярващи и невярващи. Водителството на Святия Дух е от съществена важност. Той е източникът на правда и любов. Старият Завет няма нищо общо с водителството от Духа.”

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Моят отговор: “Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света.” (1 Йоан 4:1). Това е същността на нещата. Трябва да изпитваме духовете.

Как “изпитваме духовете”? Дали знаем дали Святият Дух е Който говори? Има други духове – Старият Завет ги нарича познати духове – които шепнат в умовете на хората. Ние изпитваме духовете по същия начин, по който изпитваме пророците – *чрез Божия закон*. Във Второзаконие 13 гл. Бог предупреждава хората да не слушат никой пророк, съновидец или чудодеец, ако призовава Божия народ да се покланя на друг бог (Второзаконие 13:1-3). Незабавно след това четем: “Господа вашия Бог да следвате, от Него да се боите, Неговите заповеди да пазите, Неговия глас да слушате, Нему да слугувате и Нему да сте привързани. А оня пророк или оня съновидец да се умъртви; защото е проповядвал отстъпление от Господа Вашия Бог.” (Второзаконие 13:4-5). Ние използваме Божия закон да изпитваме духовете. Ако изоставим Божия закон, как ще изпитваме това, което мислим, че е водителство от Духа? Божият Святи Дух няма да ни каже да не се покоряваме на Божия закон? Но невяните хора ще ни кажат.

За допълнително изучаване: Изход 19:5-6; Псалм 1:2; 40:8; 119:35, 47, 72, 92, 97; Еремия 31:33; Евреи 8:10; Откровение 22:14.

Въпрос 35 - Как можем да разберем дали сме "мъртви към греха," ако пренебрегваме Божия закон?

"Тогава какво! Да речем ли: нека останем в греха за да се умножи благодатта? Да не бъде! Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него?" (Римляни 6:1-2).

Павел твърди в Римляни 5 гл., че чрез греха на един човек, Адам, грехът влезе в света, и чрез този грях – смъртта (Римляни 5:12). Без закон, грях не се вменява на човека (ст. 13), казва Павел, но тъй като смъртта царува от Адам до Мойсей (ст. 14), ние знаем, че законът е съществувал и е бил задължителен. Бог даде на хората закона, та да може човешкото непокорство “да избилства” и следователно Божията благодат да може да избилства още повече (ст. 20). С други думи, законът посочва смъртоносното естество на нашия грях. Нашият грях е във всяка област на живота, в цялата същност на нашето естество. Следователно, Божият закон е всеобхватен, за да ни разкрие точно колко зли сме във *всички* области на живота. Трябва ли тогава да грешим, та благодатта да избилства? Не! Християните са *мъртви* към греха. Павел казва, че *познанието* на греха го е убило, и законът му донесе това необходимо знание (Римляни 7:9-11). Тогава Христос го възкреси от мъртвите. Ние не сме да живеем в грях, казва той (Римляни 6:2). Но как да разберем кога *живеем* в грях? По същия начин, по който знаем, че преди, като ненородени хора, сме били *мъртви* в греха: *чрез Божия закон*. Ние сме *мъртви към греха*, защото сега можем да избегнем неговото смъртоносно въздействие.

Вероятен отговор

“Като се връщаме към страха от старозаветния закон, ние се поставяме под робството на закона. Законът трябва да ни разкрие греха, за да можем да уповаем на Христа. Веднъж като уповаем на Него, ние сме освободени от всякакво изискване да се покоряваме на старозаветния закон.”

Моят отговор: Библейският закон създава страх от Божия краен съд в тези, които погиват. Той не е предназначен да създава този вид страх в новородените. Ние сме мъртви към греха чрез Христовата благодат. Ние не можем да умрем от “втората смърт” на вечното наказание (Откровение 20:14). Така че Божият закон не е ужас за нас!

Законът е *етичен прожектор*. Той разкрива тъмните дела на злите хора, които предпочитат тъмнината пред светлината (Йоан 3:19). Но той не е заплахата за Христовите изкупени, защото този прожектор ни дава възможност да вървим по пътя на правдата. Както ограничението на скоростта, което е заплахата за безразсъдните водачи, но е източник на

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

безопасност за другите водачи и за пешеходците, така е и библейският закон. Ние трябва да спазваме ограниченията на скоростта, защото сме добри водачи, които се грижат за безопасността на всеки. Така трябва да се покоряваме на Божия закон. Тези, които критикуват библейския закон, биха ли ни насърчили да се движим с автомобилите си възможно най-бързо, когато ни се прииска? Ако не, тогава защо ни казват да пренебрегнем конкретните изисквания на библейския закон? *Как можем да живеем морално без Божиите морални инструкции?* Не действа ли Божият закон аналогично на ограничение на скоростта, за да запази нас и тези около нас? Трябва ли да отхвърлим защитата?

За допълнително изучаване: Второзаконие 4:1-2; 12:32; Псалм 37:30-31; Екlesiаст 12:13-14; I Коринтяни 6:9-11; Галатяни 5

Въпрос 36 - Как можем "да вървим в нов живот", ако не се покоряваме на Божия закон?

"Затова, чрез кръщението ние и се погребяхме с Него да участваме в смърт, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот" (Римляни 6:4).

Нашата духовна смърт с Христос в кръщението е това, което ни прави мъртви към греха. Грехът убива чрез закона. За човека няма бягство от смъртта. Той или умира *вечно*, в резултат от действието на греха в неговия живот, или старият неетичен Адам умира в Христовата смърт. *Смъртта е неизбежна реалност*. Няма начин да се избегне това последствие от престъплението на Адам. Бог каза на Адам, че със сигурност ще умре, ако се разбунтува. Бог не излъга; Сатана излъга, когато отхвърли Божието предупреждение. Ние сме *родени етично мъртви*. Последниците от тази "физически жива смърт" са нашата окончателна физическа смърт и вечният съд. "**Новият живот**," за който Павел говори, е *морално новородение*. Ние живеем етично угоден живот пред Бога сега, защото Бог гледа живота на Своя Син и вмениява (декларира юридически) Христовата праведност на нас. Така че можем да ходим пред Бога като живи създания, които не са обречени на вечно унищожение. Трябва ли да ходим както преди, претендирайки, че този свят не е управляван от Божия закон, претендирайки, че сме етично живи в нашата етична автономия, вършещи каквото ни е угодно? Не. Трябва да ходим в пътя на правдата. Въпрос: Как знаем във всеки момент дали сме на този път? *Божият закон!*

Вероятен отговор

"Думите 'нов живот' се отнасят за живот, който повече не е ръководен от загриженост за конкретните подробности на старозаветния закон. Старозаветният закон няма нищо общо с Христовите заповеди. Ние ходим свободни, защото ходим без загриженост за Божия закон."

Моят отговор: Ние ходим свободни без страх от вечна смърт, която произлиза от нашия грях и ни е била открита от Божия закон. Но означава ли това, че сме свободни, защото повече няма нужда да съобразяваме нашите мисли и поведение с изискванията на Божия закон? Напротив, *ние сме свободни, защото Божият закон е в нашите сърца* и ние постепенно дисциплинираме себе си според изискванията на Божия закон и нашето праведно поведение става все по-естествено.

Това е новозаветно учение. Цитирайки Еремия 31:33, авторът на Посланието към евреите пише: "**Защото ето завета, който ще направя с Израилевия дом след ония дни, казва Господ: Ще полага законите Си в ума им, и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мои хора**" (Евреи 8:10). Той е толкова загрижен да разберем, че това пророчество се изпълнява в Църквата, че го повтаря по-долу (Евреи 10:16). Законът не е *над* нас като някакъв ужасен меч; Законът е *в* нас като наша съвест. Но има библейски учители, които настояват, че законът *не е в, нито над* членовете на Църквата. Тогава какво има предвид авторът на Посланието към Евреите? Трябва ли да вярваме, че това, което е в нашите сърца, е *беззаконието*?

За допълнително изучаване: Езекиил 11:19; Матей 5:17-20; 7:15-27; 15:1-9; 23:23; Римляни 8:4.

Въпрос 37 - Как можем да спрем да "служим на греха", ако не се покоряваме на Божия закон?

"Като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял, той е оправдан от греха" (Римляни 6:6-7).

"Старият човек" е моралното състояние на новородения човек като духовен наследник на нашия баща, Адам (Римляни 5:12). Това състояние е премахнато от нас, когато сме спасени по благодат. Спасението е това, което ни освобождава от греха. Павел ни казва да съблечем **"стария човек, който тлее по измамнителните страсти; и да се подновявате от Духа във вашия ум, и да се облечете с новия човек, създаден от Бога в правдата и святостта, които са от истината."** (Ефесяни 2:22-24). И отново, новороденият човек се е облякъл **"в новия човек, който се подновява за знание по образа на Този, Който го е създал."** (Колосяни 3:10). Какво има предвид Павел с **"подновява за знание"**? Има ли предвид, че имаме *по-малко* знание от светиите в Стария Завет относно праведното поведение? Въобще не. Имаме *по-добро* знание от тях: това е целият смисъл на Посланието към Ефесяните (особено 3 гл.). Имаме *по-добро откровение*. Как може някой сериозно да твърди, че с *по-голямото* знание идва *намалена отговорност*? Как може някой сериозно да твърди, че с идването на Новия Завет новородените хора трябва да обръщат *по-малко* внимание на Божия закон и многото му приложения в нашия живот? Ние сме *мъртви към греха*. Защо да се страхуваме от закона?

Вероятен отговор

"Да бъдеш освободен от греха означава да бъдеш освободен от конкретните подробности на старозаветния закон. Сега сме възрастни; Бог не ни следи, за да ни наказва за всяко наше престъпване на Неговия закон. Сега можем да се покоряваме на Духа."

Моят отговор: Казва ли ни Святият Дух да вършим неща, които са забранени от старозаветния закон? Ако е така, беше ли законът несъвършен? Вместо това не трябва ли да твърдим, че Святият Дух ни казва да се покоряваме на закона изцяло, освен когато конкретно приложение на закона е променено *от конкретно откровение в Новия Завет*? Ако Новият Завет не ни казва конкретно за различно приложение – например, вяра в *миналата* Христова смърт и възкресение (Евреи) вместо вяра в *заклани* животни като свидетелство за нашата вяра в *бъдещата* жертва на Месията (Исаия 53 гл.) – как можем да уповаваме на нашите сърца да ни водят, ако нямаме закона като инструкция? Ако нашите сърца не са *дисциплинирани от закона* и следователно нашите действия не са дисциплинирани от закона, как разбираме кога сме угодни на Бога? Чрез "добри чувства" относно действията ни? Тогава как се различаваме от съвременните езичници, които казват, "Ако чувстваш, че е добро, прави го"?

Зрелите, отговорни, самодисциплинирани възрастни не изоставят праведните поучения на своите родители, когато напуснат дома им. По-скоро *те прилагат това, което са научили*. Те *пазят* законите, които техните родители са им дали като деца, но ги пазят като възрастни, а не като деца.

За допълнително четене: Второзаконие 10:12-13; Псалм 119:1-16; Езекиил 18:1-32; Михей 6:8.

Въпрос 38 - Тъй като Божият закон не може да ни убие, то не би ли ни помогнал да живеем?

"Но ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него, знаейки, че Христос, като беше възкресен от мъртвите, не умира вече; смъртта няма вече власт над Него" (Рим. 6:8-9).

Христос нямаше защо да умира, защото Неговият живот беше безгрешен. Въпреки това Той умря, та ние да не умрем вследствие на нашия грешен живот. Когато говорим за смърт, ние говорим за втората смърт (Откровение 20:14). Ние все още умираме физически, което сочи назад

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

към нашия грешен произход, а също към нашето продължаващо морално непокорство като нарушители на Божия закон. Ние ще живеем с Него, в света след смъртта. Той беше възкресен от физическата смърт; така и ние ще бъдем възкресени от физическата смърт (1 Коринтяни 15 гл.). Грехът води до смърт – физическа смърт, а след това втората смърт на вечното наказание. Тъй като грехът по принцип не царува над нас, то и втората смърт не царува над нас. Така, Павел писа (не за физическата смърт, а за втората смърт): **“О, смърт, де ти е победата? О, смърт, де ти е жилото?”** (1 Коринтяни 15:55). Ако смъртта повече не царува над нас по принцип, то *заплахата от наказание* за нашите престъпления по закон повече не царува над нас по принцип. Заплахата от земно наказание, да. Бог все още ни наказва за нашите грехове (Евреи 12:5-7). Заплахата от физическа смърт, да. Последствията от Адамовото престъпление са все още с нас. Но не и втората смърт.

Вероятен отговор

“Тъй като сме мъртви в Христа, не можем да умрем от втората смърт. Така, повече не сме задължени да зачитаме старозаветния закон. Христос плати цената. Ние живеем като свободни хора – свободни от товара на закона!”

Моят отговор: Да, Христос плати цената. Смъртното наказание, което грехът ни наложи – смъртно наказание, *изявено* чрез закона (но не и създадено от него) – е премахнато. Нашият Баща на небето е наказал Христос вместо нас. Ние сме осиновени морално в новороденото Божие семейство. Вече не сме лишени от наследство синове. Но трябва ли осиновените синове да се обърнат и да нарушат самите закони, които изявяваха тяхното положение като лишени от наследство синове?

Трябва да зачитаме старозаветния закон, дори вече да не се страхуваме от неговите последствия след възкресението. Най-малко, *защото знаем за неговите последствия преди възкресението*. Има земни *благословения*, свързани с покорството към закона, и земни *проклетия*, свързани с престъпването му (Второзаконие 28 гл.). Но далеч по-важно, Бог написа тези закони и Бащата осъди Сина Си за това, че ние сме ги престъпили. В Първото послание на Йоан четем, че възможността ни да *изпитваме* нашето спасение – макар и не основата на нашето спасение – е основана на съществуването на Христовите заповеди. Павловите думи не противоречат на Йоановите. Павел зачита закона като *инструкция за лично поведение*, както и Йоан. А вие? Ако не, защо?

За допълнително изучаване: I Йоан 1:6-7; 2:3-6; 3:4, 10, 22-24; 5:2-3.

Въпрос 39 - Как може грехът все още да "царува" в нас, ако се покоряваме на Божия закон?

"Така и вие считайте себе си за мъртви към греха, а живи към Бога в Христа Исуса. И тъй, да не царува грехът във вашето смъртно тяло, та да се покорявате на неговите страсти" (Римляни 6:11-12).

Павел ни предупреждава да не позволяваме на греха да царува в нашите смъртни тела. Очевидно грехът не може да царува над нашето духовно естество, което е изкупено, и което ще отиде при Бога при смъртта ни. Това естество ще бъде свързано след възкресението със съвършени, свободни от тление тела (1 Коринтяни 15:42-44). Но нашите *смъртни тела* все още са предмет на грях. Никога не забравяйте, **“Духът е бодър, а тялото е немощно.”** (Матей 26:41). Как разбираме кога сме изправени пред грешно изкушение? Как различаваме изкушението от възможността? Още веднъж се връщаме към вековния въпрос: *По кой стандарт?* Павел ни казва, че нашите смъртни тела са все още под царуването на греха. Той ни предупреждава за тази заплаха. “Неговите страсти” са все още с нас. С други думи, *ако повече не сме под царуването на греха по принцип заради Христовата смърт и възкресение, защо да си позволяваме да бъдем управлявани от греха в плътта?* Отговорът е ясен: не трябва да позволяваме на нашите смъртни тела да бъдат управлявани от греха. Трябва да дисциплинираме себе си да избягваме греха. Но

кой е нашият критерий за грешно поведение, ако не е Божият Закон? Стандартите на хуманизма?

Вероятен отговор

“Начинът, по който избягваме управлението на греха в нашите смъртни тела, е да разчитаме на Святия Дух да ни води в пътеките на правдата. Не трябва да се връщаме към подробностите на старозаветния закон.”

Моят отговор: Отново се връщаме към задачата да *изпитваме духовете*, за да видим дали са от Бога. Ако това, което вярваме, че е Божият Дух, ни казва да вършим нещо обратно на откритото, написано Божие Слово, защо трябва да вярваме, че духът, говорещ на съвестта ни, е Святия Дух? Сатанистите също чуват духове. Моралните бунтовници вършат това, което е правилно в техните очи, но е мерзост пред Бога. Но как да разберем кое е мерзост пред Бога? И ако не знаем как да разберем, не се ли връщаме към *моралния релативизъм*, проклятието на съвременното хуманистично общество? Кое ще разграничи нашите действия от действията на противниците на Бога? Божият Дух ли царува в нас?

Как можем да разчитаме на някаква интуиция да ни води, когато интуицията е забележително ненадеждна, *освен ако е подкрепена от подробно познание за Божия всеобхватен закон*? Как можем да уповаваме на нашата съвест, *освен ако е подкрепена от подробно познание за Божия всеобхватен закон*? Хората биват изхвърляни от училище за четене на нечисти книги. Какво е “нечиста книга,” списанието *Плейбой* или тази книга? (Ние знаем кое причинява повече проблеми за училищните администратори! Подсказване: То няма картинки.) Как можем да извършваме праведно отсъждане за добро и зло, ако отхвърляме Божиите стандарти за праведност?

За допълнително изучаване: Изход 20; Второзаконие 11:1-32; 28:15-68; Псалм 119:17-32.

Въпрос 40 - Тези, които не се покоряват на Божия закон, не са ли "оръдия на неправдата"?

“Нито представяйте частите си като оръдия на неправдата; но представяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите, и частите си на Бога като оръдия на правдата” (Римляни 6:13).

Ние трябва да представяме себе си на Бога “**като оживели от мъртвите.**” Защо? защото *наистина* сме оживели от мъртвите! Ние сме *етично живи* и освободени от ужаса на втората смърт. Но ако сме етично живи, тогава трябва да не действаме като тези, които са етично мъртви. Да “представяме себе си на Бога” е същото като *да действаме съобразно Божия закон*. Ние трябва да бъдем *подражатели на Христовата свършена човешка природа*. Той последва Божия закон; така трябва и ние да правим. Ако това не е истина, тогава какво може да означава изразът “оръдия на неправдата”? Това не означава ли неновородени тела и умове? Павел не противопоставя ли тези управлявани от греха оръдия с оръдията на правдата? Трябва ли християните да ходят в същите пътеки на неправдата като грешниците? Когато казва “членове,” Павел няма ли предвид нашите мисли и действия, тъй като те отразяват състоянието на душата на всеки човек? Накратко, *добрият плод* не е ли произвежда от *добри растения*? Ако грехът вече не царува в нашите безсмъртни души във втората смърт, защо трябва той да царува в нашите членове, т.е. нашите смъртни тела? Не е ли това, което Павел пита в Рим. 6 гл.? Не се ли нуждаем от Божия закон да ни каже дали издържа Божият изпитание?

Вероятен отговор

“Ние представяме себе си на Бога, когато Го обичаме и когато обичаме Неговите хора. Ние се молим към Него и реагираме на Неговите отговори на нашите молитви. Това няма нищо общо със старозаветния закон.”

Моят отговор: Павел изяснява в Римляни 13:10, любовта означава изпълнение на предписанията на закона. “**Любовта не върши зло на ближния; следователно, любовта**

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

изпълнява закона.” Но как знаем подробно кое върши или не върши зло на ближния, ако не чрез Божия закон? Кой друг стандарт е толкова надежден, колкото и Божието открито слово? Ако се отделим от конкретните подробности на Божия старозаветен закон, освен когато имаме изрично свидетелство от новозаветен автор за всяка промяна, какво ще сложим на негово място? *По кой стандарт?*

Нашите духовни тела трябва да разкриват нашето духовно състояние пред Бога. Ако сме новородени, не трябва ли нашите видими действия, както и нашите мисли, да са съобразени с Неговите вечни стандарти за праведност (Матей 5:28)? Ако сме защитени от втората смърт, не трябва ли нашите смъртни тела да свидетелстват на другите за Божиата благодат в даряването на тази защита? Не трябва ли нашите действия да сочат към живота отвъд гроба, вместо към смъртта отвъд гроба? Не трябва ли да има някаква *етична приемственост* между нашия живот сега и живота ни отвъд гроба? Не трябва ли да растем в зрялост, докато ставаме по-възрастни? Трябва ли да станем беззаконници? Как Павел определя беззаконието?

За допълнително изучаване: Изход 21; Второзаконие 6:1-9, 16-25; 29:1-29; Псалм 119:33-56.

Въпрос 41 - Какво означава "под благодат, не под закон"?

"Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат" (Римляни 6:14).

Трябва ли да се опитваме да разглеждаме този стих без да разгледаме предхождащите стихове в Римляни 6 гл.? Очевидно не. И все пак има много, много библейски учители, които се опитват да правят точно това. Те виждат в Павловите думи това, което те биха *желали* той да е казал. Павел е бил логичен човек. Той е изграждал аргументите си стъпка по стъпка. Това, което предшества Павловия извод, е съществено за разбирането на този извод. Грехът не владее над нашите души. Това е констатация на факт, описание на нашето естество като изкупени хора. Павел твърди това в целия текст (6:2, 4, 6-7). Но грехът *може* да владее над нашите смъртни тела; той все още е заплаха за нашите свидетелства (6:6, 11-13). Той казва, **"та да не робуваме вече на греха"** (6:6). Схванахте ли? *Да не робуваме*. Това е *морална заповед*, а не описание на нашето изкупено естество. Това е "трябва," а не "е." Как може Павел да каже, че не сме под закон, ако иска да зачитаме закона във всекидневната ни обхода в Бога? Защото иска да знаем, че не сме под *осъждението* на закона. Ние не сме под *проклятието*, което е над нарушителите на завета. Не трябва да се *страхуваме* от Божия закон, защото той повече не ни осъжда на втората смърт, както е било преди Христос да ни изкупи. Вместо това вече сме под благодат, за да вършим добри дела (Ефесяни 2:8-10).

Вероятен отговор

"Човек не може да бъде в един и същи момент под закон и не под закон. Той е или едното, или другото. Тук Бог противопоставя благодатта и закона. Ние сме под благодат, а не под закон. Законът е мъртва буква за нас."

Моят отговор: Не законът е мъртва буква за нас. По-скоро *ние сме мъртва буква за закона*. Ние сме *умрели етично* като нарушители на завета, за да можем да *живеем етично* като пазители на завета. Законът повече не ни осъжда като новородени хора, на които е вменена *съвършената* Христова праведност. Но нашето оправдание (Божият юридически декрет "невинен") не е същото като нашето *прогресивно осветение*, докато бягаме в състезанието, воюваме доброто войнстване и се спускаме към прицелната точка за наградата на Божието отгоре призвание (Филипяни 3:14). Ние получаваме оправданието в момента на нашето спасение, но това не ни освобождава от изработване на нашето спасение със страх и трепет (Филипяни 2:12) – не в страх от изгубване на нашето оправдание, но в страх да не би да не постигнем всичко, което Бог би имал за нас да постигнем. (Предупреждение: Внимавайте да не противопоставяте Божието предопределение и нашата лична отговорност по отношение или на оправданието, или на прогресивното осветение. Павел казва, че такава логика е нечестива: Римляни 9:20-23). Ние зачитаме закона, *защото* той не може да ни убие.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Ако децата порастнат твърде големи, за да бъдат наказвани, трябва ли да станат побунтовни, или трябва да са съзрели, показващи по-голямо уважение? Ако ние, като зрели християни, сме свободни от *наказанието* на закона, не трябва ли да сме готови да му се покоряваме от благодарност?

За допълнително изучаване: Изход 22; Левит 18; Второзаконие 7:9-13; Псалм 119:57-80.

Въпрос 42 - Свободни ли сме да пренебрегваме Божия закон, ако сме "под благодат"?

“Тогава какво? Да грешим ли защото не сме под закон, а под благодат? Да не бъде! Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушността, която докарва правда?” (Римляни 6:15-16).

Може ли човек да служи на двама господари? Може ли човек да служи на Бога и на мамона? Не (Матей 6:24). Може ли човек да носи Христовото иго и дяволското? Не (Матей 11:29-30). Павел тук само следва Христовите поучения за двата царства, на Христос и на Сатана. Всяко има свой законов ред, съдилища и санкции, и обещания. Избираш да служиш на едното или на другото. Как да разбереш на кого служиш? Чрез твоето покорство. Но покорство на какво? На закони. Правила и постановления. Ние пеем “Напред, християнски воители,” но дали наистина вярваме в тази армия? Виждали ли сте някога армия без устави? Без йерархия? Без главнокомандуващ? Тук Павел отправя предупреждение. *Разбери на кого служиш, като видиш на чии закони се подчиняваш.* Това е същото предупреждение, дадено ни в 1 Йоан. Но има библейски учители, които пренебрегват това предупреждение. Те говорят като че ли изкупеният народ може да служи на Христос без да се покорява на Божия закон – не като средство за *оправдание*, а като средство за *прогресивно осветление*, и двете подарени чрез Божията благодат.

Вероятен отговор

“Да кажеш не хората, че са под благодат, а не под закон, не означава да им кажеш да грешат. То е да им изявиш библейската истина. Не можеш да бъдеш под благодат и все още да бъдеш под закон. Това са радикално различни състояния.”

Моят отговор: Не можеш да бъдеш под закон като средство за оправдание. Бог няма да те обяви за “невинен” в Своя съд на основа на твоите дела. Да бъдеш под закон като основа на твоето оправдание означава да загинеш в греховете си. А относно твоето *прогресивно осветление*? А относно обходата ти в Бога? Не се ли надяваш и молиш, че тази морална обхода ще се подобрява с течение на времето? Но ако се надяваш и молиш за това, *как ще разбереш дали е отговорено на твоята молитва?*

Това не е подвеждащ въпрос. Ако основаваш изпитването на твоята обхода с Бога на твоите чувства, тогава се облягаш на тънка тръстика. Телесната химия или промените в способността да се наслаждаваш на живота не са Божиите критерии. Има хора, които отиват в ада, които казват (и очевидно е истина), че се чувстват превъзходно. Голиат със сигурност имаше прогресивно, самоуверено отношение със “силата на позитивното мислене.” Имаше го и Езавел. Не е ли изпитването на твоята обхода в Бога *откритият от закона* плод на твоята вяра? **“Какъв плод, прочее, имахте от ония неща? Неща, за които сега се срамувате, защото сетнината им е смърт. . . . защото заплатата за греха е смърт”** (Римляни 6:21, 23). Ако търсите Божия плод, трябва да се стремите да се покорявате на Божия закон. Това е новозаветното учение.

За допълнително изучаване: Псалм 50:16; Матей 7:21-23; Лука 6:46; Яков 1:22; II Тимотей 2:19.

Въпрос 43 - Християнският "нов дух" противоположен ли е на Божия закон?

"Защото, когато бяхме плътски, греховните страсти, които се възбуждаха чрез закона, действаха в нашите части, за а принасяме плод, който докарва смърт; но сега, като умряхме към това, което ни държеше, освободихме се от закона; така че ние служим по нов дух, а не по старата буква" (Римляни 7:5-6).

Ако разчитаме на нашите дела за спасението си, Божият закон само ни посочва нашия грях и увеличава вината ни. Той ни убива. Той ни обвързва като с верига. Въпреки това веригите са полезни оръдия. В края на краищата Сатана е вързан с някаква духовна верига (Откровение 20:1) – или ще бъде, казват някои библейски учители. Веригата може да се използва да върже злите хора като затворници или да спусне котва, за да запази кораба от дрейф. По какъв начин сме освободени от закона? Като предполагаема основа за нашето спасение (оправдание). Законът повече не ни довежда втората смърт. Повече не ни *обвързва*. Сега служим на Бога **"по нов дух, а не по старата буква."** Но забележете внимателно: противопоставянето *не е* между "буквата на закона" и "духа на закона." То е между *новия* дух и *старата* буква на закона. Казва ли Павел, че няма нищо ново *за нас* в буквата на закона, открито от Божия Дух? Разбира се, не. Това е, което той поучава: *ние* сме направени нови, Божиите стандарти не са нови.

Вероятен отговор

"Когато следваме Божия Дух, няма нужда да зачитаме подробностите – буквата – на старозаветния закон. За Бога има значение нашето "правилно отношение," а не конкретните подробности на закона."

Моят отговор: Не се ли изискваше от старозаветните хора също да имат "правилно отношение" и към Бога, и към човека? **"Той ти е показал, човече, що е доброто; и какво иска Господ от теб. Освен да вършиш праведното, да обичаш милост, и да ходиш смирено със своя Бог."** (Михей 6:8). Много са тълкували неправилно това изискване, затова Михей и другите пророци е трябвало да дойдат и да им припомнят за Божиите морални изисквания към тях. Какво беше посланието на пророците? Бог изисква *и двете*: жертви *и* правилно отношение, но правилното отношение беше по-важно от подробностите на ритуалите. (Най-добрият пример за това е молитвата на Езекия за нечистите хора, които искаха да празнуват Пасхата; Бог отговори на тази молитва и ги оправда [2 Летописи 29:17-21]).

Павел казва, че трябва **"да служим в нов дух."** Въпросът е: Как разбираме кога служим покорно? Отговорът е очевиден: Божият закон ни казва какво трябва да правим. Но когато се покоряваме на конкретните условия на закона, нашето *отношение* трябва да бъде на радост, не на скръб. Ние служим като *свободни*, изкупени от Христовата пролята кръв, не като слуги, уловени от убиващата сила на Божия закон. Буквата на закона трябва да ни донесе радост.

За допълнително изучаване: Изход 23:1-13; Левит 19; Второзаконие 30:1-20; Псалм 119:81-104.

Въпрос 44 - "Плътски" ли е Божият закон, или е свят, праведен и добър?

"Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът, продаден под греха" (Римляни 7:14).

Павел води своите читатели през сложни разсъждения. Той казва, че самото съществуване на Божия закон е изявило присъствието на греха на него и на цялото човечество. Първоначално той е бил предназначен да даде на човечеството по-пълноценен, по-производителен живот, но Адам и Ева злоупотребиха с Божията заповед. **"И намерих, че самата заповед, която бе назначена да докара живот, докара ми смърт."** (Римляни 7:10). Това не е било Божия грешка; това е било грешка на Павел. Неговият грях го унищожи. **"Защото грехът, като взе повод чрез заповедта, измами ме и ме умъртви чрез нея"** (ст. 11). Павловият извод е безпогрешно ясен: **"Така че законът е свят, и заповедта свята, праведна и добра"** (ст. 12). Законът не може да бъде

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

отъждествяван с греха; по-скоро, той се *противопоставя* на греха. “Тогава шо? Да речем ли, че законът е грях? Да не бъде! Но не бих познал греха освен чрез закона; защото не бих познал, че пожеланието е грях, ако законът не беше казал: “Не пожелавай!” (Римляни 7:7). Не законът е враг на Павел, а *грехът*. “Тогава, това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът ми причинява смърт чрез това добро нещо, за да се показва, че е грях, така че чрез заповедта грехът да стане много грешен” (ст. 13).

Въпрос: Защо толкова много вярващи в Библията християни днес не признават Божия закон като *средство за разпознаване на греха*?

Вероятен отговор

“Божият закон беше духовен за периода на Стария Завет, но да го смятаме за морално задължителен за християните в новозаветната епоха е да го направим плътски. На хората днес им е даден духът на живота, а не духът на робството.”

Моят отговор: Верните светии в Стария Завет преживяха ли освобождаване от моралното робство на греха? Да. Поставят ли се те все още под старозаветния закон като морално ръководство? Павел казва, че се е поставил, но законът го е убил. Защо? Защото още не е бил новороден. Дори в състоянието си на новороден той вижда война между своя изкупен дух и своите грешни страсти, наречени “плътта.” Има *два закона* воюващи в него: *Божия закон* и *закона на греха*. “Но в частите си виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми” (ст. 23). Той вика, “кой ще ме избави от тялото на тая смърт?” (ст. 24). Тогава отговаря на въпроса ми – въпрос, който противопоставя двата закона в живота му: “Благодаря Богу! Чрез Исуса Христа, нашия Господ. И тъй, сам аз с ума слугувам на Божия закон, а с плътта – на греховния закон” (ст. 25).

Има ли два различни закона? *Субективно*, да. *Обективно*, не. Павловият “стар човек” все още е убиван от присъдата на Божия закон. Но на обновения му ум е даден живот чрез същия този закон. Ако искаме да подчиним “стария човек” в живота си, трябва да използваме Божия закон, както Павел направи. Няма друг начин.

За допълнително изучаване: Псалм 119:21; I Йоан 3:14; Римляни 3:20; 4:15; 5:13.

Въпрос 45 - Как можем да "ходим по Дух", ако не се покоряваме на Божия Закон?

"Сега, прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух. Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта" (Римляни 8:1-2).

Павел твърди, че законът е инструмента, чрез който грехът го убива. Но тук той също казва, че законът е инструмента, чрез който Духът го връща в Божия свят път. Когато е бил етичен бунтовник, законът е дал повод на неговия враг, греха, да го убие. Но веднъж обърнат чрез благодатта, този същият закон му даде светлина, за да освети пътя на правдата. Променил ли се е законът? Павел не казва това. Точно обратното, той показва как *той самият се е променил*, не Божият закон. Бог променя грешниците, не Своя закон. Павел твърди, че плътта е толкова слаба, че *законът не прави разликата достатъчно ясна*, така че той не е разбрал напълно противоречието между греха и праведността, между духовната смърт и духовния живот. Трябваше Христос да дойде, за да направи ясно радикалното противоречие между грешната плът и съвършената плът. (Предупреждение: не съвършената божественост, а съвършената плът – съвършената *човешка природа*.) “Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът и за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете
закона в нас, които ходим, не по плът, но по Дух” (Римляни 8:3-4).

Вероятен отговор

“Противоречието, за което Павел говори, е между “закон” и “благодат.” То не е някакво хипотетично противоречие между отговора на падналия човек на Божия закон и отговора на изкупения човек на същия този закон. Законът ни проклина, а Духът ни дава живот. Трябва да следваме Божия Дух, а не Божия закон.”

Моят отговор: Ако противоречието не е между конкретните подробности на Божия закон и антибиблейския закон (антиномия), защо Павел няколко пъти ни казва, че законът е свят и добър? Защо Бог би изоставил едно свято и добро нещо? Защото Божият закон позволява на греха да убие грешния човек? Но Павел се радва в смъртта на грешния човек, стария Адам, който възприема етиката на бунта. Какъв чудесен благовестителски инструмент е Божият закон: той прогресивно убива този стар Адам.

Законът не само служи като убиец на стария Адам. Съчетан с благовестието на спасението, *той дава сила на хората да живеят праведно.* Същият закон, който сочи към старата смърт в края на човешкия живот и го предупреждава да се махне от широкия път на погибелта, сочи също и към тесния път, водещ към Божия съд. По принцип, Бог вече е произнесъл присъдата на Своите хора: “Невинен!” Това е смисълът на *оправданието.* Но преди публично да обяви тази присъда в деня на крайния съд, ние трябва да вървим в пътя на правдата, предписан от закона: *прогресивно осветение.* Бог първо ни *обявява* за праведни (оправдание); след това изработва прилагането на нашата вяра чрез Божия закон.

За допълнително изучаване: Левит 20:8; Второзаконие 6:25; 24:13; Псалм 119:105-128.

Въпрос 46 - "Копнежът на плътта" не е ли копнеж, който се противопоставя на Божия закон?

"Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога" (Римляни 8:6-8).

Виждаме *същото противоречие*, което личи в предишните стихове: копнежът на плътския ум срещу духовния ум. Плътският копнеж се противопоставя на Бога и Неговата воля. Той не може да се покорява на Божия закон, затова тези, които са неновородени, не могат да угодят на Бога. Това е друга форма на Павловото противоречие между естествения човек и духовния човек. Естественият човек не приема нещата от Духа (1 Коринтяни 2:14). Каква е характерната черта на плътския копнеж? Той отказва да се покори на Божия закон. Неновородените хора вършат делата на плътта, а тези, които са духовни, вършат делата на Духа (Римляни 8:5). Какви са делата на плътта? Това са действия, които нарушават Божия закон. Павел каза, че това го осъди пред Бога. **“Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша”** (Римляни 7:19). Какво противопоставя Павел на това състояние? Покорството на Божия закон: **“Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон”** (Римляни 7:22). Това е Божият закон, написан в сърцето на новородения човек. (Евреи 8:7-10).

Вероятен отговор

"Тези, които са новородени, вършат праведни действия естествено, защото естеството им е променено. Те нямат нужда да изучават старозаветния закон, за да им казва какво да правят. Те го знаят инстинктивно. Божият Дух ги води в живота, стъпка по стъпка."

Моят отговор: Ще води ли Божият Дух изкупените хора да вършат неща противоположни на Божия открит закон? Не е ли една от проверките, които трябва да правим при вземане на решения, откровението на Бога за Неговия закон? Как разбираме откъде сме

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

взели тази или онази идея? Дали идеята не е възникнала в нашите плътски умове, които са все още във война с нашите духовни умове, както беше при Павел? Или от някакъв демоничен източник? Или от самия Бог? *Ние изпитваме мислите си чрез Божия закон.*

Павел казва на друго място: **“Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината”** (2 Тимотей 2:15). Защо да се старае, ако имаме закона написан в сърцата ни? Защото той е написан *първоначално* в нашите сърца – вложен в момента на нашето новородение чрез първоначално осветение (Христовата праведност вложена в нас) – но не е *приложен* в нашия живот, докато не изследваме Божия закон и започнем да изработваме приложенията му. Ние познаваме също и Бога, но това не означава, че трябва да спрем да изучаваме Библията в търсене на по-добро разбиране. Трябва да я изучаваме дори повече! Християните имат ново естество *по принцип*. Това естество трябва да се изработва *в историята*. Божият закон ни помага да изработваме нашето ново естество в историята.

За допълнително изучаване: Левит 20; 26; Псалм 119:129-152.

Въпрос 47 - Как можем да "умъртвяваме плътта," ако не се покоряваме на Божия закон?

"Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете. Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове" (Римляни 8:13-14).

Павел противопоставя *два различни ума*: плътския и духовния. Когато четем “плът,” трябва да го тълкуваме по съответния начин. Това не означава, че Павел е някакъв материалистически детерминист. Той нямаше предвид, че нашите решения са резултат от химически процеси или че телата ни контролират умовете ни. Той имаше предвид, че има *два воюващи принципа на тълкуване*: плътта и духа. Същото противопоставяне присъстваше и в Едемската градина. Когато човек е неновороден, неговите опити да живее правилно съобразно Божия закон трябва да пропаднат. Войната на плътския му ум срещу Божия закон го предава на смърт. Грехът го пленява, казва Павел. *Но новороденият човек прогресивно побеждава похотите на плътта*. Как? Чрез силата на Святия Дух – Духът действа, за да му помогне да приложи принципите на библейския закон във всяка област от живота. Това, което Павел описва, е *война*. Войната означава конфликт. *Войната също означава дисциплина съобразно някакви правила*. Плътският ум има своите правила: презирай Бога и Неговия закон. Духовният ум има своите правила: почитай Бога и Неговия закон. Ние следваме **“Духа на истината,”** който ни води във всяка истина (Йоан 16:13). Духът нарича ли Божия закон (на който е съавтор) лъжа?

Вероятен отговор

“Ние умъртвяваме делата на плътта, като не вършим зли дела. Духът ни казва кое е грешно и след това ни дава сила да избягваме греха. (1 Коринтяни 10:13). Като обръщаме внимание на подробностите на старозаветния закон, ние отново ставаме плътски, покорявайки себе си на закон, който убива.”

Моят отговор: Какво твърди Павел? Не че Божият закон убива новородения, а че позволява на греха да убие *неправедния*. Той нарича Божия закон свят, праведен и добър (Римляни 7:12). Как може нещо написано от Бога, обявено за съвършено (Псалм 19:7) и описано от Павел като свято, праведно и добро, да бъде път назад към господството на плътския ум? Точно обратното, Павел го описва като средство за покоряване на злите дела на плътта, но средство, което може да се използва успешно само от новородени хора. Божият закон е нашата инструкция, която ни казва постепенната програма за християнски *самоконтрол*: Божията програма за *прогресивно лично осветение*.

Павел нарича Святия Дух **“Дух на осиновение”** (Римляни 8:15). Това е библейското учение за *моралното осиновение*. Всички хора са Божии синове като част от Божието създание (Деяния 17:26) – *лишени от наследство* синове в резултат от греха на Адам. Но християните са

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

осиновени синове. “Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии деца” (Римляни 8:16). Как изпитваме този Дух? Божият закон. И все пак има библейски учители, които ни казват, че Божият закон вече не е валиден тест за духовете. Учудващо!

За допълнително изучаване: Псалм 119:153-176; I Коринтяни 9:24-27; Колосяни 3:1-10; Тит 2:11-12.

Въпрос 48 - Павел не вярваше ли, че конкретните подробности на Божия закон все още важат?

"Защото писанието казва: "Да не обвързваш устата на вола, когато върше"; и: "Работникът заслужава заплатата си" (I Тимотей 5:18).

Второзаконие 25:4 се занимава с отношението към воловете, използвани на полето. Това е един от най-незначителните закони в Стария Завет. Въпреки това Павел го цитира, за да покаже моралната необходимост от плащане на служителите и презвитерите за тяхната служба (I Тимотей 5:17). Нещо толкова важно, като финансовата подкрепа за служението на проповядване и управление беше включено от Павел в този “незначителен” старозаветен закон. Този закон е *казусно приложение* на общия принцип на справедливост или честност в Библията. Той е конкретно приложение на принципа, “Прави на другите както би желал да правят на теб.” Но Павел цитира Второзаконие, а не Исусовото “златно правило.” Старозаветният закон ни дава както общите принципи, които ние наричаме Десетте Заповеди, така и конкретните приложения, които юристите наричат казусни закони. Конкретните подробности на закона никога не са били предназначени да бъдат отделени от общите принципи на справедливост или честност. “Духът” на закона се вижда в общите принципи на справедливостта; “буквата” на закона се вижда в конкретните примери. Бог изисква и двете. Защо Павел цитира като морално обвързващ един “незначителен” библейски закон? Защото законът никога не е бил предназначен да бъде незначителен! Той е незначителен за нас, но не и за Бога (и за воловете).

Вероятен отговор

“Павел използва това незначително правило само като пример. Той нямаше предвид, че винаги ще бъде неморално да не се дава на воловете да ядат зърното на полето. Така е с всички старозаветни закони: те са само морални примери.”

Моят отговор: Напълно вярно: те наистина са морални примери. Въпрос: зачитаме ли един морален пример, ако нарушаваме неговите изрични условия? Зачитаме ли този пример, ако обвързваме устата на воловете? Не е ли по-вероятно общият принцип да изглежда незначителен за умовете на грешните хора, отколкото изричните примери? Изричните примери не ни ли съсредоточават върху истинския смисъл на общите принципи на справедливостта? *Ако затворим очите си за конкретните подробности на примера, как бихме били сигурни, че зачитаме общия принцип в други случаи?* В края на краищата, точно за това Павел предупреди Тимотей: християни, които не желаеха да подкрепят служението на църковните ръководители.

Ние нарушаваме *общия принцип*, когато нарушаваме *подробностите*. Така нареченият “морален пример” е морално валиден точно защото е *морално задължителен*. Ако не е морално задължителен, как би могъл да е морален пример? Как ще почитаме духа на закона докато нарушаваме конкретния пример? Ако общият принцип е задължителен, не са ли и примерите задължителни? И ако примерите не са задължителни, кое ще предпази хората от нечестиво тълкуване? Отново трябва да зададем този съществен въпрос: *По кой стандарт?*

За допълнително изучаване: Марк 10:37; Деяния 23:1-5; Яков 2:9-11; I Коринтяни 9:9-10; 14:34; II Коринтяни 6:16-18; 13:1; Галатяни 5:14; Ефесяни 6:1-3.

Въпрос 49 - Как можем да отделим "моралния закон" от Божиите закони?

"Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И тъй, който наруши една от тия най-малки заповеди, и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство" (Матей 5:17-19).

Исус е много ясен: *Божият закон е единно цяло*. Най-малката еврейска буква, "йота" или "йод," ще остане, "докле премине небето и земята." Старозаветните небе и земя преминаха с идването на Новия Завет. Но Исус продължи, казвайки, че в новозаветното **небесно царство** ние сме велики само ако вършим **всички** заповеди, до **най-малката**. Християните трябва да спазват, в известен смисъл, целия закон. Въпросът е този: Задължителни ли са все още всички старозаветни закони в техните подробности? Не, ако Христовият живот, смърт и възкресение са променили *приложението* на даден закон. Но всички старозаветни закони са *морални* закони. Исус не разграничаваше "морални закони" от "церемониални закони." Ние понякога откриваме конкретно новозаветно учение, че някой старозаветен закон трябва да се *спазва по различен начин* в новозаветната епоха. Но никога не можем да *изоставим* кой да е старозаветен закон по принцип.

Вероятен отговор

"Исус изпълни изискванията на всички Божии старозаветни закони. Повече няма нужда да ги спазваме, защото те са *изпълнени*. Те са преминали. Трябва да спазваме само духа на моралния закон, а не подробностите."

Моят отговор: Въпросът е: Как да определим "духа" на "моралния закон"? *Освен когато* имаме конкретни новозаветни инструкции за изисквани промени в приложението на конкретен закон, сме ли да не се покорим на кой да е Божий закон? Тъй като *целият Божий закон е морален закон*, не трябва да различаваме един закон от друг на основата на лъжливо разграничение: "морален закон" срещу "церемониален закон."

Да, Христос съвършено изпълни изискванията на закона. Но той не каза, че законът ще премине, но че небето и земята ще преминат *преди* законът да премине. Така че защо християните трябва да вярват, че някой старозаветен закон е преминал ("умрял") заради Христовото земно служение? Как могат християните основателно да вярват, че Христовият съвършен живот по някакъв начин е унищожил *кой да е* от Божиите закони? (Помнете: променено приложение *не е* същото като унищожаване.) Исус не каза ли конкретно, че който поучава такова учение, ще бъде "**най-малък в небесното царство**"? Не приемате ли сериозно това предупреждение? Ако не сте съгласен, трябва да прочетете Глава 2 от книгата на Грег Бансен, *Theonomy in Christian Ethics*. Веднага. Колкото по-скоро я прочете и вашият учител, толкова по-добре. Задайте му въпроси.

За допълнително изучаване: Исус Навиев 22:5; Псалм 93:5; 111:7-8; 119:152,160; Лука 16:17; Яков 2:10; II Тимотей 3:16-17; Евреи 12:14; Откровение 22:14.

Въпрос 50 - Вярата в Христос не утвърждава ли Божия закон?

"Тогава чрез вяра разваляме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона" (Римляни 3:31).

Павел не би могъл да направи своята позиция по-ясна от това. Въпреки това, има милиони вярващи в Библията християни, които поучават, че Павел е бил враждебен към старозаветния закон като морална инструкция за етично действие. Те поучават, че Павел се противопоставя на Божия закон, препоръчвайки на негово място някакъв мистичен съюз със Святия Дух – съюз, който не трябва да се изпитва от християнина според конкретните предписания на библейския

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

закон. Те отказват да приемат, че Божият закон изпитва *всички* духове. Какво би могъл да има предвид Павел с израза **“Но утвърждаваме закона”**? Не е ли каквото Исус каза в Матей 5:17 – че дойде не да разруши закона, но да го изпълни (или утвърди)? Защо съвременните проповедници са толкова враждебни към думите на Павел и Исус? Да не би да е защото не желаят да приемат лекия товар на Исусовото морално иго и вместо това вярват, че могат да носят по-добро иго от Неговото? Вярата не разваля Божия закон. Божията благодат дава способност на новородения човек да започне да използва Божия закон като *средство за господство*: първо, в своя собствен живот; второ, във външните си взаимоотношения с другите; и трето, в постепенното изграждане на Божието царство във времето и на земята и, в последствия, след смъртта и след възкресението. Законът е *проклятие* за грешника и *благословение* за нас.

Вероятен отговор

“Когато Павел казва, че “ние утвърждаваме закона,” той няма предвид за този свят. Той говори за хилядагодишното царство, след като на християните бъдат дадени съвършени тела и повече не са подвластни на смърт, и когато ще управляват цялата земя – все още непреобразена и дори необърната към вяра в Христа – с желязна тояга.”

Моят отговор: Павел пише към новозаветните християни, живеещи в Рим. Ако това не е “векът на Църквата,” то какво е? Той даде на църквата в Рим урок по библейския закон. Каза им конкретно, че *ние* утвърждаваме закона. Кого имаше предвид? Очевидно “ние” означава християните живеещи по Павлово време, изработващи спасението си със страх и трепет (Филипяни 2:12). “Ние” не означава хората, които предполагаемо ще царуват с Христа в съвършени тела след едно възкресение, но преди друго възкресение хиляда години по-късно. “Ние” означава онези хора, които наричат себе си християни и са съвременници на християните, живеещи в Рим по Павлово време.

Ако говорим проповеди (или слушаме проповеди без поне умствена съпротива), които се опитват да “развалят закона,” тогава *ние* сме в морален бунт, не Павел. Ние отхвърляме моралното изискване да утвърждаваме закона. Ние сме във война с Исус Христос. Ще бъдем наказани. Следователно трябва да променим отношението си към Божия закон: **“Защото дойде времето да се започне съда от Божието домочадие; и ако първо от нас, каква ще бъде сетнината на тия, които не се покоряват на Божието благовестие?”** (1 Петрово 4:17).

За допълнително изучаване: Левит 22:31-33; Матей 5:17-20; 23:23; Римляни 8:3-4.

Препоръчано четиво

(звездичката показва най-изявените творби)

Adams, Jay E. *Competent to Counsel*. Nutley, NJ: Presbyterian and Reformed, 1970.

Bahnsen, Greg L. *By This Standard*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1985.

*_____. *Theonomy in Christian Ethics*. Nutley, NJ: Craig Press, (1977) 1984. Тази книга ще опустоши вашите антиномистки учители. Те не могат да й отговорят.

Bolton, Samuel. *The True Bounds of Christian Freedom*. Reprint edition; London: Banner of Truth, 1964. (17-ти век)

Chantry, Walter. *Today's Gospel: Authentic or Synthetic?* Edinburgh: Banner of Truth, 1970.

*Jordan, James B. *The Law of the Covenant: An Exposition of Exodus 21-23*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1984

Kaiser, Walter C. *Toward Old Testament Ethics*. Grand Rapids: Zondervan, 1983.

Kevan, Ernest F. *The Grace of Law: A Study of Puritan Theology*. Grand Rapids: Baker (1963) 1983.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете
Lauxstermann, E. M. *The Believer's Delight*. Nutley, NJ: Presbyterian and Reformed, 1975.

Murray, John. *Principles of Conduct: Aspects of Biblical Ethics*. Grand Rapids: Eerdmans, 1957.

North, Gary. *Moses and Pharaoh*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1985.

_____. *The Sinai Strategy*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1986.

_____. *Tools of Dominion*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1988.

_____. *The Dominion Covenant: Genesis*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1982.

_____. *Unconditional Surrender: God's Program for Victory*. 3rd edition; Ft. Worth, TX: Dominion Press, 1988.

_____, ed. *The Journal of Christian Reconstruction*, Vol. II, No. 2: Symposium on Biblical Law. (Това списание се публикува от Chalcedon Foundation, P.O. Box 158, Vallecito, CA 95251.)

_____, ed. *The Journal of Christian Reconstruction*, Vol. V, No. 1: Symposium on Politics.

Rushdoony, Rousas John. *By What Standard?* Tyler, TX: Thoburn Press, (1959) 1983.

* _____. *The Institutes of Biblical Law*. Nutley, NJ: Craig Press, 1973. Тази книга ще ви покаже точно колко жизнено важен библейският закон е и е бил в западната цивилизация.

_____. *Politics of Guilt and Pity*. Fairfax, VA: Thoburn Press, 1978.

Vos, J. G. *The Separated Life*. Philadelphia: Great Commission Publications, n.d.

Williamson, G. I. *Wine in the Bible and the Church*. Phillipsburg, NJ: Pilgrim Publishing Co., 1976.

Част III - ЦАРСТВОТО: БОЖИЕ ИЛИ ЧОВЕШКО

Въведение към Част III

Исус каза, "от пловете им ще ги познаете" (Матей 7:20). Ако това правило важи за всеки човек в моралния му живот, не важи ли също и за обществата? Общество, съставено напълно от християни, които лично се покоряват на Божиите закони, не би ли изглеждало много по-различно от общество, изпълнено с хуманисти, които отхвърлят Божия закон? Отговорът би трябвало да е очевиден. Но явно не е очевиден, защото има много християнски ръководители, които открито твърдят, че няма такова нещо като основани на Библията стандарти за новозаветно християнско общество, християнска култура или християнско какво да е (освен църква). Едва когато Христос дойде лично да царува хиляда години на земята преди крайния съд ще видим установено библейско общество (те вярват в милениума, с други думи). Но този период на мир и просперитет ще бъде управляван от теократична бюрокрация – централизирано правителство начело с Исус, управляващ като тотален диктатор. Това няма да бъде свят, дошъл в резултат от силата на Христовото благовестие, а само като резултат от Христовата лична власт като Бог, управляващ на земята. (Накратко, те не вярват в силата на самото благовестие да преобразява обществата.) Има някои християнски ръководители, които твърдят, че наистина има библейски стандарти за всяка област от живота, но че тези стандарти винаги ще бъдат отхвърлени от обществото. Никога няма да има достатъчен брой християни, които да съставят истинско християнско общество и следователно тези стандарти никога няма да се приложат преди Христовото второ идване в края на времената. (Те не вярват в милениума, с други думи.) Царството на хуманистичния човек ще тържествува. Кое схващане е правилно? Никое. Това, което Библията поучава е, че Божието царство, макар и несъвършено, ще бъде установено на земята преди връщането на Христос. Това царство ще бъде институционално видимо. То ще получи сила по благодат, защото голям брой хора ще се обърнат към вяра в Христа, макар и да не

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

е нужно всеки да се обърне, за да се установи това видимо царство. То ще бъде белязано от управлението на Божия закон. То няма да бъде централизирана командна авторитарна система над хората, които се противопоставят на Христовото управление, защото по-голямата част от населението доброволно ще се подчини на управлението на Христовите принципи във всяка област на техния живот. Това ще стане *преди* Христос да се върне физически, за да извърши крайния съд. Помнете, житото и плевелите растат заедно на нивата до деня на крайния съд (Матей 13:24-30, 36-43). Така че *ще* има милениум на мир. *Ще* има управление на Христовия закон на земята преди крайния съд. Има изрични библейски стандарти за християнско общество, както и за християнски индивиди. Накратко, *наистина има надежда*. Нашите добри дела днес *ще* допринесат за Христовото царство. Хуманистите отричат всичко това. Те вярват, че поученията на Библията ще стават все по-маловажни. Твърде много християни се съгласяват с хуманистите. Следователно, те са в теологически и интелектуален компромис. Библията казва, че *благовестието ще победи*, че в края на краищата ще завземе всички институции. Ако смятате, че не съм прав за това, прочетете следващите 25 въпроса.

Въпрос 51 - Тези, които се покоряват на Божия закон, не са ли "солта на земята"?

"Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората" (Матей 5:13).

Солта се използва, за да направи храната по-вкусна. Тя е също и консервант, но Исус използва метафората на вкуса. Солта е позната по целия свят като ценен ресурс. Тя дори е служила като пари в някои общества, защото е делима, лесно разпознаваема, дълготрайна, преносима и оскъдна (поне в първобитните общества). Но без нейния вкус за какво би била полезна? Би служила само като забавител на растежа. Ето защо победоносните войски в древните цивилизации са посипвали със сол завладените градове: да ги "посолят," така че нищо да не може да расте там в бъдещето (Съдии 9:45). Християните трябва да подобряват света по същия начин, по който солта подобрява вкуса на иначе блудкавите, безвкусни ястия. Как трябва да го правят? Със своите *добри дела*, които са в центъра на вниманието на този пасаж (Матей 5:16). Премахнете добрите дела на християнина и той не е по-добър от безвкусната сол в очите на света. Как да разберем кои са добрите дела? Връщаме се към познатия вече въпрос: *По кой стандарт?* И отговаряме с познатия вече отговор: *библейския закон*. Ние използваме откровението на Бога за Неговия характер и нашите стандарти за действие, за да служим като сол на земята.

Вероятен отговор

"Вярно е, че добрите ни дела ни правят сол в очите на хората. Но да се опитаме да налагаме библейския закон на всички хора би ни направило по-лоши от безвкусни в очите на хората. Те биха ни избълвали и изхвърлили нас и нашето послание. Твърде многото сол има отвратителен вкус; тя може дори да те убие."

Моят отговор: Колко сол е твърде много? Нашите вкусови рецептори ни казват. Но вкусовете могат да се променят. Оставени ли сме на милостта на противните на Бога, противните на закона вкусови рецептори на невярващия свят? Трябва ли те да ни казват колко от библейския закон искат? Те ли са най-добрите съдии за това колко сол е добра за тях и за обществото?

Библията ни дава нашия стандарт. Тя ни казва, че трябва да използваме Божия закон, за да определим какво ние *лично* трябва да правим. Трябва да я уважаваме. Но защо да е толкова ненадеждна в другите области? Защо Божият закон да се "посипва със сол" от християните, които отказват да го почитат? Защо Божият закон да не управлява всекиго?

Ние започваме с добри дела в нашия собствен живот. Печелим доверието на противния на Бога свят. Но нашата цел е *пълно посоляване*. Трябва да посолим всички институции на света с вкуса на Божия закон, във времето и на земята. Ние увеличаваме апетита на хората към вкуса на

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

солта като се държим почтено. Тогава, с течение на времето, можем да разширим Божието царство, като посоляваме цялото общество. И ако откажем, не сме ли сол, която е обезсоляла?

За допълнително изучаване: Псалм 2:7-9; 22:27-31; 72; Матей 28:19-20; Откровение 2:26-27.

Въпрос 52 - Не трябва ли "градът на хълма" да бъде пример за света?

"Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм не може да се укрие. И когато запалят светило, не го турят под шиника, а на светилника, и то свети на всички, които са в къщи" (Матей 5:14-15).

Основното послание на Христос към нас в този пасаж е, че трябва да бъдем пример за праведност в света. Тази светлина трябва да бъде както индивидуална, така и колективна: в църквата и навсякъде, където християните упражняват власт в някоя институция. Евангелската функция на "града на хълма" съответства на евангелската функция на старозаветното общество.

Ето, аз ви научих повеления и съдби, според както Господ моят Бог ми заповяда, за да вършите според тях в земята, в която влизате да я наследите. И тъй, пазете и вършете ги; защото това е мъдростта ви и благоразумието ви пред очите на племената, които, като чуват за всички тия повеления, ще рекат: Ето, мъдри и разумни люде са тия на тоя велик народ. Защото кой народ е толкова велик, че да има бог тъй близо при себе си, колкото е Йеова нашият Бог всеки път, когато Го призоваваме? (Второзаконие 4:5-7).

Библейският закон е самата основа на Божията цивилизация.

Вероятен отговор

"Град на хълма" може да звучи като че ли представлява цяла цивилизация, но е само преобраз за начина, по който управляваме нашите църкви. Ние трябва да бъдем добри примери като Христово тяло. Но този пасаж въобще няма приложение в обществото. Ние не сме град, както беше Израил: отделен от другите градове. Ние сме примесени в обществото като цяло."

Моят отговор: "Народите" продължават да съществуват отделно до последните дни. Относно небесния град, който е новият Ерусалим, **"И народите ще ходят по неговата светлина; земните царе ще донасят в него своите славни неща."** (Откровение 21:24). Като развиваме християнските общества към този ден, не служим ли като *светлина на всички народи* във всеки случай, когато благовестието има формиращо влияние върху някоя нация? Не трябва ли да се борим да създадем общество, което ще *свети морално* пред другите народи, така както се опитваме да го правим в нашите семейства, църкви и нашия бизнес?

Очевидно, този пасаж важи и за индивиди, и за групи от християни. Въпреки това много библейски учители прекарват произволно една черта до политиката и казват, "Дотук, и нито крачка по-нататък, Исусе. Твоето слово не се отнася за тази област от живота. Да, от Израел се изискваше да свети и Израел имаше по-малка светлина от тази, която ние имаме, защото Ти дойде. Но християните имат *по-малко* отговорност!" Благочестивото общество пред очите на езичниците е било важна част от благовестието в Стария Завет. Защо не и днес?

За допълнително изучаване: Псалм 86:9; 87; Исаия 2:2-4; 60:1-9; Филипяни 2:15; I Пет. 2:9-12.

Въпрос 53 - Трябва ли да ограничим областите, които ще осветим с нашата "светлина"?

"Също така нека свети вашата светлина пред човечите, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Матей 5:16).

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Тези думи на Исус се повтарят в I Петрово 2:12: "да живеете благоприятно между езичниците, така че, относно това, за което ви одумват като злодейци, да прославят Бога във времето, когато ще ги посети, понеже виждат добрите ви дела." Смисълът на думите на Петър и на Павел е, че *добрите дела, извършвани от новородените хора, могат да променят обществото*. Хората, които виждат, че Божието слово има положително въздействие в моралния живот на другите, ще бъдат вдъхновени да прославят Бога, дори и да не са вярващи. Ненородените хора, въпреки положението си на нарушители на завета, все пак нормално имат достатъчно познание за добро и зло, за да предпочитат съседите им да вършат спрямо тях добро. Благовестието има полезно въздействие вън от самата общност на вярващите. *Защо? Защото благовестието се занимава с моралния живот в реалния свят*. Въпрос: Трябва ли християните да твърдят, че това добро въздействие е ограничено единствено в семейството и църквата? А в квартала? А в образованието? А в деловите отношения? Но ако благовестието има положително въздействие в тези области на личната отговорност, какво да кажем за другите? Какво да кажем за политиката, правото и мениджмънта? Можем ли законно да изключим *коя да е* област от участие в светлината?

Вероятен отговор

"Християните са отговорни пред Бога за поведението си в техния личен живот. Те не са отговорни за институциите на този свят, които са изключително собственост на Сатана. Безполезно е да опитваме обществени реформи чрез добър пример. Сатана притежава този свят."

Моят отговор: Защо тогава нашата светлина трябва да свети? Просто като свидетелство да доведе бунтовните хора до спасителна вяра? Ако това свидетелство е успешно и много бивши езичници приемат господството на Христос в своя живот, тогава какво? Трябва ли да им кажем да напуснат постове си във властта? Трябва ли да им кажем, че те повече не са отговорни за правилното упражняване на тази власт, след като вече не са слуги на Сатана? Трябва ли да напуснат работата си? Или трябва да им кажем да изследват Божието слово за морални и *институционални институции* за благочестиво упражняване на властта?

Светлината на благовестието не осветява ли всяка област от живота? Следователно, не сме ли отговорни индивидуално пред Бога да упражняваме господство над нашите лични области на отговорно вземане на решения? Но как ще упражняваме тази отговорност? По кои правила? *По кой стандарт?* Божият открит закон ни дава инструкции в областите на икономиката, държавната власт, историята и образованието. Защо да пренебрегваме закона Му, когато се намираме на отговорни постове? Защо да не направим най-доброто, което можем, за да се приложат Неговите закони?

За допълнително изучаване: Второзаконие 10:14; Псалм 24:1; Матей 28:18; Ефесяни 1:20-22; Филипаяни 2:9-10.

Въпрос 54 - Как могат християните да бъдат възкресени преди милениума?

"Той им каза: Някой неприятел е сторил това. А слугите му казаха: Като е тъй, искаш ли да идем да го оплевим? А той каза: Не искам; да не би, като плевите плевелите, да изскубите заедно с тях и житото. Оставете да растат и двете заедно до жетва; а във време на жътва ще река на жътварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми" (Матей 13:28-30).

Исусовата притча за житото и плевелите ни показва какво можем да очакваме в историята. Исус обясни, че дяволът е посял плевелите в нивата, която е света. Жътвата е свършекът на света. Жътварите са ангелите (13:38-39). И така, *няма преломен момент в историята – няма събиране на вярващите при Бога – преди свършека на света*. Няма "тайно грабване," което става в началото на милениума или седем години преди милениума. Няма *преломно събитие* между сегашното време и второто идване на Христос в крайния съд. Плевелите, т.е. злите хора, биват събрани първи от нивата (света), а не християните. Има растеж към погибел (плевелите) и растеж

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

към крайна победа (житото). И двата етични лагера са в процес на съзряване. Никоя страна не е отрязана от историята преди края на времето. Има *приемственост* между нашите дела сега и в милениалната епоха.

Вероятен отговор

"Не трябва да разбираме тази притча като пълно описание на историята. Тя само показва, че ще има добро и зло до деня на съда."

Моят отговор: Забележителното в притчата е колко силно собственикът на нивата се противопоставя на идеята за премахването на плевелите от житото. Идеята е да се премахнат плевелите от нивата, казват слугите му. Не, поправя ги господарят, трябва да защитим житото. Ако се опитате преждевременно да изкорените плевелите, ще изкорените и част от житото. *Нека плевелите и житото се развият до пълна зрялост* и тогава жътварите (ангелите) могат първо да съберат плевелите и да ги изгорят, оставяйки житото незасегнато.

Това, което дори не се разглежда в притчата, е идеята, че житото трябва да се премахне от нивата, оставяйки *плевелите* да растат без конкуренция! Слугите не са толкова глупави да предложат плевелите да получат изгодата да се грижат за тях в нивата, а възможността за съзряване да бъде отнета от изкорененото жито. Но точно това тълкуване се проповядва от много библейски учители. Те поучават, че християните ще бъдат премахнати чудодейно от "нивата" (света), а плевелите ще продължат да растат. Накратко, солта ще се премахне – градът на хълма, светлината, която свети на хората. Моралното свидетелство на Църквата ще изчезне. Исусовата притча напълно отхвърля такива поучения! Ако Исус поучава това, защо християните отказват да го повярват?

За допълнително изучаване: Данаил 12:2; Матей 25:31-32; Йоан 5:27-29; 6:39-40, 44, 54; 11:24; Деяния 24:15; Откровение 20:13.

Въпрос 55 - Не расте ли Божието царство бавно, докато изпълни земята?

"Друга притча им предложи, казвайки: **Небесното царство прилича на синапово зърно, което човек взе и го пося на нивата си; което наистина е по-малко от всичките семена, но, когато порасте, е по-голямо от злаковите, и става дърво, така че небесните птици идват и се подслоняват под клончетата му"** (Матей 13:31-32).

Какво искаше да покаже Исус? Просто: докато изграждаме Божието царство, във времето и на земята, не трябва да очакваме големи чудодейни скокове. Трябва да очакваме *процес на съзряване*. Докато растем във вяра и познание, ще виждаме повече и повече от Христовото влияние в света. Исус каза на учениците, че не трябва да очакват някакъв голям катаклизъм да ги превърне във внушителна армия за една нощ. Не, царството е като малко синапово семе, което расте, за да придобие влияние по-късно. Започвайки от малкото, Църквата ще постигне успех с течение на времето. Процесът на биологичен растеж е белязан от *продължителност*. Той е бавен. Той е относително постоянен. Не е еднообразен през всички периоди, разбира се. Някои периоди са белязани от по-голяма или по-малка скорост в развитието. Но учениците бяха предупредени да не очакват внезапен успех. В същото време, бяха предупредени да не очакват някакъв постоянен застой. Синаповото семе, в края на краищата, расте до такава големина, че осигурява подслон за птиците. То устоява.

Вероятен отговор

"Синаповото семе е меко растение. То наистина расте от съвсем малко. Но то не е дъб. Не е като тревата. Нито покрива земята, нито покрива небето. То постига успех само в сравнение със своето малко начало."

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Моят отговор: Целият смисъл на тази притча е, че *сравнителният растеж* на синаповото растение е забележителен. То започва така невероятно малко, а расте пропорционално до огромен размер. Христос не сравняваше синаповото дърво с дъбовете; Той го сравняваше с малкото му семе. Той обърна внимание на огромното несъответствие между семето и съзрялото възрастно дърво.

Така е и с Божието царство. То започна много малко – малка секта в малък народ в средата на масивна империя. Но, с течение на времето, Църквата и нейното влияние нараснаха. (Христос не отъждествява царството с Църквата; Църквата е само една от страните на царството.) Влиянието на християните в много области е нараснало. Това влияние не е било еднообразно през всеки век. Някои векове са били епохи на обществено отстъпление на християните. (Нашата епоха е точно такъв период.) Въпреки това, синаповото дърво не е изкоренено. Бог го държи в земята, растящо във влияние и, в края на краищата, осигуряващо подслон за другите. Божието царство ще нараства като растение, до пълна зрялост. Няма период на "изкоренено синапово дърво," в който на земята остават само злодейците, за да съзряват в своя грях. Имат *продължителност на развитието*, и за доброто, и за злото.

За допълнително изучаване: Еремия 31:31-34; Езекиил 47:1-12; Михей 4:1-4; Авакум 2:14; Агей 2:7-9.

Въпрос 56 - "Квас" не означава ли победа?

"Друга притча им каза: *Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле вкисна всичкото*" (Матей 13:33).

Най-напред, нека съвършено да си изясним едно нещо: "Квас" *не* означава "грях." Бог изискваше квасен хляб за една важна старозаветна жертва, благодарствената примирителна жертва (Левит 7:13). Безквасният хляб се изискваше за Пасхата, като символ на отделянето на Израел от извратения морален квас на Египет. Но, пристигнали в обещаната земя, от тях се *изискваше* да принасят *квасен* хляб пред Бога. На празника на Петдесетница те трябваше да пекаат квасни хлябове като принос за първи плодове (Левит 23:17). Това беше квасът на *етичната зрялост*, най-добрият хляб на земята. Ако отъждествим "квас" със "зло," ще поставим под въпрос решението на Бога да изисква символ на зло в благодарствената жертва към Него. *Квасният принос беше характеристика на Петдесетница, денят на радостта.* Какво е квасът? Той е *мая*. Малко от нея се слага в тестото, преди да се опече. Тя кара тестото да бухне. Произвежда мек, пълен хляб. Квасът е символ на *растеж*, на зрялост или развитие. Може да се отнася и за злото, и за правдата. Трябва да оставим стария, извратен квас (I Коринтяни 5:6-8). Но царството е като квас: *растежът е в основата му.*

Вероятен отговор

"Да, царството расте. То расте духовно. Тези, които са част от Църквата наистина съзряват с течение на времето. То това не означава нищо за влиянието на царството в историята. То не замества дяволския извратен квасен хляб."

Моят отговор: Безспорно, предпоставката за растежа на Божието царство е *етичното съзряване на Неговите хора с течение на времето*. Но това не е просто растеж в рамките на един човешки живот. Това е *растеж в историята*. Тази притча е като предхождащите притчи. *Нейната тема е историята на света.*

Това, което расте, е специфично християнска цивилизация. Притчите не описват духовното развитие само на един индивид. Фокусът е върху колективната общност, царството. Царството се състои от всички християни. То не е ограничено до институционалната църква; то включва църквата. То включва семейства, училища, нации и всички институции – където се прилагат Христовото благовестие и библейският закон, а именно, *по цялата земя*. Всички хора се нуждаят от спасителната сила на Христос. Следователно, всички техни взаимоотношения и институции се нуждаят от спасителната сила на Христовото благовестие. Когато християните изработват приложението на своята вяра с течение на времето, царството продължава да се

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

развива. Божието царство преди възкресението никога не премахва напълно земното царство на Сатана, но ще победи по-голямата част от него. Целият хляб ще бъде заквасен; окончателната зрялост идва в деня на съда. какво означава "целият хляб," ако не целия свят?

За допълнително изучаване: Псалм 89; 102:13-22; 138:4-5; Исая 11:9; 42:1-10.

Въпрос 57 - Не започна ли Христовото царство преди възкресението?

"Но ако Аз чрез Божия Дух изгонвам бесовете, то Божието царство е дошло върху вас" (Матей 12:28).

Паралелният текст в Лука е дори по-интересен: **"Но ако Аз с Божия пръст изгонвам бесовете, то Божието царство е достигнало до вас."** (Лука 11:20). Исус изгонваше бесовете, обявявайки по този начин идването на Неговото царство. Апостолите притежаваха същата способност, демонстрирайки продължаващата власт на Божието царство над Неговия враг, Сатана. Царството започна с демонстрация на *духовна власт*. Но духовната власт има *приложения в обществото*. Тя означава намаляване на властта и влиянието на Сатана, както в случая с повярвалите Ефески магьосници, които събраха книгите си и ги изгориха, като общата стойност на книгите беше 50000 сребърника (Деяния 19:19) – огромна сума през първи век от Христа (Юда предаде Исус за 30 сребърника). **"Така силно растеше и преодоляваше Господното учение."** (Деяния 19:20). Ударението върху *преодоляването*, върху *побеждаването*, е в основата на книгата Деяния на апостолите. Първите апостоли нахлуваха в царството на Сатана. Сатана сега заема земята *незаконно*. Върху нас е отговорността да изхвърлим неговите демони от хората и *да изхвърлим неговото влияние от обществото*. Може да не *изглежда* да има много хора, обладани от демони, но *общества, обладани от демони има навсякъде*. Там, където по каква да е причина Божието слово се отхвърля като правилен начин на живот, задължително има някаква форма на демонично влияние.

Вероятен отговор

"Царството започна със служението на Исус. Но това царство беше прекъснато от разпъването Му. Царството, което действа днес, е само духовно царство, а не външното, обществено царство, което беше пророкувано в Стария Завет."

Моят отговор: Ако царството *е дошло*, както Исус каза, тогава как би могло да бъде прекъснато от разпъването? В целия Нов Завет за царството се говори с принципите на кваса: растеж, зрялост, разширяване. Няма никакво споменаване за възможни внезапни прекъсвания, нито като резултат от Христовото разпъване, нито заради някакво преломно прекъсване преди завръщането на Христос да установи хилядагодишното царство. Това, което Исус винаги описва, е царство, белязано с *продължителност*.

Какво трябва да правим като членове на Неговото царство? Трябва да проповядваме благовестието и да изявяваме плодовете на правдата. Трябва да служим като сол в безвкусна епоха, като светлина в мрачна епоха и като посланици на нарастващо царство. Ако вършим тези неща добре, и ако Бог реши, че времето е назряло, защо нашите усилия да не произведат видимо, обществено значимо преобразуване, общество след общество? Ние очакваме приemanето на благовестието да преобрази първобитните племена в джунглата. Толкова ли сме извратени от материалистичния хуманизъм, че не можем да видим какви промени са възможни в нашата цивилизация? Не се ли нуждаят съвременните хуманистични нации от библейско преобразуване, колкото и първобитните общества? Не може ли благовестието да работи и в нашите общества?

За допълнително изучаване: Матей 3:2; 4:17; 10:7; 12:28; 16:28; Марк 1:15.

Въпрос 58 - Не беше ли Сатана изхвърлен от небето по време на Исусовото земно служение?

"Сега е съдба на тоя свят; сега князът на тоя свят ще бъде изхвърлен вън. И когато Аз бъда издигнат от земята, ще привлече всички при себе си. А като казваше това, Той означаваше от каква смърт щеше да умре" (Йоан 12:31-33).

Сега: времето е ясно. *Сатана понесе огромно поражение на кръста.* Той беше изхвърлен от небето дори *преди* възкресението, но не преди раждането на Христос. Той все още можеше да дойде пред Бога и да обвини Йов в Стария Завет. Повече не: **"И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението и силата, и царството на нашия Бог и властта на Неговия Помазаник; защото се свали клеветника на нашите братя, който ги клевети ден и нощ пред нашия Бог."** (Откровение 12:10). Исус изпрати 70 ученици да поучават. **"И седемдесетте се върнаха с радост, и казваха, Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас. А Той им рече: Видях Сатана паднал от небето като светкавица."** (Лука 10:17-18). Един значителен преход започна когато Исус започна да изгонва демони и учениците Му последваха примера Му. **"Истина ви казвам, Между родените от жени не се е въздигнал по-голям от Йоана Кръстителя; обаче, по-малкия в небесното царство е по-голям от него."** (Матей 11:11). Не по-велик морално, но по-велик в преобразяваща обществото *сила*. Христовото царство дойде в голяма сила.

Вероятен отговор

"Сатана беше изхвърлен от небето в известен смисъл, както Библията казва, в Исусовите дни. Нещата се промениха, след като Исус започна да изгонва демоните. Но това не доказва нищо за продължаващото нарастване на Божието царство на земята преди Христос да се върне физически и да се намеси за установяването на земно царство."

Моят отговор: Сатана беше свободен да се скита извън Израел преди Христовото служение. Той контролираше цялата земя като наемател. Той спечели този контрол от Адам, когато Адам се постави заветно под Сатана. Но сега вторият Адам дойде да отправи предизвикателство към претенциите на Сатана за целия свят. Когато демонстрира идването на Своего царство, изгонвайки демони, Христос в същото време прогласяваше поражението на Сатана и идването на Неговото световно царство. От този момент нататък Сатана мина в отбрана. Той все още е.

Христос обяви Своя "нов световен ред." Това беше нов ред, основан на *етичното съобразяване с Божия закон*. Първо, Христос се покори на закон и беше разпнат като свършена човешка жертва за греха на Адам. Второ, учениците Му спечелиха власт под Бога да проповядват благовестието и да изгонват демони. Те също побеждаваха според придържането си към Божия закон – Исусовите заповеди. Божието царство все още напредва, там, където Христовият народ проповядва спасение и покорство към Божия закон. Точно това означава изразът "цялата Божия воля." Отхвърлете Божия закон, и имате само частична воля.

За допълнително четене: Матей 12:28-29; Лука 10:17-20; Йоан 12:31-32; 16:11; Колосяни 2:15; Евреи 2:14; I Йоан 3:8.

Въпрос 59 - Не е ли вярата прогресивно производителна, докато християните спечелят?

"И като се приближи тоя, който бе получил петте таланта, донесе още пет таланта, и рече, Господарю, ти ми предаде пет таланта; ето, спечелих още пет. Господарят му рече, Хубаво, добри и верни слуго! В малкото си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си" (Матей 25:20-21).

Притчата за талантите илюстрира същността на *положителната обратна връзка* в Божието царство. Бог ни дава вътрешни и външни благословения, заслужени само чрез

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Христовото дело. Трябва да умножаваме тези дарове, във времето и на земята. Самата дума за нашите умения – "таланти" – произхожда от тази притча. Талантът в библейските времена е бил единица за тегло, обикновено отнасяща се за злато или сребро. Човекът, на когото Бог даде пет таланта, спечели 100% върху тях. Същото направи и човекът, на когото бяха дадени два таланта (25:22). Той също е похвален от господаря си. (Това трябва да ни предпази от социалистическата реторика на "равното начало" или "равните възможности." Бог дава неравни дарове във всяка област от живота. От значение е само как ги умножаваме за Негова слава.) Третият човек беше страхлив и зарови монетата си. Неговата заплата беше съдът: господарят накара слугите си да вземат монетата от слугите си и да я дадат на човека, който сега имаше десет. *Бог награждава тези, които работят.*

Вероятен отговор

"Притчата за талантите се отнася само за духовните дарби. Тя няма нищо общо със земния капитал. Исус има предвид само, че човек трябва да умножава духовния си капитал, предимно чрез довеждане на хора до вяра в Христа."

Моят отговор: Повечето от Исусовите притчи бяха на земеделска или парична тема. Те бяха "наръчни притчи." Той не говореше на масите на езика на теологичните диспути. Говореше им на разбираем за тях език.

Притчата за талантите безспорно поучава, че без значение какво умение или дарба си получил от Бога, от теб се изисква да го използваш добре. То трябва да донесе положителна норма на печалба (Матей 25:27). За това ще отговаряш в съдния ден. *Периодът на отговорно действие преди завръщането на Господа* трябва да бъде изкупен. Той трябва да бъде производителен, във всякакъв смисъл. Хората трябва да придобиват умения да упражняват благоразумие. В края на краищата, кой получи таланта на осъдения? Човекът, на когото бе дадена най-голяма отговорност и спечели 100% върху своята "инвестиция." На когото много се дава, от него много се очаква (Лука 12:47-48). Когато милиони християни изпълняват различни видове услуги, капиталовата база на Църквата се умножава. Това носи богатство и влияние с течение на времето. Но много християни отхвърлят Христовото учение за преобразуващо обществото християнски труд, защото нямат увереност в своите таланти или в Божия закон.

За допълнително изучаване: Левит 26:3; Второзаконие 8:18; 15:6; 28:1-14; Псалм 67:6; Притчи 3:33; 10:22; Исая 47:17-19; Марк 10:29-30; I Тимотей 4:8.

Въпрос 60 - Как може Сатана да управлява света, ако властта произхожда от правдата?

"Блажени кротките; защото те ще наследят земята" (Матей 5:5).

Кои са кротките? Тези, които са *кротки пред Бога*. Не тези, които са кротки пред Сатана. Също не и тези, които морално слаби. Те признават своята пълна зависимост от Бога и нуждата си да се покоряват на Неговото открито слово. Но признават, че точно тази кротост и покорство довеждат крайната победа, във времето и на земята. Коя е арената на конфликта? Земята. Кога става тази драма? Преди края на времето. Каква е наградата в конфликта? Контролът над земята. Разбира се, повече от това, защото какво ползва човека, ако спечели цялата земя, а изгуби душата си (Марк 8:36, 37)? Но е трудно да избегнем смисъла на този стих: *наследяването на земята е стимулът*, предложен от Исус. Религията на Сатана е *религия на властта*. Сатана гледа на целия конфликт като борба за власт. Бог вижда борбата като *етична*. Чие име почитаме, човешкото или Божието? Това е основният етичен въпрос. "Едни споменават колесници, а други коне; Но ние ще споменем името на Господа нашия Бог." (Псалм 20:7). "Никой цар не се избавя чрез многочислена войска; Силен мъж не се отървава чрез голямо юначество. Безполезен е конят за избавление, и чрез голямата си сила не може да избави." (Псалм 33:16-17).

Вероятен отговор

"Кроткият човек не търси власт. Не се опитва да господарува над другите. Той върши кротко своите си дела, без да изисква нещо от другите. Той наследява цялата земя незабавно след като Исус се завърне, за да установи своето земно управление."

Моят отговор: Може ли господин Християнска Милостивост да се научи за една нощ как да управлява бизнес, да командва армия, да ръководи Конгреса, да бъде президент на университет, да бъде председател на изследователска лаборатория, да поеме отговорността за ръководството на инвестиционен тръст от 300 милиона долара, да бъде редактор на вестник, или коя да от хилядите други задачи, изискващи *силово ръководство*? Не е ли развиването на ръководни умения дългосрочен процес?

Въпросът е: Пред кого човекът ще бъде кротък? Ако е кротък пред Бога, Бог казва, че той ще наследи земята. Ако е уверен в бунта си срещу Бога, ще загуби и земята, и душата си. Сатана не беше кротък пред Бога; той ще загине под Божия съд. Кротостта е неизбежна реалност. Въпросът не е "кротост срещу увереност." Въпросът е *кротост пред кого или какво?*

Кротостта е прогресивна. Ние се учим да смиряваме себе си пред Господа. Ние се учим да съобразяваме мечтите си и действията си пред Бога. Но тъй като кротостта е прогресивна, *наследяването на земята също е прогресивно.* Самодисциплината носи власт. Но тази власт не трябва да се ограничава до институционалната църква. Тя е *всеобхващаща власт*, защото въздействието на благовестието е всеобхватно.

За допълнително изучаване: Псалм 37; 110; Исаия 45:8-25; 49:5-12.

Въпрос 61 - Християните няма ли да смажат Сатана?

"А Бог на мира скоро ще смаже Сатана под нозете ви. Благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с вас" (Римляни 16:20).

Павел писа на църквата в Рим, че скоро ще видят Сатана смазан под нозете им. Очевидно Павел говореше преобразно. Те нямаше като група колективно да стъпят на главата на физическа змия. Те щяха да започнат участието си в *колективно, общоцърковно събаряне на царството на Сатана*. Това беше пореден етап в изпълнението на онова важно пророчество към Сатана: **"Ще поставя и вражда между тебе и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата."**(Битие 3:15). Войната между Христос и Сатана е етична. Когато двете армии се срещнат на бойното поле, християните имат достъп до съществено важното учебно пособие за етична война: Библията. Това дава на Христовите сили превъзходящо потенциално предимство. *Проблемът възниква, когато Неговите войски откажат да зачитат конкретните заповеди в Божия план за етичната битка.* Неговите хора непрекъснато биват изтиквавани от полето, защото губят в престрелките. Защо губят? Защото отхвърлят изричните поучения на Бога за Него самия, човека, закона, църквата, семейството, държавната власт и всички други области на отговорност, с които Библията се занимава. Но църквата в Рим можеше да бъде уверена. Те знаеха, че ще постигнат победата.

Вероятен отговор

"Нараняването на главата на Сатана е духовно нараняване. Божиите хора не завладяват видимото царство на Сатана. Те наистина побеждават неговите изкушения за тях като индивиди. Но това няма нищо общо с обществените явления."

Моят отговор: Ако можем да победим индивидуалните изкушения на Сатана, как го правим? Придържайки се към Божия закон и разчитайки на Неговата благодат. Но ако постепенно се поставяме под дисциплината на Божия закон като индивиди, а също и като

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

членове на Божията институционална църква, защо тази постепенна победа над Сатана да спре на вратите на нашите домове и нашите църкви? Какво ни пречи да доведем по-голяма част от света под Негово господство чрез разширяване на нашите отговорности като индивиди и като членове на църквата? Защо да не можем да постигнем същия успех извън дома и църквата? Например в образованието? Например в други области на живота? Защо Божият закон, съчетан с Божията благодат, да не може постепенно да освети ("да отдели" чрез етично съобразяване с Бога) цялото общество? Има ли нещо в Библията, което ни казва, че това, което работи за нас като индивиди и членове на църкви, неизменно ще претърпи неуспех, когато се приложи от вярващи мъже и жени в другите институции? Нима християните са компетентни в дома и църквата, но неизбежно некомпетентни навсякъде другаде? Защо християните трябва да страдат от комплекс за обществена непълноценност? Безсилно ли е нашето благовестие?

За допълнително изучаване: Римляни 8:37; Ефесяни 6:10-13; Яков 4:7; I Петрово 5:8-9; I Йоан 4:4; 5:4.

Въпрос 62 - Кое би могло да прекъсне господството на Христа?

"Гледах в нощните видения, и ето, един като човешки син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по Дни; и доведоха го пред Него. И нему се даде владичество, слава и царство, за да му служат всичките племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството му е царство, което няма да се разруши" (Данаил 7:13-14).

Кой получава това вечно царство? Очевидно, Исус Христос. Това вероятно става при влизането Му в небето след смъртта Му на кръста (Лука 23:43), защото Той заяви на учениците Си *след* възкресението, но *преди* възнесението: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята" (Матей 28:18). Какво става с това господство? Още ли е в сила? Неговите закони постоянни ли са по време на Христовото царуване, до завръщането Му в деня на крайния съд? Видяхме по-горе в тази книга, че Христос каза, че Неговите заповеди са задължителни завинаги. Но ако те все още са задължителни и хората постигат успех или провал въз основа на тях, можем ли законно да вярваме, че можем да изоставим посвещението си към Неговите заповеди и разширяването на видимото върховенство на Неговото управление? Не можем ли да свържем спада на влиянието на църквата в западното общество след 1870 с изоставянето на Божия закон?

Вероятен отговор

"Христовото вечно господство се явява на три етапа: 1) небесното царство, което Христос обяви по време на Своето служение, и което започна първоначално след възкресението и трая до Петдесетница (Деяния 2), 50 дена след възнесението (Деяния 1); 2) епохата на Църквата (Божие царство), от Петдесетница до грабването; и 3) Съживяването на небесното царство, по време на 1000-годишното лично царуване на Христос. Старозаветният закон е задължителен само в първия и третия етап. Той не произвежда господство във втория етап, епохата на Църквата."

Моят отговор: Ако така наречената "епоха на Църквата" е наистина период, през който библейският закон е неприложим, и ако наистина е "големите скоби," непознати за старозаветните пророци и установени от Бога само защото Израел отхвърли Христос като Месия, тогава *какво стана с първото царство?* Ако небесното царство (Матей) не е същото като Божието царство в другите евангелия, нима Христос получи *две отделни царства*, второто, което започна в Деяния 8 гл. (или 28 гл.), и другото, което беше дадено след смъртта Му, но отложено с над 1900 години след като юдеите отхвърлиха Христовото управление и започна епохата на Църквата? *Как едно вечно царство бива прекъснато 50 дни след основаването си* (Петдесетница: Деяния 2)?

Защо притчите в Матей 13 гл. описват прогресивна продължителност на развитието, ако има толкова много прекъсвания? Защо "законите за растежа" на житото в една епоха да са безполезни за житото в друга епоха? А възможно ли е днешната липса на растеж да се дължи на изоставянето на Божия закон от християните?

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

За допълнително четене: Лука 9:27; 10:9-11; 11:20;17:21; 21:31; 22:29.

Въпрос 63 - Не е ли Христовото царство в този свят?

"Исус отговори: Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на Юдеите. А сега царството Ми не е от тука" (Йоан 18:36).

Ето един пасаж, често тълкуван неправилно. Пилат пита Исус: **"Че аз Юдеин ли съм? Твоят народ и главните свещеници те предадоха на мене. Какво си сторил? (Йоан 18:35).** Христос отговаряше на намек на Пилат, че е суверен над Христос, защото е представител на Рим, който от своя страна е суверен над Израел. Намекът е, че Христос е просто поредният политически или религиозен размирник, който трябва да застане пред съда на Римската власт. Не е така, отговори Христос. Той не отрече, че има царство; напротив, Той го потвърди. Неговият отговор не потвърди претенциите на Пилат за неоспорима власт над Христос. Христовото царство не е от този свят. Какво означава това? Че Неговото царство *не произхожда* от този свят. "От" означава *място на произход* и/или *център на власт*. Христос *не* каза, че Неговото царство не е *на* този свят; Той каза, че то не е *от* този свят. Накратко, Христос заяви, че Пилат няма върховната власт над Него само защото Рим има временна видима мощ над Израел. Забележете също и думата "сега": **"сега царството Ми не е от тука."** Но това не казва нищо за деня на съда, или дори за деня на Неговото възкресение.

Вероятен отговор

"Христовото царство не произхожда от този свят. В момента на разпъването Той нямаше земни поддръжници, които биха се борили за Него. Но в Своето хилядагодишно царство, когато се яви физически да управлява с желязна тояга, Неговото царство ще бъде от този свят – връзка между небето и земята. Но днес, в епохата на Църквата, Неговото царство не е от този свят, така че от нас не се изисква да се борим, за да защитаваме Него и Неговата репутация. Не трябва да се опитваме да построим християнско царство."

Моят отговор: Въпросът, който се нуждае от отговор, е: Кога е било, е или ще бъде премахнато "сега" от изречението на Христос? Кога Той ще може да обяви, че царството Му сега е от този свят, защото мястото на неговия произход – небето, е слязло на земята? Очевидно, това ще бъде след крайния съд. Но може ли да стане и преди това? Или не е ли станало вече?

Исус обяви на последната вечеря: **"Затова, както Моят Отец завеща царство на Мене, и аз завещавам на вас да ядете и да пиете на трапезата Ми в Моето царство; и ще седнете на престоли да съдите дванадесетте Израилеви племена."** (Лука 22:29-30). Той обяви след Своето възкресение, **"Даде Ми се всяка власт на небето и на земята."** (Матей 28:18). Къде? На небето и на земята. Ето я връзката. *Сега* Неговото царство *е* от този свят. Сега Неговите последователи *се борят* за Неговата чест, защото служат на възкресен Господар, Който е демонстрирал Своята власт над смъртта. Неговото царство сега е видимо в този свят чрез Неговите хора.

За допълнително изучаване: Римляни 14:17; Колосяни 1:13; 4:11; I Солунци 2:12; Евреи12:28; Откровение 1:5, 6

Въпрос 64 - Новият Завет не поучава ли, че християните са могъщи?

"...и да просвети очите на сърцето ви за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите – според дейването на могъщата Негова мощ" (Ефесяни 1:18-19).

Христос даде сила на Своята църква. Той също ни даде и *огромно наследство*. Защо не го виждаме? Защото сме слепи за Божието слово. Христос не ни е дал пълното наследство, защото светът все още е в грях, и ние също, но на нас ни е дадена *предплата*, която Павел нарича "залог" няколко изречения по-горе (ст.14). Ние трябва да познаем величието на Неговата мощ и на

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

нашето наследство, във времето и на земята, прогресивно изработвайки спасението си със страх и трепет. Колко голяма е мощта на Христос? Бог Му даде власт, "когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата, далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички." (ст.20-23). Ако това не е всемогъща власт, кое е? Като членове на Църквата, ние сме ръководени от Господаря на всяка власт, Който победи на Голгота.

Вероятен отговор

"Христос притежава всяка власт вследствие от победата Му над Сатана при възкресението. Църквата, обаче, няма как да получи тази власт във времето и на земята. Христос дава на Църквата власт над втората смърт. Дава й свещеноедействията. Но Той запазва за Себе Си властта, която Църквата няма да може да използва до Второто идване."

Моят отговор: Защо Павел обсъжда толкова нашироко такава всемогъща власт, наследството и Христовата предплата към нас, ако Бог е избрал никога да не даде на Христовия народ видимата, земна власт, съизмерима (разбира се, не и идентична) с властта, която даде на Христос, главата на Църквата? Ефесяни 1 гл. разглежда Божието предопределение за всеки член на Неговата Църква, величието на Божията мощ и богатство, Христос, главата на Църквата и Христовото всеобхватно господство над цялото създание в Неговата свършена човешка същност (Той получи тази власт в Своята божествена същност преди възкресението). Къде е нашето господство?

Ако Църквата е Неговото тяло, "пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички", защо е така жалка и непълна? Нима царството е обречено завинаги да бъде слабо в сравнение с войските на Сатана? Защо тази величествена мощ, която *по принцип* е дадена на Църквата от началото, да е неспособна да стане видима, във времето и на земята? Не са ли християните просто пренебрегнали Божия закон? Накратко, защо толкова много християни отказват да упражняват властта, дадена от благовестието? Защо им липсва вяра?

За допълнително изучаване: I Коринтяни 4:20; II Тимотей 1:7; Откровение 1:6; 2:26-28; 5:10.

Въпрос 65 - Не трябва ли християните да съдят?

"Или не знаете, че светиите ще съдят света? Ако прочее вие ще съдите света, не сте ли достойни да съдите ни най-малки работи? Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? А колко повече житейски работи!" (I Коринтяни 6:2-3).

Павел предупреждава Коринтската църква да не влизат в съдебни спорове един с друг пред езическите съдии. Каза да поставят църковни съдилища за тази цел. С други думи, те имаха нужда от обучение в решаването на законови спорове. Означава ли това, че християните трябва винаги да ограничават своите отсъждания до църковните съдилища? Ако означава това, защо Павел говори за съдене на света и на ангелите? Ако християните трябва да ограничат себе си само процесите в църковните съдилища, как ще придобият мъдрост, за да могат да съдят света? Какво означава "да съдиш света"? Целият свят е под властта на Исус Христос (Матей 28:18). Той постепенно го довежда под Своята видима власт чрез разпространението на благовестието. Колкото повече хора изповядват вяра в Него и се стремят все повече да управляват своите действия според библейския закон, толкова повече се разширява Неговото царство. Ставайки все по-умели в съденето на нашите лични дела, а след това в съденето на делата на другите християни в църковните съдилища, ние придобиваме необходимия опит за съдене на делата извън институционалната църква.

Вероятен отговор

"Християните нямат власт, право и нужда да съдят делата на другите хора. Библията казва ясно, "Не съдете, за да не бъдете съдени." Не е наша задача да установяваме теокрация."

Моят отговор: "Не съдете, за да не бъдете съдени" (Матей 7:1). Но Павел каза, че ние *ще* съдим. Как можем да разрешим това явно противоречие? Като вземем предвид следващия стих: "Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери." (7:2). Следователно, ако човек желае да се постави под властта на Божието царство, той трябва да бъде готов да *съди* греха и да *бъде съден по* библейския закон. Ако желае тази облага, той трябва да съди според библейския закон, защото с какъвто закон съди другите, с такъв ще бъде съден. Следователно, *да се въздържаши от съдене според библейския закон означава да се поставиши под управлението на някаква друга законова система*. Трябва да използваме библейския закон.

Християните в съвременния свят са възприели конкурентна законова структура. Те отказват да съдят себе си, лично или като църкви, според Божия закон. Изоставили са съдилищата на езическите съдии. Не са се усъвършенствали в налагането на гражданското право. Резултатът? Мразещите Бога езичници налагаха своите закони над християните. Християните днес са съдени по враждебна законова структура. Това ще продължи докато те не превземат институциите на властта. Или ние ще съдим злото, или злите хора ще съдят нас.

За допълнително изучаване: Изход 23:1-8; Псалм 119:34, 53, 66, 73, 97-104, 130, 163; Притчи 17:15; Данаил 7:22; Захария 8:16; Йоан 7:24; Филипяни 1:9-11.

Въпрос 66 - Защо да не трябва християните да стават управители и да налагат Божия закон?

"Защото владетелите не причиняват страх на добротвореца, но на злотвореца. Искаш ли прочее да се не боиш от властта? Върши добро и ще бъдеш похвален от нея; понеже владетелят е Божий служител за твоя полза. Но ако вършиш зло, да се боиш; защото той не носи напразно сабята, понеже е Божий служител, мъздовъздател за гнева спрямо този, който върши зло" (Римляни 13:3-4).

Бог е определил институцията на държавната власт като монополистична агенция, която налага физически санкции срещу злотворците. Управителят е Неговият служител на възмездието. Държавната власт е неизбежна реалност. Въпросът никога не е с държавна власт или без държавна власт. Той винаги е *какъв вид* държавна власт. Чистата анархия не е възможна. Някой или някаква институция винаги ще носи меч на физическото наказание. От държавната власт не се очаква да прави хората добри. Тя не е източник на новородение. Тя е *служител*. Следователно, нейната задача е да *възпира определен вид публични зли дела* на всички хора, новородени и неновородени. Нейната задача е да бъде страх за тези, които биха вършили зли дела. Как държавната власт трябва да определя наказуемите публични зли дела? *По кой стандарт?* Очевидно, по Божия открит закон. Кои граждани са най-добре подготвени да правят това? Хуманистите? Или християните?

Вероятен отговор

"Павел каза, че християните не трябва да търсят възмездие (Римляни 12:19). Следователно, отговорността на християните е да се покоряват на държавната власт, а не да се стремят да я превземат. Християните нямат отговорност да носят меч на възмездието."

Моят отговор: Павел пише няколко реда по-горе: "Не си отмъстявайте, любезни, но дайте място на Божия гняв; защото е писано: "На Мене принадлежи възмездието, Аз ще сторя въздаяние, казва Господ." (Римляни 12:19). Първоначално Библията не е била разделена

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

на глави. Следователно, тези думи ни дават правилната основа за тълкуване на пасажа, занимаващ се с владетеля.

Възмездие принадлежи на Бога. Владетелят е назначеният от Бога агент за възмездие. Следователно, който служи като управител, изпълнява функция, която е забранена за индивиди, действащи сами за себе си. На отделните граждани не им е позволено да "вземат закона в ръцете си." Но пасажът не споменава никаква забрана за християните да *вземат закона в Божиите ръце*, като Негови законни представители. Няма нито една дума срещу християните, служещи като управители. Точно обратното, целият пасаж напуска, че трябва да се борим да подобрим налагането на гражданския закон, като се борим да подобрим всички граждански закони да се съобразят с конкретните подробности на библейския закон. Това би довело до прогресивното осветление на държавната власт. Налагането на Божия граждански закон не би ли било подобрене? Не би ли демонстрирало Божието царство?

За допълнително изучаване: Левит 19:15; Второзаконие 4:5-8; 17:18-20; Псалм 2:10-12; 101:5-8; Притчи 14:34; 16:12.

Въпрос 67 - Не изисква ли Библията апелативен съд?

"Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа. И готови сме да накажем всяка непослушност, щом стане пълна вашата послушност" (II Коринтяни 10:5-6).

В ход е *прогресивно осветление на създанието*, от сърцето до обществото като цяло. Първо, има новородение, когато приемем ума на Христа (I Коринтяни 2:16). Събаряме злите и суетни помисли, които се противопоставят на познанието, което Бог ни дава за Себе Си. Това поставя нашите основни схващания върху откровението на Библията. След това, пленяваме нашите мисли да се покоряват на Христа. Това е *интелектуална самодисциплина* и критерият за нейния успех е Библията. Постигнали това в нашия личен живот, прилагаме нашата мъдрост в другите области: дома, църквата, училището, бизнеса и държавното управление. **"Готови сме да накажем всяка непослушност, щом стане пълна вашата послушност."** Когато презвитерите на Коринтската църква най-сетне решат да наложат библейския закон, тогава могат да поканят Павел и други ръководители да послужат като външни съдии в случаите, когато непокорството все още преобладава сред недисциплинираните членове. Църковното осветление е прогресивно: докато хората дисциплинират себе си, могат да поканят благочестиви съдии за по-сериозните проблеми.

Вероятен отговор

"Това няма нищо общо с управлението на църквата, нито с държавното или с кой да е друг вид управление. Павел говори само за управлението на Святия Дух в Църквата."

Моят отговор: Павел започва този параграф с думите, **"Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости."** (ст. 4). Това, което той казва, е точно обратното на това, което съвременните библейски учители казват. Духовното оръжие е мощно, не плътското. Нашите съвременни учители са твърде заслепени от *религията на силата* на езичниците. Слабата религия е религията на силата.

Първо, новородение. След това, интелектуална дисциплина на основата на Библията. След това, готовност на църковните ръководители лично да се покоряват на закона (Матей 7:1-2) и да го наложат в Църквата. Тогава Бог предвижда апелативен съд, с по-висши съдии, които са готови да подкрепят местните ръководители в налагането на библейския закон. Ето така Христовото царство се увеличава в Църквата. Но не е по-различно в коя да е друга управленческа структура. Тази йерархична система на апелативни съдилища е което Мойсей наложи на Израел (Изход 18). Там, където християните се стремят да разберат Божия закон и са съгласни да се

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

съобразят с него, те са готови да упражняват господство във всяка област от живота. Този процес започва в местната църква, но Бог никога не е възнамерявал да го ограничи там завинаги.

За допълнително изучаване: Битие 12:3; 49:10; Псалм 46:10; 65:2; 66:4; Захария 8:20-23; 14:8,9,16; Малахия 1:11.

Въпрос 68 - Няма ли възкресението да бъде след милениума?

"Но всеки на свой ред: Христос първия плод, после, при пришествието на Христа, тия които са Негови. Тогава ще бъде краят, когато ще предаде царството на Бога и Отца, след като унищожи всяко началство и всяка власт и сила" (I Коринтяни 15:23-24).

Първите плодове се принасяха на Петдесетница в Стария Завет. Те са първите плодове, принесени от труда на всеки човек. Христос беше не само Пасхата, но и Първия плод. Той беше първия принос. Ние ще сме следващия. Нашето възкресение е осигурено. Притчата за житото и плевелите ни казва, че *постепенността* на развитието е характерна за Божието царство. Няма разделяне на житото и плевелите до свършека на времето. Този пасаж ни казва, че има само едно възкресение след Христовото: нашето възкресение. "**Тогава ще бъде краят.**" Тези, които вярват в 1000-годишно лично, физическо царуване на Христос на земята, трябва да твърдят, че "тогава" покрива поне 1000 години (а може би 1007). Те го казват, за да накарат тяхната система за тълкуване на пророчествата да работи. Но никога не бихте обозначили 1000 години с "тогава," ако прочетете само този пасаж. Ние ще бъдем възкресени, и тогава идва крайният съд, свършекът на времето. Това идва *след* като Исус е съборил всички противници. Как ще го направи? Чрез Своя народ, който упражнява господство.

Вероятен отговор

"Неспособността на Църквата да упражнява власт без Исусовото физическо присъствие на земята е очевидна. Няма прогрес в обществото. Нещата се влошават. Те непрекъснато са се влошавали от I век досега. Христос няма да срази враговете Си чрез нас."

Моят отговор: "За всичко имам сила чрез Този, Който ме подкрепява." (Филипяни 4:13). Ако Павел има сила за всичко чрез Христос, тогава кое пречи на Христовата Църква да разшири Христовото управление на земята, действайки под Божия завет за господство (Битие 1:27-28; 9:1-7)? Нима Павел се опитваше да ни заблуди относно духовната сила на Бога? Нима искаше да загубим вяра във властта, дадена ни от Святия Дух, съчетан с Божия закон?

Очевидно историята на Църквата има периоди на възход и на падение. Но днес сме далеч по-добре, отколкото през I век. Всеки може да си позволи собствена печатна Библия. Имаме историята на изповедите на вяра, която ни показва къде възникват неправилни тълкувания и как Църквата се е справяла с тях. Имаме комуникационни спътници. Имаме по-голямо богатство на глава от населението, резултат (първоначално) от протестантската трудова етика. Имаме повече отговорности, разбира се, но очевидно имаме повече влияние и власт. А това, което липсва, може да се постигне, ако и когато се върнем към вярата във *всеобхватната сила на благовестието*. Ако отричаме, че принципите на Божието царство могат да променят света, не казваме ли с това, че тези принципи са обществено безсилни?

За допълнително изучаване: Исая 56:3-8; 59:19-21; 62:1-12; 66:7-23; Захария 14:20-21.

Въпрос 69 - Няма ли хората да живеят по-дълго с напредването на Божието царство?

"Защото Той трябва да царува додето положи всички врагове под нозете Си. И смъртта, най-последен враг, ще бъде унищожена." (I Коринтяни 15:25-26).

75 Библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Притчата за житото и плевелите набляга на постепенността. Така е и с другите притчи за царството в Матей 13 гл. Но можем ли да вярваме в постепенността - прогресивното осветение - в областта на *биологията*? Да, смъртта ще бъде победена веднъж завинаги в края на времето. Но това е радикално *преломно* събитие. Ако очакваме прогресивно осветение обществено, икономически и т.н., като Божие благословение за налагането на Неговия закон, не трябва ли също да очакваме да видим постепенно удължаване на продължителността на човешкия живот, като свидетелство ("залог") за приближаващата победа над смъртта? Библейската етика и дългия живот не са ли свързани?

"Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог." (Изход 20:12). Павел цитира този пасаж и отбелязва, че това е първата заповед с обещание (Ефесяни 6:2). Този закон и обещанието все още важат. Ще стане ли повсеместен дългият живот в резултат от разширението на Божието царство? Това е, което Исая пророкува: **"Там не ще има вече младенец, който да живее само няколко дни, нито старец, който да не е изпълнил дните си; Защото дете ще умре стогодишният, а грешник стогодишен ще бъде считан за проклет."** (Исая 65:20). Библейската етика и дългият живот *наистина* са свързани.

Вероятен отговор

"Тази голяма продължителност на живота е продукт от Христовата чудодейна намеса през милениалното царуване. Това царуване е персонално и физическо и изисква от нас да вярваме в преломно събитие в царството: второто идване на Христос и възкресението на вярващите."

Моят отговор: Намалването на продължителността на живота от Ной до Исус Навиев, от над 900 години до 70 (средно), продължи няколко века. Това не беше преломно събитие. То беше постепенен процес. Следователно, когато Библията обещава увеличаване на продължителността на живота преди крайния съд (Исая говори за живи грешници и смърт през този период), тя пророкува постепенно връщане към това, което хората са имали преди потопа. Защо да не вярваме в постепенността?

Ако Исая ни казва да вярваме в постепенното удължаване на живота в резултат от увеличаването на моралната самодисциплина под Бога и управлението на човешките институции по Божия закон, защо да е трудно да повярваме в нещо "дребно," като икономически растеж, или технологично развитие, или повече справедливост в управлението, или намаляване на войните? Ако самото тяло на човека може и ще изпита постепенно увеличаване на продължителността на живота, защо не и постепенно изцеляване на другите страни на човешкия живот - неща, които изглеждат далеч по-възможни за промяна от продължителността на живота? *Земната победа приближава!* Защо толкова много християни проповядват земно поражение?

За допълнително изучаване: Изход 20:12; Второзаконие 5:16; Псалм 91:16; Притчи 3:2; Ефесяни 6:3.

Въпрос 70 - Христовото царство не се ли разширява с течение на времето?

"... да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята" (Матей 6:10).

Ние трябва да се молим Божието царство да дойде. Но Христос каза на учениците Си, че щом Той изгонва демони, това означава, че царството вече е дошло (Лука 11:20). Тогава защо да се молим, **"да дойде Твоето царство"**. Трябва да разбираме библейската триада: *първоначално, прогресивно* и *окончателно*. Бог ни дава първоначално осветение когато сме новородени - вменява ни Христовата праведност. Ние изработваме приложенията на това първоначално осветение през целия си живот (Филипяни 2:12). Тогава, в деня на съда, получаваме нашето окончателно, съвършено осветение, което ни е било подарено *по принцип* в момента на нашето повярване. Царството дойде и окончателното царство ще дойде. Междувременно, ние като

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

християни трябва да изработваме *исторически* приложенията на това, което Бог ни е дал първоначално с Христовото служение - първоначално, прогресивно (исторически) и окончателно. Как оценяваме успеха на нашите усилия да развиваме принципите на Христовото царство, *преди* крайния съд? Като сравняваме Божия закон с това, което сме изградили, използвайки Божия закон. Ето защо Христос също изискваше да се молим, **"да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята."** Божието царство не се характеризира с Христовото физическо присъствие на земята за 1000 години; Неговото царство се характеризира с *нашето прогресивно прилагане на Божия закон на земята*.

Вероятен отговор

"Тази молитва беше молитва на светиите в небесното царство, т.е. Юдейското царство. Тя не е за църковните членове, които принадлежат на Божието царство, свършено различна епоха на царството."

Моят отговор: "Да дойде Твоето царство." Колко царства? Едно царство. Така трябва да се молим за неговото пълно историческо развитие - пълната изява на Божията воля, упражнена на земята от Неговите хора. Молитвата е *морална*. Тя се отнася за *закона*, който е *Божията воля* за тези, които живеят на земята.

Въпреки това, Божието царство се изявява и в сила. Ние не търсим силата сама за себе си; ние се молим Божията воля да се наложи на земята, както е на небето. Но Христос обяви Своята пълна власт на небето и на земята. Неговата власт се основава на Неговото изпълнение на изискванията на Божия закон. Накратко, Той получи пълна власт, защото се съобрази напълно с Божиите етични изисквания за човечеството. Неговата *свършена човешка същност* Му даде *свършена власт*. Като съобразяваме себе си все повече с Неговата воля, ние също увеличаваме и своята власт, защото Бог увеличава властта ни над човешките дела. Когато Неговите хора търсят Божията воля на земята и дисциплинират себе си и тези, които са под тяхната законна власт според критериите на библейския закон, трябва да очакваме да видим *прогресивни благословения* и *прогресивна отговорност*, вътрешни и външни, лични и обществени (Второзаконие 28:1-14).

За допълнително изучаване: Данаил 2:34-35, 44-45; 7:13-27; Амос 9:11-13; Римляни 11:11-32.

Въпрос 71 - Не иска ли Бог Неговите "наследници" да наследят всичко?

"Понеже обещанието към Авраама или към потомството му, че ще бъде наследник на света, не стана чрез закон, но чрез правдата от вяра" (Римляни 4:13).

На Авраам му беше дадено обещание: че ще наследи *света*, чрез потомството си. Ще види името си установено по целия свят. **"Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всички земни семейства."** (Битие 12:3). Но Павел каза, че това обещание е осигурено чрез вярата на Авраам. Вярват ли християните в това обещание? Те вярват, че ще бъдат възкресени. Така, те ще станат наследници. Но Авраам видя изпълнението на това обещание по друг начин. Бог му каза, че потомството му ще се умножи астрономически, и че наследниците му ще наследят цялата Ханаанска земя (Битие 15:5-7). Чрез вяра той прие това обещание (Битие 15:6). Но това щеше да бъде *видимо* разширяване. Бог даде обещанието на езика на *мерките* - всъщност, отвъд всяка мярка (Битие 16:10), като небесните звезди и морския пясък. Авраам не очакваше изпълнение изведнъж. То не можеше да стане така. Първо, нуждаеше се от наследник. Едва тогава можеше да очаква изпълнение на обещанието. Той очакваше постепенен и непрекъснат растеж с течение на времето. Защо съвременните християни толкова често очакват победа едва след смъртта или възкресението?

Вероятен отговор

"Павел промени центъра на обещанието. Днес от значение е духовното наследство. Не трябва да очакваме прогресивен демографски растеж сред християните, нито прогресивен икономически растеж сред християнските нации. Трябва да очакваме само увеличено духовно разбиране и лична самодисциплина сред християните."

Моят отговор: Авраам очакваше всички тези неща. Той знаеше за самодисциплината. Той беше глава на голямо домокадие. Беше успешен военен стратег. Неговата вяра му се вмени за правда. Не беше първобитен жител на пустинята. Той беше образован, мъдър човек. Но той очакваше *икономическият растеж* и *демографският растеж* да придружават растежа на духовното разбиране в неговите наследници. Защо? Защото Бог изрази обещанието чрез външни благословения. Бог каза същото на Мойсей и на Израилевия народ (Второзаконие 28:1-14).

Защо личната самодисциплина, честните делови отношения, разбирането за истинската природа на човека, спестовността, ориентацията към бъдещето, Божиите дарби, достъпът до Библията, редовното проповядване, редовния десятък, шест вместо пет работни дни всяка седмица, спазването на съботата, заветните бракове и опитът във възпитаването на голяма челяд *да не доведат* до икономически растеж, интелектуален растеж и прогресивно разширяване на личната и заветна отговорност и господство? Отговорете. Бързо.

За допълнително изучаване: Левит 26:3-13; Второзаконие 28:1-14; Исус Навиев 1:7-8; Псалм 1:1-3; 119:1, 2, 165.

Въпрос 72 - Пророците не предвидиха ли епохата на Църквата?

"И всичките пророци от Самуила и насетне, колкото са говорили, и те са известили за тия дни" (Деяния 3:24).

Петър беше доста конкретен: *всичките* пророци от Самуил насетне предсказаха епохата на Църквата. Това означава, че Бог даде откровение на старозаветните вярващи за великата епоха на благовестието на Исус Христос. Петър, при създаването на Църквата, се отнесе към тези старозаветни пророчества. Диспенсационалистите ни казват, че епохата на Църквата е била "големите скоби" за старозаветните пророци, че те не са знаели нищо за нея. Но ето Петър казва на своите еврейски слушатели точно обратното. В този пасаж той ги осъжда за убийството на Господа. Той им казва, че са морално отговорни че не са успели да познаят в служението на Исус изпълнението на пророчеството. Забележете също, че той говори за "**тия дни**" като времето, в което старозаветните пророчества са изпълнени. Доктрината за "големите скоби" - че нашата епоха на Църквата не е била планирана от началото от Бога или дори предсказана от Бога чрез Неговите пророци - е лъжлива доктрина. Но това е може би най-важната от всички доктрини на диспенсационалистичната система. Как тогава да подкрепяме традиционната диспенсационалистична система? Да се надяваме, че чудесните пророчества за бъдеща победа на земята ще бъдат изпълнени както са обещани, в епохата на Църквата!

Вероятен отговор

"Петър проповядва в преходна епоха. Той още проповядваше Израилевото царство. Ако Израел се беше покаял като нация, Христос незабавно щеше да се върне, за да установи хилядагодишното царство."

Моят отговор: Да, това беше преходен период. Ерусалим още не беше унищожен. Ето защо Петър и авторът на Посланието към Евреите говорят за "**края на тия дни**" (Евреи 1:2). Но те също свързват "**тия дни**" с тяхната епоха, т.е. нашата епоха, т.е. епохата на Църквата, т.е. *епохата на царството*.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Христос обеща, че в това поколение ще видят Ерусалим обсаден и завзет от враговете им (Лука 21:20-24). Това не беше пророчество за някакъв бъдещ Ерусалим, защото паралелният стих в Матей 24 гл. предупреждава: **"Истина ви казвам: Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко това."** (Матей 24:34). Той вече им беше казал, че царството ще бъде отнето от тях и ще бъде дадено - *не може би* ще бъде отнето, а ще бъде: **"Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас, и ще се даде на народ, който принася плодовете му."** (Матей 21:43). Това беше *пророчество*. Нима Исус сгреша? Не; нямаше възможност Израел да продължи както преди до крайния съд, без идването на епохата на Църквата. Петър отправяше предложението за спасение към юдеите в епохата на Църквата. След като Ерусалим беше осъден през 70 г. от Хр., **"последните дни"**, за които апостолите говореха, завършиха. Преходът свърши. Но епохата на Църквата (епохата на царството) действаше 40 години преди 70 г. от Хр.

За допълнително изучаване: Матей 12:28; 16:28; I Петрово 2:9; Римляни 14:17; Колосяни 1:13; I Солунци 2:12; Евреи 12:28; Откровение 1:6.

Въпрос 73 - Давид не предвидя ли епохата на Църквата?

"Защото Давид не се е възнесъл на небесата; но сам той казва: "Рече Господ на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие." И тъй, нека знае добре целият Израилев дом, че Този Исус, Когото вие разпнахте, Него Бог е направил и Господ и Помазаник" (Деяния 2:34-36).

Петър нарича Давид **"пророк"** (Деяния 2:30). **"И тъй, понеже беше пророк, и знаеше, че Бог с клетва му се обеща, че от плода на неговите чресла по плът ще въздигне Христа, да Го постави на престола му, той предвиждаше това, говори за възкресението на Христа, че нито Той беше оставен в ада, нито плътта Му видя изтление."** (Деяния 2:30,31). Петър прогласява Христовото Господство на юдеите, призовавайки ги към покаяние. Той го направи точно след като посочи езиците на Петдесетница като изпълнение на Йоилоовото пророчество. Може ли да бъде по-ясно? Петър вярваше, че предложението за покаяние към юдеите беше все още валидно (както и ние днес вярваме) и че ще трябва да влязат в Църквата на Исус Христос, която е започнала онази сутрин (Коего и ние днес казваме). Епохата на Църквата безспорно започна онази сутрин. Рожденият ден на Църквата беше сутринта на Петдесетница! Но ето го Петър, прогласяващ Христос като Спасител и Господ на юдеите. След това ги призова към покаяние (Деяния 2:38-40). *Той ги призова да се присъединят към Църквата на Исус Христос!*

Вероятен отговор

"Добре, тогава, Църквата трябва да е започнала след Деяния 2 гл. Може би е започнала в Деяния 9 гл., когато беше призван Павел. Или в Деяния 28 гл., когато Павел престана да проповядва пряко към юдеите. Но Израилевите пророци никога не са предвиждали Църквата."

Моят отговор: Това винаги е бил отговорът на "ултрадиспенсационалистите," някои от които датират Църквата от Деяния 9 гл., а други от Деяния 28 гл. Те виждат несъстоятелната позиция, която диспенсационалистите се опитват да защитават. Виждат, че пророчествата, цитирани от Петър в Деяния 2 гл., са изпълнени на Петдесетница, и затова твърдят, Петдесетница няма нищо общо с епохата на Църквата, "големите скоби," които никой старозаветен пророк не е предсказал. Петдесетница била станала в юдейската диспенсация.

"Последните дни" са станали в *юдейската* диспенсация, която застъпва **"тия дни"**, *епохата на Църквата*. Правилният отговор вече би трябвало да е ясен. Пророците на Стария Завет гледаха напред към Църквата и пророкуваха за нея. Пророчеството продължава да се изпълнява в нашата епоха, епохата на Църквата, т.е. "епохата на царството." Но ако "часовникът на пророчеството е спрял" при Христовото възнесение, то нито едно пророчество не се е изпълнило след това и, следователно, *всяка диспенсационалистична книга, която твърди, че някое събитие след Христовото възнесение е изпълнение на пророчество, е напълно несъвместима с тази най-важна от всички диспенсационалистични доктрини.*

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

За допълнително изучаване: Деяния 2:16; 13:32-48; 15:14-19; Римляни 9:32-33; Евреи 8:6-12.

Въпрос 74 - Мойсей не предвидя ли епохата на Църквата?

"Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина; които някога си не бяхте народ, а сега сте Божий народ, не бяхте придобили милост, а сега сте придобили" (I Петрово 2:9-10).

Петър писа това на езичници, които никога не са били част от Божия избран народ. Пророчеството за царското свещенство е от Изход 19:5,6: "Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то повече от всичките племена вие ще бъдете Мое собствено притежание, защото Мой е целият свят; и вие ще ми бъдете царство свещеници и свят народ. Тия са думите, които трябва да кажеш на израилтяните." Ето едно забележително изпълнение на пророчество. Бог обещава на израилтяните, че ще станат царство свещеници, ако се подчиняват на закона Му. Сега Петър казва на езичниците, че са наследниците на това пророчество, дългоочакваното изпълнение на пророчеството. Изпълнението на това старозаветно пророчество става (и все още продължава) в епохата на Църквата. Проблемът за диспенсационалиста, отново, е да обясни как в епохата на Църквата се изпълнява едно много конкретно старозаветно пророчество, ако Църквата не е била пророкувана.

Вероятен отговор

"Имаше две църкви в прехода между Стария Завет и Новия Завет. Едната беше Юдейската църквата, на която служеше Петър, а другата беше Църквата, Христовото тяло, на която служеше Павел. Петър пише това послание към Юдейската църква, не към Езическата църква на Големите Скоби."

Моят отговор: Това е отговорът на ултрадиспенсационалистите, които датират Църквата, т.е. Езическата църква, непредвидяна в Стария Завет, с идването на Павловото служение. Те прогласяват две църкви, една Юдейска и една Езическа, съответстващи на две различни царства, Юдейското небесно царство и Езическото Божие царство.

А нима Христос е женен за две невесты? И Църквата, и Израил са наречени Божията невеста в Библията. Нима Христос е двуженец? Традиционният диспенсационалист ще отговори по друг начин на този въпрос. Той вероятно ще се върне към познатата стара тема, "преходната епоха." Това е изпълнено пророчество в епохата на Църквата, но това още не е била епохата на Църквата за Юдеите. Но на кого пише Петър? Той се обръща към хора, които никога не са били Божий народ. Това пророчество трябва да се отнася за езичниците. Така че епохата на Църквата беше позната в Стария Завет! Следователно, ключовият аргумент на диспенсационализма - Църквата като "големи скоби" - не е вярно. Дали не сте били също така заблудени и относно други учения?

За допълнително изучаване: Деяния 7:38; Римляни 2:28-29; 10:19; 11:17-21; I Коринтяни 10:4; Галатяни 3:8-9,14,29; Филипияни 3:2-3; Евреи 12:22-23.

Въпрос 75 - Няма ли два вида спасение?

"Понеже за това се трудим и се подвизаваме, защото се надяваме на живия Бог, Който е Спасител на всичките човеци, а най-вече на вярващите" (I Тимотей 4:10).

Христос е Спасител на всички хора. Думите са ясни. Това означава ли универсално спасение? Никой ли няма да отиде в ада? Това е погрешното вярване на т.нар. "универсалисти." Тогава какво означават думите? Те означават, че има *два вида спасение*: общо и специално. Има, следователно, *два вида благодат*: обща и специална. Общата благодат се отнася за самия земен живот и ползите свързани със земния живот. Специалната благодат се отнася за упражняването на спасителна вяра, което възможно само поради върховната Божия благодат. В английския думата "спасявам" е свързана с думата "салве." Салве е лечебно масло. Това е много добро описание на Христовото дело на Голгота. *Христос изцели цялата вселена чрез Своята смърт.*

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Заради това Бог не унищожи света в деня, когато Адам се разбунтува. Това салве изцелява някои човешки души и цялото човешко обкръжение. Ето защо Христовото спасение е *всеобхватно*. То засяга всичко, защото е предназначено да изцелява всичко прогресивно и окончателно в деня на съда. Ето защо покорството пред Божия закон води до дългосрочен растеж и прогрес. Ние живеем в подредена вселена - подредена според етичния характер на Бога.

Вероятен отговор

“Исус умря, за да спасява души. Не умря, за да спасява цивилизации или да дава сила на хората си да изграждат цивилизация. Божието царство е вътрешно, не външно. Достатъчно е ако християнинът успее да подреди собствения си живот, да оставим настрана света. Така че това е, което трябва да правим: *да оставим настрана света*.”

Моят отговор: Когато Библията казва, че Христос е спасител на всички хора, *особено* на тези, които вярват, това може да означава две неща. Първо, Христос спасява всички хора от ада, но дава специални благословения на тези, които приемат Христос през живота си. Второ, би могло да означава, че има два вида спасение, едното, което изцелява цялата земна природа (като възпира Бога да не унищожи всичко в гнева Си) и другото, което изцелява душите на някои хора. Ако приемем първия възглед, губи се смисълът на Христовите поучения за вечния съд. Остава ни само вторият възглед.

Защо вярваме, че може да има прогрес, във времето и на земята, преди крайния съд? Не защото Христос ще се върне обратно, за да грабне Своите светии и да установи хилядагодишно царство. Ще има грабване, но то ще бъде в деня на крайния съд (I Коринтяни 15:23-24). Ние вярваме в *постепенното изцеляване на света*, защото Христос умря за този свят. Смъртта Му не е била напразно. Ако Христос умря, за да спаси душите на *всички* хора, но все пак много ще загинат, тогава смъртта Му *беше* отчасти напразна. Но Той *не* умря, за да спаси *душите* на всички хора.

За допълнително изучаване: Числа 14:21; Псалм 22:27-31; 72:19; Исаия 11:9; 27:6; Захария 14:9; Евреи 8:11

Препоръчано четиво

(звездичката показва най-изявените творби)

*Alexander, J. A. *The Prophecies of Isaiah*. Reprint edition; Grand Rapids: Zondervan, 1953. (от средата на 19-ти век)

_____. *The Psalms Translated and Explained*. Grand Rapids: Baker, 1975.

*Allis, Oswald T. *Prophecy and the Church*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1945. Това е най-изчерпателната критика на диспенсационализма, написана от постмилениалист, често погрешно смятан за амилениалист.

*Boettner, Loraine. *The Millenium*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1957. По-успешен в критиката си на диспенсационализма, отколкото в описанието на постмилениализма. Неточно описание на амилениализма.

Brown, David. *Christ's Second Coming: Will It Be Premillennial?* Reprint edition; Grand Rapids: Baker, 1983. (Същият Браун от Jamison, Fawcett & Brown; средата на 19-ти век)

*Campbell, Roderick. *Israel and the New Covenant*. Reprint edition; Tyler, TX: Geneva Divinity School Press, (1954) 1981. Вероятно най-добрата еднотомна екзегетическа обосновка на постмилениализма.

*Chilton, David. *Paradise Restored*. Ft. Worth, TX: Dominion Press, 1984.

_____. *The Days of Vengeance*. Ft. Worth, TX: Dominion Press, 1987.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

_____. *The Great Tribulation*. Ft. Worth, TX: Dominion Press, 1987.

Custance, Arthur. *The Seed of the Woman*. P.O. Box 291, Brockville, Ontario, Canada K6V 5V5. Превъзходна по въпроса за продължителността на живота.

Hodge, A. A. *Evangelical Theology*. Edinburgh: Banner of Truth, 1976, chapters 12-14.

de Jong, J. A. *As the Waters Cover the Sea: Millennial expectations in the rise of Anglo-American missions, 1640-1810*. Kampen, Netherlands: J. H. Kok, 1970.

*Kik, J. Marcellus. *An Eschatology of Victory*. Nutley, NJ: Presbyterian and Reformed, 1971.

McPherson, Dave. *The Great Rapture Hoax*. 91 Lytle Rd, Fletcher, NC: New Puritan Library, 1983. Пост-триб диспенсационалист разгласява на всеослушание кой всъщност въвежда грабване преди голямата скръб - и това не е бил Дж. Н. Дарби.

_____. *The Incredible Cover-Up*. P.O. Box 4130, Medford, OR: Omega Publications, 1980. Повече доказателства за истинския произход на доктрината за грабване преди голямата скръб.

Moore, T. V. *A Commentary on Haggai, Zechariah and Malachi*. Edinburgh: Banner of Truth, 1960.

Murray, Iain. *The Puritan Hope: A Study in Revival and the Interpretation of Prophecy*. London: Banner of Truth, 1971.

North, Gary. *Backward, Christian Soldiers?* Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1984. По-скоро практическа, отколкото екзегетическа.

_____. *Dominion and Common Grace*. Tyler, TX: Institute for Christian Economics, 1987.

_____. *Unconditional Surrender: God's Program for Victory*. 3rd edition; Ft. Worth, TX: Dominion Press, 1988. Part III.

_____, ed. *The Journal of Christian Reconstruction*, Vol. III, No. 2: Symposium on the Millennium. (Публикува се от Chalcedon Foundation, P.O. Box 158, Vallecito, CA 95251.)

_____, ed. *The Journal of Christian Reconstruction*, Vol. VIII, No. 1: Symposium on Social Action.

_____, ed. *Christianity & Civilization*, No. 3: The Tactics of Christian Resistance.

Rose, Tom, and Robert Metcalf. *The Coming Victory*. Memphis: Christian Studies Center, 1980.

Rushdoony, Rousas John. *God's Plan for Victory: The Meaning of Postmillennialism*. Tyler, TX: Thoburn Press, 1980.

_____. *Thy Kingdom Come: Studies in Daniel and Revelation*. Tyler, TX: Thoburn Press, 1978.

Terry, Milton S. *Biblical Hermeneutics*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1984.

Warfield, Benjamin B. *Biblical and Theological Studies*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed, 1968.

* Wilson, Dwight. *Armageddon Now! - The Premilenarian Response to Russia and Israel Since 1917*. Grand Rapids: Baker Book House, 1977. Удоволствие е да я четеш. Напълно погрешни, ексцентрични предсказания за 60 години напред от религиозни ръководители, които са напълно уверени в предвижданията си.

Заклучение

Е, какво е *вашето* заключение? Ще приема, че сте прочели цялата книга дотук. Мога да си представя няколко възможни заключения, до които може би сте достигнали:

1. Всички 75 въпроса са неоснователни.
2. Някои от 75-те въпроса са основателни.
3. Всички 75 въпроса са основателни.
4. Вече за нищо не съм сигурен.
5. Не искам да мисля за това.

Подозирам, че някой, който е прочел всички 75 въпроса и "вероятните отговори", не би избрал заключение номер пет. Мнозинството от хората, които са започнали да четат тази книга, вероятно вече са избрали номер пет и отдавна са я оставили настрана. Но за тези, които сте останали до края, по-вероятно е някое от първите четири заключения. За тези от вас, които решат, че всички 75 въпроса са неоснователни и заблудителни, мога само да ви благодаря, че останяхте с мен дотук. Направил съм най-доброто, което мога; просто не съм ви убедил. Може би не му е дошло времето. Може би догодина ще бъдете готови пак да помислите. Или може би просто аз греша. Но вие сте ме изслушали и затова съм ви благодарен. Не са много хората, готови да изслушат спорните мнения в тази книга. За тези от вас, които мислят, някои от въпросите са основателни, предлагаме ви да помислите защо вярвате в някои от тях, но не във всички. Ако съм ви убедил по отношение на една цяла част - Част Първа, Втора или Трета - но не за друга, тогава имате две отговорности: продължавайте да четете в областта, с която сте съгласни и продължавайте да четете областта, с която не сте съгласни. Трябва да имате основателни библейски причини да смятате, че напълно греша в една област, докато съм точен в друга. Безспорно, трябва да станете експерт в областта, с която сте съгласен, защото ще застанете "на прицел" на вашите приятели и ръководители от днес нататък. Ако сте съгласни с някои от въпросите в един раздел, но не с други, най-добре е да откриете кой от нас не е последователен: вие или аз. За мен е трудно да повярвам, че кой да е от трите раздела е сам по себе си несъстоятелен, но може би греша. Продължавайте да изследвате. За някой, който е просто объркан, най-добре е да продължавате да мислите по тези въпроси, докато станете "необъркан", в единия или другия смисъл.

Ако сте съгласни със 75-те въпроса

Сега, за тези от вас, които са убедени, че моята позиция и в трите раздела е точна по същество, вие сте вече в проблем. Вече сте възприели теологични позиции, които определено са в немилост - *омразни* може би е по-точно - за огромното мнозинство от тези, които наричат себе си християни. (По мнението на хуманистите, вие сте официално "изолиран.") Сега върху вас тежат много отговорности. Първо, трябва да осъзнаете, че сте получили знание, за което малко съвременни християни въобще са чували, да не говорим да са го осъзнали. Повечето от вашите приятели няма да са съгласни с вас, включително тези, които са видели или чели тази книга. Второ, с по-голямото знание идва по-голяма отговорност: **"И от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква."** (Лука 12:48). Кой са някои от тези отговорности? Преди да обсъдя този въпрос, нека накратко да опиша какви не са тези отговорности: да бъдете по-креслив, по-натрапчив, по-нетърпелив с мнението на другите и да не желаете да прочетете *много* повече, преди публично да изразите своите нови мнения. Накратко, вашата отговорност е да избягвате да се *нажежите до червено*. Охладете се преди да отворите устата си. Ако сте съгласни със 75-те въпроса, може да се подлъжете да изпаднете в това, което понякога се нарича ЛСМ-синдром: *"Лъгали Са Ме!"* Да, несъмнено са ви лъгали. Нещо повече, има хора, които ще направят всичко възможно да ви лъжат още. Но сега вашият проблем е образователен: така да изучите Библията, че да не можете да бъдете лъган лесно за в бъдеще. Трябва да *боравите* с Библията така, както никога преди не сте мислили, че ще боравите с нея. Трябва да се посветите на пълното разбиране на целия съвет на Бога. Трябва да свършите неизмеримо по-добра работа в разбирането на християнството от тези, които са ви лъгали. Но това е само началото. Трябва да започнете да прилагате в живота си това, което сте научили. **"Бивайте и изпълнители на словото, а не само**

слушатели, да лъжете себе си." (Яков 1:22). Въпросът не е просто да знаете повече от връстниците си, да не говорим за преподавателите си. Въпросът е да ги надминете в изпълнението. Не само трябва да мислите по-ясно от тях, но трябва също и да действате по-последователно от тях. *По плодовете ви ще ви познаят.* Ако сте записани в някое училище, трябва да станете по-добър ученик - напълно самодисциплиниран студент. Вашата нова вяра трябва да се изразява в по-добри академични резултати, ако сте в училище, или по-добра работа, ако не сте в училище. Трябва да демонстрирате с работата си във всяка област от живота, че не само вашата теология се е променила, но и че *тя води до промяна.* Трябва да работите по-добре от огромното мнозинство ваши конкуренти. Със сигурност преди са ви лъгали. Така че не лъжете другите. Това означава, че трябва да знаете за какво говорите. Даже да запомните наизуст всяка дума в тази книга, едва ли ще сте докоснали повърхността. Разликата между това, в което вярвате днес, и това, което са ви учили преди, несъмнено е огромна. Но тази разлика трябва още да се увеличава. Ние дори не сме започнали да говорим за такива въпроси като епистемология (какво знаем и как можем да го узнаем), апологетика (интелектуалната защита на вярата), приложна теология (християнска икономика, християнска психология, християнско образование, християнска политика и т.н.), управление на църквата, свещенодействия, мисии и нарастващият проблем за християнската съпротива срещу тиранията. Така че *вие едва сега започвате*, както казва една песен от началото на 70-те години. На каква основа би трябвало да възприемете позиция на арогантност? На никаква. В сравнение с това, което е пред вас, ако наистина имате сериозни намерения към вашата християнска вяра, това което сте постигнали досега, е минималното. Прочели сте само една малка книга, и при това от най-лесните. В сравнение с това, което Бог изисква от Църквата като цяло да извърши, вие едва ли сте предприели и първите си стъпки. Това не означава, че не сте изпреварили онези, които са ви лъгали. Вие сте далеч, далеч напред. Но в сравнение с това, което все още трябва да се извърши - от вас, от Църквата като цяло и от християнската цивилизация - дистанцията между вас и онези, които са ви лъгали, в действителност е без значение. Ето защо трябва да имате добро отношение. Ако сега имате по-добро разбиране за истината от тях - а вие го имате - тогава го докажете, не чрез вашата заядливост, но чрез работата във вашето призвание (това, за което Бог ви е призовал). Ако вашият нов мироглед не се изрази в рязко променени действия от ваша страна, тогава сте само кимвал, що дрънка и мед, що звънти (I Коринтяни 13:1). Прочетете I Коринтяни 13 гл. преди да си помислите нещо по-високо за себе си. Тогава прочетете II Петрово 1:5-10. От друга страна, не ставайте като повяхнала теменужка. Работата ви не е да ставате интелектуална изтривалка. Около вас има твърде много такива. Ако някой ви пита в какво вярвате, кажете му. Ако отпрати предизвикателство към вашето разбиране на Библията, бъдете готови учтиво и с благодат да го погребете под библейски цитати и аргументи. Вашата задача не е да бъдете арогантни, а толкова добре подготвени, че решително да смазвате теологично опонентите си. **"Но почитайте в сърцата си Христа като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте, (но с кротост и страхопочитание), на всекиго, който ви пита за вашата надежда."** (I Петрово 3:15). Разберете, че тази кротост и страхопочитание трябва да бъдат кротост и страхопочитание пред *Бога*, а не пред хората. Никога не забравяйте, тази техника на погребване на вашия събеседник трябва да бъде *отговор*. Текстът казва, че трябва да бъдете готови да *отговаряте* на всеки, който ви пита. Тактиката изисква търпеливо да *изтощавате* вашия опонент. Бъдете подробно подготвен да му отговаряте библейски всеки път, когато каже, "Да, но. . ." Ако не ви пита, тъпчете го съвсем леко. Ако спре да казва, "Да, но. . .", трябва да спрете да се опитвате да го погребете. Не дразнете хората, особено преподавателите. Ако отказват да признаят истината на това, което Библията поучава, това е техен проблем, не ваш. Задайте един въпрос и се задоволете с един отговор, иначе ще отчуждите от себе си другите ученици и преподавателя. Нещо повече, ако вашият преподавател се надсмее на законността на вашите въпроси, имайте наум Исусовите думи относно подигравателите (и, косвено, относно отмъстителни преподаватели, които ще се опитат да си отмъстят, като публично ви унижават или изключват): **"Не давайте свято нещо на кучетата, нито хвърляйте бисерите си пред свинете, да не би да ги стъпчат с краката си и се обърнат да ви разкъсат."** (Матей 7:6). Накратко, работата ви не е да ставате жертвено агне за онези, които систематично са ви лъгали и за вашите приятели. *Вашата работа е да правите всичко, което можете, да поправите вредата, която те са причинили.* Ще трябва да посветите остатъка от живота си на тази задача. Мястото, от което трябва да започнете е там, където се намирате. Времето да започнете е утре, ако не по-скоро. Сега сте готов, както се казва, "да се

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

запознаете с програмата." Програмата е очертана в следващите приложения. И ако тази задача изглежда твърде голяма, идете в библиотеката (или изпратете 4 долара на Notre Dame University Press, Notre Dame, Indiana) и вземете книгата на Дъглас Хайд, *Dedication and Leadership*. Хайд е бивш комунист, който е станал християнин. Той показва жертвите, които комунистите са били готови да дадат, за да постигнат целите си. Християните не трябва да бъдат по-малко посветени. Те трябва да бъдат дори по-посветени. Ако някой ще ви предизвиква сериозно занапред, най-добре е бъдете готови да прилагате програмата за самодисциплина, описана от Хайд. Също е най-добре да бъдете готови да поучавате другите. Прочетете следващите две приложения и се захващайте за работа. Много ви било дадено; сега ще се очаква много от вас.

Приложение Как да получите отговори?

Това приложение е предназначено за студенти в християнски колеж. Може също да важи за ученици в средно училище. В по-малка степен, може да важи за хората в църковното библейско училище, но, както ще видите, има разлики между библейското училище и формалното положение в класната стая, където пра-вилата за дискусия са по-сковани. Ако приемем, че сте студент в колежа, ще трябва да отчитате следните обстоятелства. Плащате пари, за да задавате добри въпроси и да получавате отговори на трудни въпроси. Оставайки в училището, вие изоставяте доходите, които бихте печелили, ако напуснете (което не ви препоръчвам). Вие сте в едно училище, а не в друго. това означава разходи; другото училище би могло да бъде по-добро (за което се съмнявам, обаче). Една от ползите, които колежът би трябвало да осигурява, е учебната атмосфера, която безспорно включва преподаватели, отговарящи на вашите въпроси. Всеки опит от страна на преподавателите да предотвратят възникването на въпроси е крайно подозрителен. Отявлената забрана върху библейски въпроси в християнско училище е признание за интелектуален банкрут от страна на управлението на колежа. Те крадат вашите училищни такси, освен ако открито не признаят предварително, че на студентите им е забранено да задават фундаментални теологични и философски въпроси. Но това признание трябва да е публично и писмено, за да могат всички да го видят. Всичко друго е хитрости; *те крадат вашите пари*. Те, вероятно, ви лъжат и за други неща. (Някои от вас, които посещават някои интелектуално по-взискателни колежи може да не повярват, че студенти биват изключвани от някои известни християнски колежи просто заради притежаване на тази книга, но това е истина.)

Инструкции

Въпреки това, управлението и преподавателите могат да установяват правила за това как могат да се задават въпроси и при какви обстоятелства. Те не са морално задължени да отговорят на всеки въпрос, който някой студент може да реши да зададе в даден ден. Така че студентите трябва да имат благоразумие. За да ви помогна да бъдете благоразумни, аз съм създал няколко правила или общи инструкции за задаване на въпроси по открит, академично приемлив и морално подходящ начин. Студентите, които се стремят да спазват тези правила, ще имат успех, *ако преподавателите им са честни хора*. Това не са абсолютно строги правила, но аз ви ги препоръчвам. Има определени ограничения за това, което може да се счита правилно в класната стая и да се нарушава благоприличието в класната стая означава да бъдат отчуждени от вас и учителите, и състудентите. Не трябва целта ви да бъде да отчуждите от себе си всички чрез поведението ви. Въпросите ви наистина може да отчуждят някого, но този риск винаги съществува, когато хората започнат да задават въпроси относно истината и лъжата, особено когато става въпрос за открито религиозни проблеми. Трябва да осъзнаете своето положение. положението не трябва да се пренебрегва. Вие сте ограничен от следните обстоятелства:

1. Вашата възраст.
2. Вашата липса на опит.
3. Вашата липса на самоувереност.
4. Вашето подчинено положение (студент).
5. Вашите състуденти.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

6. Правилата за дискусия в класната стая.
7. Училищните правила относно теологията.
8. Вашето положение като християнин.
9. Способността ви да общувате ефективно.

Нека да ги разгледаме едно по едно.

1. Вашата възраст

Има основни правила за поведение когато младите хора се изправят пред възрастни. **"Така и вие, по-млади, покорявайте се на по-старите, да! всички един на друг. Облечете смирението; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат."** (I Петрово 5:5). Стихът се отнася за църковната служба на старейшината, но общият принцип се прилага извън институционалната църква. Отново, **"Пред белокосия да ставаш, и старческото лице да почиташ, и от Бога си да се боиш. Аз съм Господ."** (Левит 19:32). Не може да има съмнение, че Бог очаква по-младите хора да уважават положението на възрастния. По-възрастният не трябва да злоупотребява с положението си на власт, но дори ако го прави, по-младите трябва да се въздържат. Не сляпо послушание, а въздържание. Тези, които явно нарушават тази заповед, трудно ще постигнат успех в коя да е област за дълго време. Ако не друго, когато остарееят, по-младите ще се отнасят по същия начин към тях. Хората жънат това, което сеят. Някоя праведна кауза не може да се прокара чрез непокорство към Божиите морални стандарти. Другите около вас ще престанат да ви уважават, ако се отнасяте зле към по-възрастните. Леката критика е позволена в някои случаи; Бог не търпи безкрайно тяхната глупост или безразсъдство. Но откритата арогантност води до проблеми в класната стая.

2. Вашата липса на опит

Нужно е време, за да придобиете опит в някои академични дисциплини. Определени области очевидно са свободни от това правило: висшата математика, теоретичната физика и може би някои форми на символичната философия. Човек, който не е направил значителен принос във висшата математика до 30-годишна възраст, е малко вероятно да го направи по-късно. И все пак само шепа хора заобикалят общото правило на опита, дори и във висшата математика. В дисциплините, в които тези въпроси са приложими, опитът има голямо значение. Не трябва да пренебрегваме кумулативният ефект от дългогодишните изследвания, трудните лични преживявания и дългогодишното слушане на проповеди. Библията е сложна и трудна книга. Тя е толкова неуловима, че никой мъдрец не може да каже, че я е овладял, макар че глупците може да твърдят, че са го направили. Така че трябва да се отнасяте сериозно към противоположната гледна точка на някой, който е изучавал Библията в продължение на много години. Въпреки това, опитът има своите граници. Може би човекът е имал опит, но не е изтълкувал този опит правилно от гледна точка на библейското откровение. Натрупващата се грешка не дава предимства; натрупващата се точност дава. Трябва да има растеж във вярата, включително и в приложното християнство, с течение на времето. Това е учението за *прогресивното осветение*. То важи в академичната област така, както важи навсякъде другаде. По-младите трябва да дават правото за съмнение на тези, чиято възраст показва, че те може би притежават опит. (А за хората, които трябва да са го придобили, но не са, има техники за неутрализиране на тяхното първоначално предимство, както ще видим по-долу.)

3. Вашата липса на самоувереност

Това може да не важи за вас. Може да сте изключително уверен. Ако сте, моля прочетете отново предните два параграфа. Но за тези от вас, които имат съмнения относно себе си, разберете доколко вашите съмнения могат да засегнат способността ви да задавате въпроси и да търсите отговори. Може да не разбирате напълно въпроса си. Може да не разбирате пълната му значимост. Може да сте в непозната област или да мислите, че сте. Въпрос, зададен агресивно, без да сте действително уверен за своето разбиране по въпроса, може да доведе до вашата капитулация и отстъпление при един решителен отговор. Учителят ви може да усети вашето колебание. Може да направи да изглеждате глупав, или прекалено агресивен, или зле подготвен.

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Никога не си заслужава явно да изгубите спора. По-добре е така да оформите въпросите си, че да не можете да загубите видимо. В трудния спор един опитен учител бързо ще "надуши кръвта". Той ще търси вашите слаби места. Вашите състуденти рядко ще ви се притекат на помощ, освен ако не ви смятат за притеснителен или не много умен. По-добре е така да зададете своите въпроси, че първоначалното ви поражение да предизвика симпатия към вас, а не враждебност.

4. Вашето подчинено положение

Вие сте не само по-млад и по-неопитен от вашия учител. Вие сте също и *функционално подчинен*. Той пише оценките; вие ги получавате. Той има законна власт до много голяма степен над дейността в класната стая. Колежът му е дал тази власт. Косвено и вашите родители са му я дали, освен ако сте напълно независим финансово. Вие сте се съгласили, явно или неявно, да следвате определени правила на поведение, когато сте влезли в колежа и в класната стая. Това е завет, който трябва да бъде почитан. Следователно, тук действа чувството за власт, което трябва да всява страх в човешките сърца. Вие сте в психологически неизгодно положение когато пряко се противопоставяте на тази власт. Трябва да го правите много незабелязано.

5. Вашите състуденти

Студентите осъзнават своето подчинено положение. Всеки студент, който започне да възприема агресивно поведение, рискува да бъде нарочен като "надут" от другите студенти, които гледат на него като на някой, който се опитва да упражнява власт, за която другите знаят, че той не я притежава законно. "За какъв се мисли тоя?" е въпрос, който може да дискредитира истинската цел на студента, която е да получи отговор на своите въпроси или да убеди другите студенти в истинността на своята позиция. Нещо повече, другите студенти също плащат таксите си за обучение. Те идват в класната стая да учат, а това обикновено означава да учат от преподавателя. Той го знае и може незабелязано да манипулира общественото мнение срещу тези, които блокират занятията. От друга страна, ако придобиете способността да задавате подходящи въпроси по проблеми, които занимават и другите студенти, бихте могли да действате като техен представител. Вие поемате върху себе си последствията, ако има такива. Накрая вие бихте могли да изглеждате глупаво, не те, но на техните въпроси вече е отговорено. Така че ако служите като някакъв посредник между преподавателя и вашите също толкова объркани състуденти, едва ли някой ще се разсърди. Трябва да се научите да оценявате тяхната реакция. Вашата отговорност е да не ги отчуждавате от себе си. Вие искате да защитите някаква кауза, дори тази кауза да е правото да задавате опитващи, спорни въпроси. Използвайте го във ваша полза и в полза на другите студенти. Но избягвайте какъв да е пряк конфликт, освен ако другите студенти искат да се присъединят в свадата на ваша страна. Те не плащат да чуят вашите идеи. Те плащат да чуят идеите на преподавателя. Само ако им помогнете да разберат приложението на това, което той казва, ще бъде вероятно да ги впечатлите със своята позиция.

6. Правилата за дискусия в класната стая

Различните преподаватели предпочитат различни методи за поучения. Някои харесват да четат лекции без никакви прекъсвания. Други предпочитат "Сократовия метод" на въпроси. Някои позволяват смесица от двата. Бъдете внимателни да не нарушавате познатите процедури в класната стая. Но бъдете нащрек: преподавател, който отказва да отговаря на въпроси, обикновено е крайно неуверен интелектуално. Той се страхува. Може да реагира доста враждебно, ако по някакъв начин нарушите неговото нормално представяне. Сега може да ви изглежда невероятно, но има много учители в класните стаи, които едва се справят с науките. Отнасяйте се внимателно; най-некомпетентният интелектуално преподавател може да се окаже най-опасният. Ако няма начин да ви бъде отговорено на въпросите в клас, защо не го попитате публично дали не би желал да отдели извънреден час да отговори на въпроси, които бихте желали да му зададете? Може би и други студенти биха желали да дойдат. (Заслужава си предварително да се потрудите и да убедите и другите да го насърчат да отдели специално време за тази цел.) Ако откаже, ще *знаете*, че пред вас е човек, който знае, че не може да отговори.

7. Училищните правила относно теологията

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Някои училища имат строго определена изповед на вяра, която студентите трябва да подпишат. Ако сте я подписали, вие сте изпълнили своето задължение. Сега само обмисляте определени възникнали проблеми. Просто продължете да мислите. Кой казва, че трябва да преразглеждате тази изповед на вяра всеки път, когато обмисляте някаква нова идея? Ако администрацията ви заплаши с изключване в случай, че не преподпишете, тогава трябва да откажете да подпишете, ако наистина сте променили възгледите си. Накарайте ги да ви връчат заплахата си писмено и да я заявят пред свидетели. Ако откажат, но все пак ви изключат, имате сериозна причина да се отнесете към местната комисия по образованието. **Правило:** *никога, никога не преподписвайте доброволно.* Винаги ги принуждавайте да ви изключат. Злото дело трябва да бъде тяхно. Не капитулирайте пред злото. Освен това, не можете да докажете много срещу тях, освен ако те действително ви изключат писмено. И в деня, в който те го направят, вече са в ръцете ви.

8. Вашата позиция като християнин

Вашите действия свидетелстват за Бога, на Когото служите. В общия случай е неразумно за студента да настоява за даден въпрос пред учителя до краен конфликт. Това е лошо свидетелство. Когато просто не можете да получите преки отговори от вашите преподаватели след неколнократни опити, най-добрата стратегия е да започнете самостоятелно изследване на Библията. (Виж следващата глава за подробности.) Трябва да бъдете учтив. Има други начини да получите своите отговори. Никога не ставайте зависим от преподавателя си да ви дава всички отговори. Понякога поведението ви трябва да надмине желанието ви да ви "хранят с лъжичка" с отговори от хора, които ги нямат. Учтиво тръгнете самостоятелно и намерете други места, откъдето да получите отговори.

9. Способността ви да общувате ефективно

Много малко хора успяват да научат уменията да се аргументират словесно. Тези, които успяват, обикновено се стремят да си намерят такава работа, която им дава предимство в тази област. Това може да е вашият преподавател. (Може и да не е; има някои удивително неспособни събеседници в класните стаи в колежите - далеч повече, отколкото студентите в първи семестър на първата година предполагат.) Въпросът е да знаете своите граници преди да се опитате да влезете в конфликт с преподавателя. По-добре избягвайте прекия конфликт. Винаги има много начини да свършите работата.

Възмущението на състудентите

Бъдете нащрек: някои студенти ще бъдат възмутени от задаването на вашите въпроси. Те са ги чели и тези въпроси са започнали да създават смут в техния духовен живот. Те се възмущават от тези въпроси, защото те представят твърде различен възглед за Бога, времето и етиката от общоприетия в хиляди християнски църкви. Тези въпроси са болезнени за тях. Затова те предпочитат да забравят за тях. Не искат да им се напомня за Бога, открит от Библията. Ще си спечелите врагове, ако публично обсъждате проблемите, повдигнати в тази книга. Въпреки това трябва да ги обсъждате, ако сте морално искрен. Трябва да получите отговори. И ако преподавателите ви не могат да ви ги дадат, трябва да се задоволите, че сте направили всичко възможно да получите своите отговори. Ето някои от причините, заради които вашите състуденти и повечето от хората в колежа ще бъдат притеснени от тези въпроси:

Представен е нов възглед за *Бога*.

Представен е нов възглед за *Божията власт*.

Представен е нов възглед за *Божия съд*.

Представен е нов възглед за *личната отговорност*.

Представен е нов възглед за *човешкото падение*.

Представен е нов възглед за *бъдещето*.

Като се има предвид това, ето и други много неприятни въпроси, които идват в ума им:

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

Защо не са ми казали за това преди?
Криел ли е някой съзнателно тези неща?
Това ли е наистина което Библията поучава?
Как мога да определя какво поучава Библията?
Има ли отговори на тези въпроси?
Къде мога да намеря обосновани отговори?
Аз искрен ли съм интелектуално?
На истината ли ще повярвам или на лъжата?
Колко надеждни са сегашните ми преподаватели?
Как ще въздействат новите възгледи на моите планове?
Какво ще ми струва да ги възприема?
Имам ли намерение да предам истината?
Мога ли да вярвам на Библията?
Мога ли да вярвам на моите преподаватели?

Това са неприятни въпроси за студенти - може би също толкова неприятни, колкото са и 75-те първоначални въпроса. Студент, който не е притеснен от нито един от 75-те въпроса в тази книга, е или невероятно зрял и добре информиран, или прекалено уверен в способността си да им отговори, или толкова невежа относно техните приложения, че вероятно трябва да напусне училището и да си намери работа, или вероятно не е християнин.

Най-безопасният подход

Може би много малко от вашите състуденти са видели тази книга. Може би стотици са я видели. Това има значение. Ако всеки говори за тази книга, може да е свършено безопасно да зададете въпрос в клас. Вие сте само едно лице в тълпата. Но ако никой не я обсъжда, вашият въпрос ще ви издаде като някой, който чете "подривна литература". Челната атака срещу властта рядко донася победа. Далеч по-мъдро е да се присъедините към тълпата на "обърканите". Някои от студентите ще се заинтересуват от много от първоначалните 75 въпроса и техните последствия. Някои от тях също ще искат отговори. Те просто не знаят какво да мислят. Така че можете да ги попитате. Има много въпроси за задаване. Може да ви отнеме няколко години, докато получите отговори. Не бързайте. Просто използвайте времето си. Вижте кои преподаватели имат някакво проникновение и започват да танцуват. Винаги е интересна гледка да видиш преподавател да танцува *двойна стъпка на свободна воля*, измъквайки се от трудни въпроси, стремейки се да заобиколи очевидните изводи. (Обикновено колежите, които забраняват публичното танцуване, наемат преподаватели, които са опитни теологични танцьори.) Задават ли другите студенти различни въпроси? Колкото повече, толкова по-добре. Може би ги задават в някои часове, но не в други? Тогава вероятно можете да се представите за някой от "умствено смутените". Ако има достатъчно "смутени" студенти в колежа, никой няма да пострада. Но ако никой не задава въпроси, трябва да действате внимателно. Може да ви нарочат за размирник. Има малко размирници по-опасни в очите на администрацията на колежа от студентите, които задават целенасочени, реални въпроси, на които зле подготвените преподаватели трудно могат да намерят подходящи отговори. Това злепоставя администрацията, защото администрацията е *наела* тези преподаватели. Трябва да полагате всякакви усилия да *избягвате да причинявате неприятности чрез тона на гласа ви, отношението ви или общото ви поведение*. Задачата ви е да получите отговори на вашите въпроси - вие си плащате за тази услуга - а не да бъдете изхвърлен от училището за това, че сте бил умен дърдорко. Може би трябва добре да схванете изводите от 75-те въпроса. Съгласен сте, че въпросите са основателни и че "Вероятните отговори" не издържат на библейската критика. Моето предложение към вас, по отношение на правилния начин да задавате вашите въпроси, е това: **". . . бъдете, прочее, разумни като змиите, и незлобиви като гълъбите."** (Матей 10:16). Може вече да сте решили: вече не вярвате в теологичната позиция, поучавана във вашия колеж. Искате да получите отговори, ако има такива, но също и свършено желаете да изложите вашите преподаватели пред другите студенти като хора без обосновани отговори. Подходът ви в класната стая не трябва да бъде видимо различен от подхода на човека, който просто не знае какво да прави с всички тези въпроси, но отчаяно търси обосновани отговори за свое успокоение. Безопасният подход е прост

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

и е много по-прост, ако много студенти четат тази книга: "Господине, дадох ми книга със заглавие *75 библейски въпроса*, и наистина не знам как да се справя с един от тях. Мислили сте върху тях?" Аз ви гарантирам: тази книга го е накарала да мисли. Той може и да няма сериозен отговор, но е мислил за това. Или, ако не е мислил тази седмица, ще мисли за това следващата. Колкото повече хора четат тази книга, толкова повече той ще мисли по всички 75 въпроса.

Друг подход: "Господине, в разговор ми зададох въпрос, на който не мога да отговоря. Можете ли вие да отговорите?"

А ако искат да знаят кой ви го е задал? Не казвайте. Защитете този човек. Ще го преследват ли? Проблемът е във въпроса, а не в човека, който е задал въпроса. Специално разследване ще бъде глупаво от страна на администрацията, но администрациите не винаги се характеризират с голяма мъдрост, когато се справят с определен вид студентски дейности. Още по-добър е въпрос, който се отнася пряко - или може да се направи да изглежда, че се отнася пряко - към темата на лекцията през деня. Въпросът просто изниква в ума ви. Кой може да възрази? (Преподавателят ви, но той може и да не иска да възразява, тъй като може да изглежда, че е интелектуално неспособен да се справя с трудните въпроси.) Почти винаги е по-безопасно за жените, отколкото за мъжете, да задават трудни въпроси. Повечето мъже преподаватели са приели, че обикновено жените студенти не са готови да се заемат с конфликтни проблеми, които ще създадат напрежение в класната стая. Някои по-умни жени може да са си спечелили репутация като са предизвиквали преподавателите и за тях няма да е безопасно. Но обикновено тихите жени могат да задават възможно най-трудните въпроси, тъй като това няма да се приеме от преподавателя като потенциално агресивно или враждебно действие. Това е добра причина мъжете студенти да убедят някоя жена да зададе някои от тези въпроси в клас. Всеки студент, който може да намери приятна, привлекателна жена - мъжете преподаватели винаги оценяват привлекателните жени - с оценки от "Добър" нагоре, и която вижда значението на тези въпроси, трябва да направи всичко възможно да я убеди: 1) да задава някои наистина трудни въпроси в клас през семестъра; и 2) да се омъжи за него, когато той може да си го позволи - или дори порано. (Бракът учи хората как да си позволяват неща, или поне да се лишат от някои неща с радост.)

"Протакане"

Тази дума стана популярна, когато се разбра, че президентът Никсън е казал на своите сътрудници да "протакат" всеки въпрос. Може би ще видите много протакания по време на живота си в колежа. Задават въпроса си. Изпълзват се от него. Тогава какво? Да продължите ли? "Да го хванете за гърлото"? Да се откажете? Да зададете същия въпрос следващата седмица? Какво да правите? Най-безопасното е да зададете един - повтарям, *един* - последващ допълнителен въпрос към първоначалния. Просто се нуждаете от "малко пояснение." Това винаги е най-добрата тактика, ако въпросът възникне естествено в хода на лекцията. Всеки може да направи малко пояснение. В края на краищата, подобен въпрос може да се появи на изпита след време. Всеки в класа би ви разбрал, че имате проблем с разбирането. Ако получите друг също толкова избягващ или очевидно неправилен отговор, спрете. Можете да се оттеглите. Или можете да кажете, "Добре, аз просто не виждам как това е свързано с моя проблем, но сега не искам да отнемам повече време в час." Внимателен сте към другите студенти. Също сте направили да изглежда, че г-н Протакалов е неспособен да отговаря на трудни въпроси. Постигнал сте целта си. Ако се опитате да продължите, несъмнено ще отчуждите от себе си другите студенти. Ако никой други не иска да приглася, оттеглете се. Винаги има друг час и 74 други въпроси. Внимавайте да не правите разговор само на двама човека, задавайки твърде много въпроси. Колкото повече студенти се намесят, толкова по-добре. Винаги е по-трудно да се протака пред половин дузина хора, задаващи въпроси. *Никога не създавайте впечатление, че нападате преподавателя.* Това винаги дава обратен ефект.

Помнете: по-умните студенти в колежа по принцип ще видят важността на тези въпроси. Те може да имат различни от вашите възгледи, но ще разберат защо тези въпроси не трябва да срещат преподавателско протакане. Ако в класа няма други студенти, които желаят да задават тези въпроси, то те или се страхуват, или не са много умни, или са отегчени, или са

75 библейски въпроса, които вашите учители се молят да не зададете

убедени, че точно този преподавател винаги има готов отговор, когато някой му каже "здравей". Така че оттеглете се. Засега.

"Искам да прочетете. . ."

Ако преподавателят ви започне да чувства натиска, може да ви привика настрани и да ви помоли да прочетете това или онова опровержение. Направете го. Ако се опитва да отговори на въпроса ви, тогава му дължите да го послушате. Прочетете препоръчаната от него книга. Казвам ви това с много малко страх. *Аз съм прочел повечето от тези отговори.* Трябва да видите какво се смята за библейско учение в някои от тези книги. Ще бъдете впечатлен от величината на избягването - *писмено избягване* - от тези въпроси. Това са "танцуващите отговори" на *вашите* преподаватели. Ще бъде от огромна интелектуална полза за вас да седнете и да видите колко слаби са отговорите на техните "най-добри и най-умни" хора. После сравнете книгата, препоръчана от вашия преподавател, с материалите, които аз препоръчвам в края на всеки раздел. Вижте кое има повече смисъл. Вижте кое по-точно се съобразява с библейския текст. След като сте прочели препоръчаната книга, имате пълното право да се върнете при него насаме с написан списък от още десетина въпроси, които са възникнали в ума ви, докато четете препоръчаната книга. Какво ще кажете за това? А какво ще кажете за онова? Ако авторът вярва в това, то той трябва да вярва в това и това. Но това и това не се поучава в Библията. Всъщност, изрично се проповядва точно обратното. Има ли нещо друго, което можете да прочетете? Има ли той свои собствени отговори? Ако сте написали добри въпроси, с библейски стихове, вие сте добре покрити. И сега протакането става почти невъзможно. Както толкова подходящо казва ръководителят на екипа на Никсън, "Когато пастата за зъби излезе от тубичката, почти невъзможно е да се вкара обратно." Вашият преподавател вече е изстрелял по вас големите си патрони. Сега той вече напълно е в защита.

Заклучение

По-лесно е да получите отговори на тези въпроси в библейските поучения, отколкото в часа по електрическо инженерство. Обществените науки и историята се поддават повече на обсъждане на основните теологични проблеми от точните науки. Един час по философия трябва да даде отговор на тези въпроси; ако не даде, то нещо не е както трябва в часа. Да повторим: най-добрият начин да получите отговор на въпрос е когато се преподава подобен въпрос в клас по време на лекция. Ето защо трябва да познавате добре въпросите и да мислите за техните значения и приложения. В края на краищата, заслужава си да ги познавате. А те имат огромно значение и практическо приложение.